Doru Davidovici

ULTIMA AVENTURĂ A LUI NAT PINKERTON

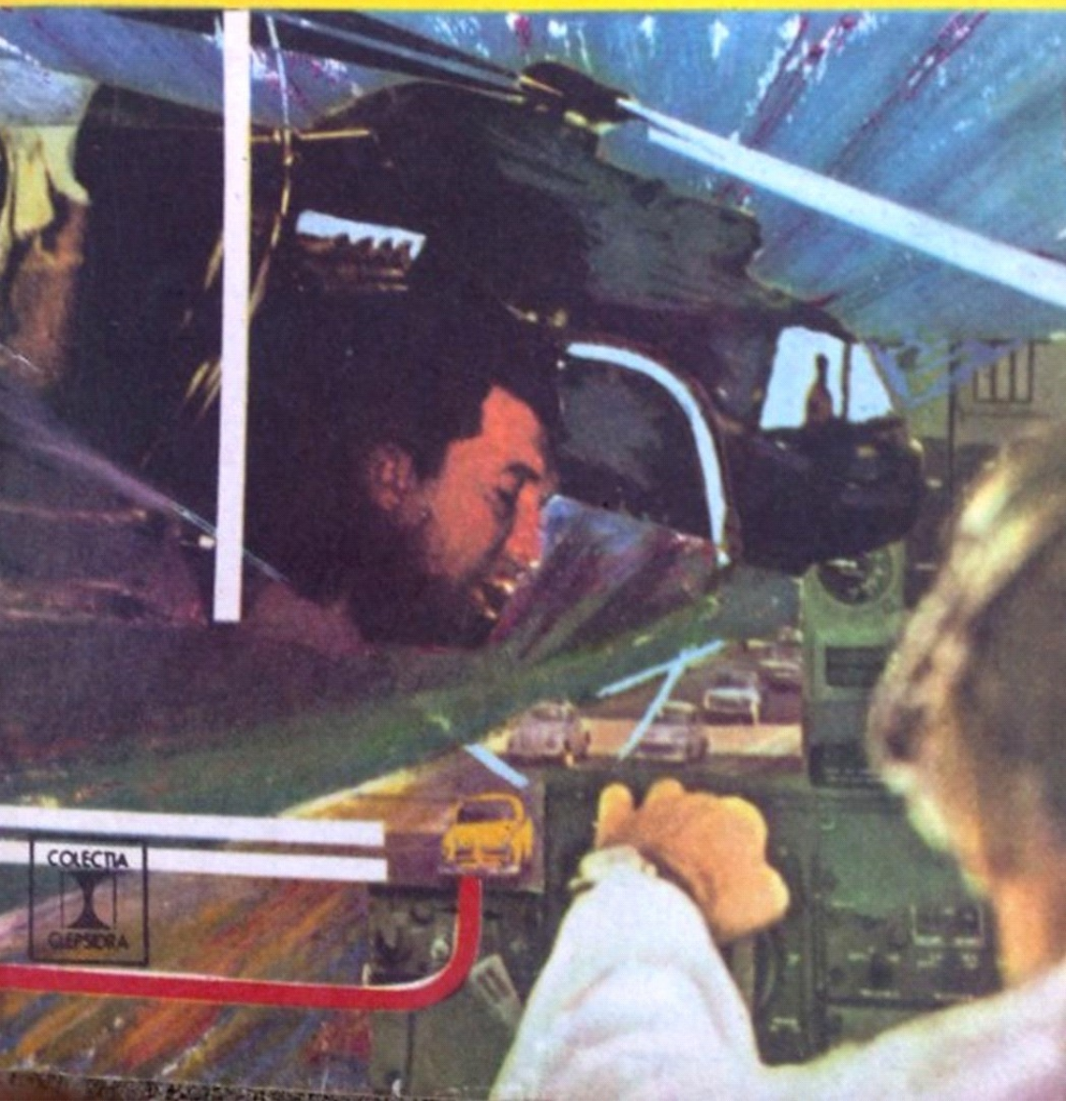

Doru Davidovici

ULTIMA AVENTURĂ A LUI NAT PINKERTON

Versiune ebook: [2.0]

— Atunci, locomotiva 967, Kansas-City...

Stăteam în avion, cu coatele rezemate de marginea cabinei, în aşteptarea ordinului de decolare. Soarele răzbea greu prin pâcla tulbure, totul se transforma într-o pastă fierbinte şi vâscoasă care se lipea de mâini, de casca încinsă, de metalul cabinei şi tehnicul, ghemuit pe scară, îmi povestea un film cu cow-boys. Îmi plac western-urile, dar acum mă întrebam cam ce vizibilitate o fi şi dacă mă voi putea descurca onorabil în prăfăria care sprijinea cerul, albicios, incandescent. Eram tocmai la ştrand, făcusem pariu cu Mihai — pot face cinci bazine crawl fără oprire ? terminasem trei, mai aveam două, părea că şansele înclină de partea mea, câştigam trei sticle de pepsi din frigiderul familiei Ivănceanu — când difuzorul cârâise cu voce seacă : „echipajele... la avioane”. Acum şedeam în scaun, legat şi încătărămat, cu costumul de suprasarcină strângându-mi umerii şi pieptul, aşteptând. Mihai era în 4106, între avionul meu şi al lui se interpusese 8102 din care răsărea casca vitejeşte împodobită cu abţibilduri a lui Sache Chelaru. Am început — a treia oară ! să verific cabina, contactele, manetele, am acordat iar busola, am potrivit fără nici un dubiu altimetrul la zero şi, în timpul ăsta, tehnicul pritocea despre locomotiva Kansas-967 care tăia cu pieptul ei ferecat în aramă meleaguri mişunând de bandiţi. Pe urmă au început să pornească avioanele din capătul şirului, rulau aruncând trâmbe de praf, intrau la pistă şi se topeau cu motoarele în forţaj imediat ce se desprindeau de sol. M-am uitat în dreapta : 4l06 rula legănându-şi planurile, din ajutajul avionului lui Sache izbucnise o flacără roşie-portocalie urmată de o trâmbă de fum, apoi aerul începuse să joace în jetul încins la câteva sute de grade; era rândul meu să pornesc. Cow-boy-ii se risipiseră pe câmpiile fierbinţi, cow-boy-ii porneau la luptă. Am cuplat în grabă contactele, am scos

maneta din STOP, am apăsat butonul de pornire şi cronometrul în mai puţin de un minut, totul vuia, clocotea, şuiera în jurul meu. Becurile clipeau, acele se agitau aferate în dreptul reperelor optime, avionul se opintea, de-abia ţinut de ghearele calelor înfipte zdravăn în beton. Am cerut la radio permisiunea de rulaj, am făcut un semn cu mâna „liber” şi calele au zburat în lături împreună cu sitele voleţilor de decolare. Pe pistă am cuplat forţajul, avionul a zvâcnit înainte, ţeava strălucitoare a tubului Pitot s-a; înfipt în cerul arid, am băgat trenul, flapsul, şi am pus avionul într-o şandelă abruptă, la 40°. Zburam.

Interceptarea am ratat-o. De fapt. când decolezi în forţaj si urci ca bolidul până la 12 mii de metri, apoi patrulezi în zona când pe nord, când pe sud, oferindu-ţi-se — ca variaţie — o dirijare aiurea pe o tinta falsa, abia iţi mai rămâne gaz sa te întorci acasă. Am ieşit de la duş cătrănit rău — nu-mi ardea de nimeni şi de nimic. Fieţelul aştepta — silueta alba, ghemuita în umbra plopilor. M-am aşezat la volan, apoi m-am întins pe bancheta cu capul proptit în portiera din dreapta, cu tălpile rezemate de clanţa uşii din stânga. Am ridicat un picior, atingând uşor tavanul scund al coupe-ului. Aveam maşina de doi ani, unul din fraţii mei, cel care e ştab la Comerţul Exterior şi care se face că nu mă cunoaşte când sunt în blue-jeans, îşi amintise graţie nu ştiu cărei divinităţi binevoitoare de mine, şi telefonase : „măi, ai ceva bani puşi de-o parte ?” Si, mai cu ce aveam eu, mai cu ce mi-a dat Agnes, cumpărasem chilipirul şi nu regretam deloc. M-am tolănit mai bine pe bancheta moale, tapisată cu naiba ştie ce, dar care nu transpira sub tine cum fac canapelele alea de vinilin, şi am încercat să încropesc un plan de acţiune. Agnes era cu băiatul la Praga, să vadă podul Karel, Vltava şi Hradul, să hoinărească prin Oraşul Vechi şi să trimită câte o ilustrată din fiecare ungher vestit în care le

călcau paşii. Să merg în oraş... aş fi stat pe marginea înaltă a terasei de la Decebal uitându-mă la parada de sfârşit de săptămână a tot felul de mahalagii cu fundul jos, şi cu copii înţoliţi de sărbătoare. Campingul din marginea oraşului era ticsit de italieni, sicilieni, parcă toată Mafia îşi dăduse întâlnire acolo, şi aş fi leşinat numai văzându-i în costume negre cu cravată pe arşiţa asta. Mai rămânea litoralul, dar... 450 de kilometri dus, 450 de kilometri întors, când ajung, când fac baie, când vin înapoi ? Barajul... am închis ochii şi i-am văzut prăvălişul de beton, înalt de aproape 100 de metri, clar, de parcă ar fi fost alături, dincolo de geamul maşinii. Yes, barajul de care se loveau apele înspumate şi toate refulările mele, cum nu s-o fi rupt până acuma, barajul, eeee, acolo o să uit şi de interceptarea ratată, şi de căldură, şi de oraşul încins, cu statuia coclită din centru. Acolo, printre brazi, aleargă veveriţe moldovene cu ochi lunecoşi şi cu picioare arse de soare, zbucnind lungi şi zvelte de sub pretenţia de fustă a minijupei. Am demarat şi m-am dus acasă să mă schimb.

Sfârâind, Fieţelul mânca şoseaua sub cauciucurile late şi groase. Am trecut pe lângă multe siluete cu şolduri arcuite şi cu mâinile ridicate în chip de „ia-mă, nene” fără să încetinesc măcar. Eram obosit, mă rodea zborul nereuşit, şoseaua se desfăşura înainte netedă şi aproape goală, şi acul vitezometrului n-a scăzut sub l20 decât când am intrat în orăşel. Am vrut să opresc, să iau ceva de mâncare, în dreptul AUTOSERVIRII era pus un semn de „oprire interzisă”, am mers mai departe, am ochit un parcaj, dar era plin ochi, iar pe străzi, părea că plouase cu indicatoare care interziceau oprirea. În cele din urmă am găsit o benzinărie, i-am aruncat băiatului de la pompă cheile : „fă plinul şi pune în spate un set de bujii”, am vrut să alerg până la cofetăria care se zărea în susul străzii, „hei, şefule”, a spus băiatul „nu-i voie să

laşi maşina aşa... să parchezi aici”. Mă privea cu atenţie de sub şapca lui PECO, vorbea fără accentul specific locului, plin de importanţă, i se încordase trupul sub salopeta albastră PECO în aşteptarea răspunsului meu. „Mi-e foame, boy. Mi-e foame, înţelegi ? Mor de foame aici în staţie, şi pe urmă o să ai scandal cu autorităţile.” Băiatul a zâmbit, apoi a râs de-a binelea, avea dinţi puternici şi gălbui, trebuie că îi venea greu să se abţină de la fumat cât lucra în staţie, mai bine s-ar fi lăsat de tot. Am fugit la cofetărie, acolo aveau într-un colţ de galantar trei pricomigdale uscate, brăzdate de crevase lunare şi punctate cu urme de muscă. Am plătit, una din ele am şters-o de pantalon şi am mâncat-o, îndreptându-mă, agale acum, spre staţia pustie. Mai venise cineva, băiatul PECO îmi ştergea parbrizul şi lângă pompa de REGULAR se oprise o fată. Mai bine s-ar fi aşezat lângă pompa de PREMIUM : era o veveriţa moldoveană combinată cu căprioară, o puştoaică din astea noi, cu picioare lungi şi a naibii de emancipată. Dacă vroia să vină cu mine, eram un tip norocos. I-am dat lui PECO banii, şapca cu romb galben-albastru s-a înclinat în semn de „mulţumesc”. M-am aşezat la volan : fata nu se clintise de lângă pompa de REGULAR, nici vorbă să fie amica lui PECO, nici o fată nu-i în stare să stea atât fără să-şi afişeze prietenul — dacă îl are. Băiatul ne-a întors spatele lui albastru şi a intrat în cabina de sticlă ticsită de bidoane şi sticle de plastic cu ulei. Am pornit motorul, asta a părut s-o mişte puţin pe fată, ochii ei au clipit şi au coborât întrebători spre mine; i-am deschis portiera din dreapta şi, dintr-un salt, a fost înăuntru : rochia scurtă se ridicase mult deasupra genunchilor bronzaţi, dezvelind picioarele, reclamă pentru ciorapi de damă „Christian Dior”.

Preliminariile au fost scurte; apoi fata a râs gâlgâit, a clătinat capul, a declarat că-i plac blugii mei şi s-a

recomandat : Nuţi. Avea un cap frumos, şi am fost tentat s-o întreb : Nuţi sau Nutzy ? Nutzy, cu tz şi y. Şi cu două puncte deasupra lui y. Perfect, dar poţi pronunţa y cu două puncte deasupra ? Sigur, uite aşa : a rotunjit gura şi a scos un fel de „iuu” prelung. Am frânat uşor, i-am privit faţa senină, pieptul, genunchii, şi am apăsat din nou acceleraţia. Praga e departe şi Vltava curge lin, fără bulboane. Când am ajuns la şoseaua căţărată pe marginea lacului am oprit şi am coborât. Fata mă privea nehotărâtă. spunea că ştie ea, undeva, un locşor, dar m-am aşezat pe muchia râpei, iar ea a crezut că e mai bine să rămână în maşină. Priveam apa încremenită, parcă din mercur, şi gândurile îmi rătăceau haihui undeva, foarte departe, lăsându-mă cu capul gol-goluţ. Era foarte plăcut.

Apoi ne-am dus la motel, începuse să se întunece, şi nu m-am mirat prea mult că n-am mai găsit locuri. Am trecut pe lângă restaurantul unde perechi de îndrăgostiţi sau perechi pur şi simplu îşi luau cina, l-am ghicit supra-aglomerat prin vitrinele largi, acoperite cu perdele, şi n-am mai intrat. Am pornit motorul, am urcat pe şoseaua care şerpuieşte de-a lungul lacului, puştoaica mă bătea la cap cu locşorul ei drăguţ, dar eu aveam planurile mele; am ajuns la un loc de parcare pustiu, nu era aici, am mai mers câteva sute de metri şi am ajuns la al doilea refugiu. Am trecut cu roţile scrâşnind pe pietriş şi am intrat în nişte tufe. Nutzy a ţipat uşor, se părea că voi rupe maşina în brazi, dar ştiam dincolo de tufe o poieniţă cât o tigaie, ascunsă, cu iarbă nemaivăzută, şi acolo am oprit, am tras frâna de mână şi am scos din portbagaj două calupuri de lemn pe care le-am băgat sub roţi în chip de cale. Nutzy mă privea fără să zică nimic, am scos şi am întins pe iarbă blana snoabă de oaie care servea de învelitoare banchetei din spate. Apoi am sărit ca ars, claxonase Fiatul chiar în spatele meu, prelung, m-am

răsucit drăcuind, Nutzy rânjea vag în penumbra de după parbriz. Am amenințat-o cu pumnul, și, văzând că începuse să umble la fermoarul rochiei, i-am făcut semn să se liniștească. Am scos din portbagaj sacul de dormit, vechi, pătat de acid, dar încă solid și călduros, și i-am explicat cum se doarme în el. Vroiam să mă culc și să dorm; i-am dat fetei o pricomigdală, am ronțăit-o pe cealaltă, și-am privit-o pe Nutzy cum intră în sacul de dormit. Printr-o eroare, se făcuse frig, și muream de somn. Puteam în sfârșit să mă culc și să dorm. Am visat un planor cu care interceptam într-o manieră nemaivăzută un bombardier supersonic apoi, a venit un condor care vroia să facă praf planorul, și trebuia să sar cu parașuta, dar dacă păsării i-ar fi venit chef să-și facă batiste din parașuta mea ?

M-a trezit zgomotul portierei trântite și pașii scrâșniți pe pietriș. Dincolo de perdeaua de tufe, pe platforma pietruită a refugiului am auzit stingându-se torsul motorului, și mi-am închipuit încă doi îndrăgostiți vitregiți de soartă, care nu mai găsiseră loc la motel și veniseră să-și consume amorul în mașină. Nu mă deranja postura involuntară de martor indiscret : aveau să păcătuiască în fața Domnului apoi să plece la fel cum veniseră; eu nu contam, sufletul lui Nutzy colinda mult prea departe pentru a reveni în timp util, și m-am înfășurat mai bine în blana de oaie, pregătindu-mă pentru următoarea repriză de somn. Auzeam ca prin ceață vocea bărbatului, nu merita efortul să deslușesc ce spune, toți spun cam aceleași lucruri, atât doar că părea mai mult brutal decât duios și, dintr-un reflex de curiozitate ancestrală, am ciulit urechea, să prind răspunsul femeii. Surpriza a fost că femeia a răspuns tot cu voce de bărbat și, în

toropeala aceea dintre trezie şi somn, efortul pe care l-am făcut ca să-mi dau seama că e vorba de doi bărbaţi m-a trezit de-a binelea. Am desfăcut puţin blana, aerul nopţii m-a izbit rece şi tăios, acele fosforescente ale UNIVERSAL-GENEVE-ului arătau că trecuse cu puţin de miezul nopţii — „ora crimelor”, mi-a trecut prin cap — lacul şi stâncile erau îngheţate de parcă niciodată n-ar fi fost soare. M-am ghemuit cu genunchii la gură şi m-am acoperit cum am putut mai bine. Cei de alături nu păreau că au de gând să se culce, auzeam paşii unuia, plimbându-se în jurul maşinii, şi mârâitul celuilalt. Sau poate mârâia chiar plimbăreţul. Apoi s-a auzit un fel de scheunat, un sunet zvâcnit şi scrâşnetul pietrişului strivit de căderea unui trup. Asta necesita deja o intervenţie prudentă; am ieşit din blană şi am mers în patru labe până la tufele care mă despărţeau de refugiu. Am aruncat o privire rapidă înapoi : movilita care era Nutzy îşi vedea de somn. Maşina lor n-am putut s-o zăresc, era trasă nu ştiu cum în umbră şi nu se deosebea din masa aceea informă decât luciul şters al parbrizului; în schimb, pe pietriş, la doi metri de mine, unul din tipi îl încălecase pe celălalt, şi-l ţinea la respect cu ţeava unui pistol, proptit în tâmplă. Cel de dedesubt era culcat pe spate, cel de deasupra acorda o atenţie deosebită pistolului şi numai aşa îmi explic că nu m-au văzut. M-am retras în spatele unor rădăcini şi crengi încâlcite; nu era timp de meditaţie dar nici să sar aşa, cu mâinile goale, împotriva unui cetăţean înarmat, şi care părea că nu se va sfii să facă uz de armă. Pe urmă l-am auzit pe unul din ei spunând : „fii rezonabil, dom'le” şi după vocea înfundată am ghicit că era cel călărit, Tipul cu pistolul a râs, avea un râs frumos, plin, a râs şi a zis : „Păi ce vrei mai rezonabil de atât, sari la mine şi eu îţi gâdil doar părul de pe tâmplă cu pistolul, nici nu ştiu de ce nu trag”, la care cel de jos a răspuns : „Las' că ştii tu de ce nu tragi”.

Avea o intonaţie aparte în glas, şi cel stăpân pe situaţie i-a retezat-o brusc, şi nu mai era urmă de râs în glasul lui : „pot să te împuşc ca pe un câine, tot pun mâna pe dosar. Mâine, auzi ! dacă nici mâine...” „Hai, dă-mi drumul, a zis vocea înfundată, aşa nu se poate sta de vorbă. Ştii şi tu cum e organizată paza unei uzine de avioane, nu-i chiar ca atunci când intri la cinema fără bilet.” Pe urmă s-au ridicat amândoi şi le-am zărit umerii şi capetele, cam cât poţi vedea noaptea dintr-un om pe care-l priveşti ascuns între tufe. S-au îndreptat spre maşina abia ghicită în întuneric şi cel cu pistol — îl recunoşteam după glas — a spus : „Ne vedem mâine la locul ştiut. Nu mă mai prinzi tu prin locuri din astea pitoreşti, unde poţi lăsa un mort să zacă două săptămâni până dă cineva de el”. Când a zis asta, mie mi s-a zbârlit părul pe spinare, m-am făcut mai mic în spatele tufei şi am privit speriat înapoi; dar ei erau deja la maşină; am auzit cum se deschide o uşă, apoi un ţipăt slab. „Nu, dom'le, ce, nici acum nu ne-am înţeles ?! treci în faţă, lângă mine”, a zis pistolero. Pe urmă, ălălalt a întrebat ceva, cu voce înăbuşită, şi ăsta a răspuns : „Nu, nu, vii direct cu planurile şi te urci în maşină”, a adăugat, şi după cum sunau cuvintele îl ghiceam rânjind, şi mă înfiora rânjetul ăla : „doar n-ai vrea să te duc cu elicopterul !...” N-am înţeles ce vroia să spună, după cum multe lucruri din povestea asta nu le-am înţeles niciodată. Vocea înăbuşită mai avea ceva să întrebe, şi pistolero a ridicat glasul, enervat : „Da, dom'le, parcă ai fi cretin”. Nu era deloc academic în expresii, dar avea o voce plăcută, foarte plăcută, joasă şi plină. A adăugat, parcă stăpânindu-şi în piept un hohot de râs, ca şi cum ar fi făcut o poantă grozavă : „Maşina — o maşină comună, şi foarte deosebită în acelaşi timp”. Pe urmă au închis uşile şi au ieşit încet în şosea, la vale, fără să pornească motorul şi fără să aprindă farurile. Am scos capul dintre tufe, m-am ridicat să fug la marginea

şoselei să văd maşina, dar m-am împiedicat de un ciot şi am căzut. Când am reuşit să ajung pe asfalt, din maşină nu se mai înţelegea nimic : o pată de întuneric, tăcută coborând să întâlnească întunericul din vale.

□

M-am întors la Fiat, am deschis portiera, am trântit blana făcută sul pe bancheta din spate şi m-am aşezat pe scara maşinii. Somnul se dusese, era prea frig ca să mai pot adormi, eram prea topit ca să pot gândi în voie. Ce naiba au căutat ăştia aici ? şi ce hram purtau ? ce dosar ? ce uzină de avioane ? O fi vreo răfuială între borfaşi de rând. M-am uitat la Nutzy, Nutzy cu tz şi y, şi cu două puncte pe y, puse de creierul ei de păsărică, dar tz dormea dusă, ocrotită de cele două puncte magice de deasupra lui y. O clipă a fost ceva, un îndemn să întind mâna şi să fac contactul, s-o debarc pe Nutzy printre oameni şi să încerc să prind vreun fir, ştii, uzina de avioane din oraş, dar, în clipa următoare, mi-am spus că am citit prea multe romane poliţiste, şi mai bine încerc să recuperez ceea ce se mai poate recupera. M-am dus la sacul de dormit şi am apucat-o delicat pe Nutzy de nas : „Dormi, iubito ? se poate să laşi pe porumbelul tău în frig ?” Fata s-a răsucit somnoroasă, a deschis o clipă ochii şi a desfăcut fermoarul; m-am strecurat în întunericul moale şi fierbinte de lângă ea... Când m-am trezit iar, Nutzy sforăia uşurel si cuminte la urechea mea : sforr, sforr. Se luminase deja, era lumina aia crudă şi clară de început de zi de vară, care nu te lasă sa ghiceşti ce căldură de iad o sa urmeze chiar şi aici, în umbra codrului bătrân. M-am răsucit şi am privit maşina, şi cu ocazia asta am constatat ca trecerea prin barajul de tufe şi puieţi făcuse două zgârieturi înguste şi adânci pe partea stângă a maşinii. „Nu-i nimic, le acopăr cu

abţibilduri de raliu”, m-am gândit şi am început să mă extrag uşor din sac, nu cumva să tulbur somnul frumoasei adormite, proaspăt întoarsă în mijlocul naturii. N-am reuşit însă, Nutzy s-a trezit, neaşteptat de bine dispusă, s-a întins, o ţâşnit afară din sac şi a invocat pe un ton sfâşietor soarele, care se ghicea dincolo de munte : „Mi-e foame... mi-e foarte foame”. A spus asta atât de frumos, cât de frumos poate spune o femeie că îi este foame, după o noapte de amor. Ne-am strâns calabalâcul, am urcat în maşină, şi am luat-o la vale, spre camping. Am găsit restaurantul deja deschis, sau poate nici nu se închisese încă ! Scaunele erau răvăşite, feţele de masă ude şi murdare, pe jos hârtii şi coji de pâine : pe două din scaunele înalte de la bar şedea o pereche, el italian, era tânăr, purta blue-jeans, evident, şi ţinea lângă el o fată drăguţă, dată naibii, italiancă şi ea sau studentă la italiană, vorbea frumos, melodios, nu ca napolitanele din filme care-ţi aruncă cinci vorbe în trei secunde. Şi ce vorbe ! Barmanul picotea cu capul pe tejghea, nici nu ştiu dacă era chiar barman sau numai un picolo lăsat acolo de superiorul lui, era un băiat slab, palid de nesomn, cu un gât prea subţire pentru cearcănele alea grele şi ochii mari şi negri. Ne-a adus nişte mici reci pe care seul forma cruste albicioase, culeşi probabil de prin farfurii, cu pâine uscată, dar nu ne păsa, era mâncare, apoi am cumpărat la preţ de bursă neagră câteva conserve şi o franzelă aproape ruptă în două. Nutzy se uita drăgăstos la o sticlă de vermut, dar eu trebuia să conduc şi apoi eram lefter, iar apă de izvor se găsea câtă vrei pe-aici. Am ieşit din local, italianul s-a uitat după noi şi a spus ceva, fata a râs şi şi-a pus mâna pe umărul lui, şi zău că erau drăguţi aşa cum şedeau unul lângă altul pe scaunele alea cu catalige şi se uitau la noi râzând; le sclipeau dinţii în penumbră.

Afară am trecut pe lângă un cotoi gras „cotoiul responsabilului — am gândit — prea e gras”, n-am spus asta cu voce tare, nu merita, Nutzy nu era obişnuită cu probleme complicate. Am aruncat cumpărăturile de-a valma pe bancheta din spate, m-am suit la volan, fata m-a informat că vrea iar să doarmă, am privit-o, era frumoasă, era bine, „de ce n-ai băgat, Doamne, şi puţin creier sub ţeasta asta perfectă ?” Am smucit volanul, am întors maşina spre munte, şi am accelerat. Capul fetei se lăsase pe umărul meu, uşor, mult prea uşor. Am trecut pe lângă parcajul motelului şi am încetinit, căutând instinctiv din ochi maşina italianului. Am găsit-o, era o Lancia prăfuită dar bună, maşină sport, am accelerat iar, şi în clipa următoare capul lui Nutzy zbura de pe umărul meu aproape să intre în parbriz din cauza frânei bruşte. În dreapta Lanciei, aproape ascunsă de un autobuz TV mătăhălos, sclipea în primele raze ale soarelui care inunda valea o Dacie l300, o Dacie comună dar frumoasă, a dracului de frumoasă şi deosebită din cauza vopselei metalizate alb-aurii care-i acoperea caroseria. Am tras maşina pe stânga şi am oprit. Nutzy mă privea cu blândă uimire de sub mâna cu care presa o monedă de trei lei pe frunte, acolo unde se izbise de parbriz. Am întins mâna în spate, am luat o conservă şi franzela, am rupt franzela în două, am aruncat înapoi pe bancheta din spate jumătatea rămasă, şi am scotocit în torpedou după briceag. Briceagul era tocmai la fund, ştii cum se întâmplă, şi am înşirat pe canapea o piele de căprioară, portmoneul cu acte, hărţile şi lanterna, până am reuşit să dau de el. Am deschis cutia
— carne de porc cu fasole — şi m-am uitat la Nutzy. Nu se agita deloc, şi am dedus că nu-i e foame. Pe mine însă nu mă saturau câţiva mici soioşi, aşa că m-am pus serios pe treabă. În timp ce mâncam, priveam în jur, uşa de la intrare a motelului, cabanele mici înşirate de-a lungul

unei poteci cu nisip galben, proaspăt, şi tăpşanul pe care fuseseră întinse câteva corturi. Nici o mişcare, nimic; eram prea matinali. De-a lungul cărării dintre căsuţele mici ca nişte jucării trecu tacticos motanul, ţinând în dinţi ceva care de la distanţă putea fi luat drept şoarece mort. Apoi se trânti undeva o uşă şi apăru un tip somnoros, cu o salopetă veche dar curată, cât o vedeam de aici, care se îndreptă spre parcare; trecu aplecându-se pe sub bariera vărgată, scoase din buzunarul de la spate al salopetei o cârpă mare, cu care începu să şteargă parbrizele maşinilor. L-am lăsat să termine primul şir, am ieşit din Fiat, m-am rezemat cu şoldul de farul stâng, şi am continuat să pescuiesc cu vârful briceagului bucăţile de carne de porc dintre boabele lunecoase de fasole. Când mai avea o maşină până la Lancia italianului, am înfundat cutia cu pâinea care mai rămăsese, am aruncat-o în şanţ, şi m-am îndreptat spre barieră. M-am rezemat cu coatele de ea, cam cum îmi închipuiam că trebuie să stea un pierde-vară, şi i-am strigat paznicului : „Nene, pot intra şi eu ?” Omul şi-a îndreptat spinarea, era mult mai bătrân decât mi se păruse, m-a privit lung şi a dat din umeri. M-am aplecat pe sub barieră, şi am venit încet, cu degetele mari agăţate de buzunarele de la blugi, spre Lancia prăfuită : „Fainã maşinã”. „Fainã, da.” Moşul m-a privit lung, avea într-adevăr o salopetă proaspăt spălată, iar ce luasem eu drept cârpă era în realitate o bucată de piele moale, „Cine-i fericitul cu aşa maşină ?” am încercat să leg discuţia. „Un om”, a răspuns bătrânul. Îşi mişca uşor cârpa pe parbrizul bombat al Lanciei, dar continua să mă privească. „Şi, ia uite, ce Dacie frumoasă, n-am mai văzut aşa ceva am continuat, „asta a cui o mai fi ? „Da’ matale cine eşti ? mi-a tăiat vorba bătrânul — că, vezi, eu îs paznic aici.” I-am explicat că nu-s cine ştie ce grozav, doar că-mi plac maşinile. „Las’ că ştim noi, a mormăit moşul, din ce în ce

mai agresiv, n-ai face matale mai bine să-ţi vezi de drum ?” Asta era şi părerea mea văzusem ce mă interesa, am spus frumos bună ziua şi m-am grăbit spre Fiat. Am pescuit, dintre lucrurile înşirate pe banchetă, portmoneul, l-am deschis şi am scotocit după rezerva subţire de pastă. Buletinul de identitate alunecase din despărţitura lui şi stătea îndoit neglijent, ca şi cum l-aş fi răsfoit şi închis în grabă. L-am îndreptai şi l-am pus la loc cu un gest automat. Apoi am luat carnetul în care-mi notam numărul de kilometri pentru schimbarea uleiului, şi am scris, secondat de privirea, uluită de-a binelea a junei Nutzy (cu tz şi y) : 2-PH-4306.

□

Am lăsat-o pe Nutzy acolo de unde o luasem : numai că staţia era acum închisă, iar junele PECO era probabil amestecat prin mulţimea papiţoilor care băteau centrul, cu vreun tranzistor agăţat de gât. Am privit-o prin geamul lăsat cum se depărta târând în urmă un tz nedumerit, şi un y cu doua puncte pleoştite inutil deasupra. Weekend-ul se terminase, mai devreme şi altfel decât aş fi vrut. Eram, mă consideram din nou în serviciu comandat şi trebuia să mă prezint în graba mare la miliţie. Am dat bătaie urgent pe şosea; pomii se transformaseră într-un zid neântrerupt care vâjâia pe ambele părţi ale drumului. l30—l40 de kilometri pe oră; la viteza asta vitezometrul de pe avion nici nu indică, dar aici era şosea şi eram la volan, nu la manşă. Maşinile pe care le depăşeam apăreau întâi mici la orizont, creşteau vertiginos, gata să mă înghită, si se dădeau la fund undeva în urmă; cele care veneau din sens invers aproape nu le vedeam. Am ajuns în oraş cu un ceas mai devreme decât aş fi sosit mergând normal; n-am trecut pe acasă să mă schimb, am oprit pe o strada liniştita,

deşi aflată în plin centru, şi am coborât în faţa miliţiei. Subofiţerul de la poartă m-a privit chiorâş, nu arătam grozav în cămaşă cadrilată şi blugi; lângă el, la postul de control, era un elev-miliţian, şi simţeam că devin material didactic pentru o lecţie de comportamentul miliţianului cu un cetăţean care nu inspiră încredere şi vrea să intre într-o instituţie publică. Mi-a părut rău de plutonier, se umflase şi se înfoiase sub diagonală, dar nu aveam dispoziţia corespunzătoare unui mulaj de ghips; aşa că am scos legitimaţia de ofiţer, şi i-am prezentat-o. Plutonierul a privit atent fotografia, m-a privit şi pe mine, lung, şi a întrebat cu ce-mi poate fi de folos. „Cu ofiţerul de serviciu.” A ridicat un receptor, „da, da, un tovarăş ofiţer, am înţeles, da, chiar acum”, a lăsat receptorul jos, „poftiţi pe acolo, vă arată băiatul drumul”. Viitorul miliţian mi-a deschis zelos şi puţin nedumerit o uşă, încă una, şi m-am trezit într-o sală lunga, curată, la capătul căreia, pe un fel de estradă, se afla o masă cu telefoane. La masă era un maior tânăr, foarte tânăr, scria ceva într-un caiet, nu părea un registru oficial, era un caiet simplu, de şcoală. Maiorul a ridicat privirea întrebător, i-am întins legitimaţia în loc de prezentare, a trecut cu ochii peste ea şi mi-a întins mâna. „Te ascult, tovarăşe locotenent-major.” Am povestit cum am fost azi-noapte într-un loc mai retras, şi cum m-au trezit nişte indivizi puşi pe ceartă, apoi am vrut să intervin în cearta aia a lor care devenise bătaie, dar unul din ei avea pistol, pistol adevărat, cred eu, că celălalt se muiase de-a binelea, şi că pistolarul a pomenit ceva de un dosar, de uzina de aviaţie şi de o maşină „comună dar foarte deosebită” şi azi-dimineaţă am văzut la parkingul motelului de la baraj o Dacie l300 care se deosebea net de suratele ei prin vopseaua alb-aurie. Am adăugat că s-ar putea să fie o prostie, şi maiorul n-are decât să râdă, dar, uite, am luat numărul maşinii, şi spunând asta mi-am amintit că

lăsasem în torpedoul Fiatului carnetul pe care-l notasem. Maiorul nu era însă curios să afle ce număr avea Dacia alb-aurie, m-a întrebat numai dacă asta-i tot ce-mi amintesc, am spus că da şi atunci mi-a zis că trebuie să dau o declaraţie cu tot ce i-am relatat. Relatat, asta era vorba lui, m-a condus la un birou spaţios, mobilat elegant — o duc bine miliţienii — şi mi-a pus în faţă un teanc de file şi un stilou. „Sau poate preferi să scrii la maşină ?" şi mi-a arătat cu un gest larg un „Consul" nou-nouţ, dormitând sub o husă străvezie de plastic. „Să treci, te rog, şi numărul maşinii acolo" — a adăugat, i-am explicat unde lăsasem carnetul şi a zis : „Bine, când ajungi dumneata acolo laşi spaţiu gol, apoi vii şi completezi". Era un maior foarte simpatic, şi m-am pus pe lucru. N-aveam multe de înşirat, într-un sfert de oră i-am dat două pagini scrise lăbărţat ca să pară mai mult, am fugit afară, m-am întors cu carnetul, şi am trecut în locul lăsat alb : 2-PH-4306. Maiorul mi-a întins mâna, m-a privit pe sub sprâncene, „mulţumesc, tovarăşe locotenent-major", eu m-am scuzat că l-am deranjat cu o prostie, începusem deja să regret că am făcut atâta tevatură pentru o nimica toată, dar maiorul s-a uitat la foile dinaintea lui, s-a uitat iar la mine, şi a zis : „Nu te pripi, majorule; s-ar putea să fie o prostie; dar... s-ar putea să nu fie". M-am îndreptat spre ieşire, coridorul era acoperit cu un linoleum lucios şi plin de viaţă, încât îmi părea rău să calc pe el. Am întins mâna să prind clanţa, când maiorul a strigat după mine. M-am întors. „Pe dumneata unde te pot găsi ?" Am dat telefonul, adresa o scrisesem pe formularul ăla de declaraţie, maiorul a zis „Mulţumesc, sper că n-o să fie nevoie să te mai deranjez", şi cu asta, ziceam eu, s-a terminat totul. Am trecut pe lângă postul de control de la poartă, plutonierul a luat poziţie, puiul de miliţian a schiţat un salut timid, şi eu m-am îndreptat spre Fieţelul care aştepta cuminte, gândindu-mă la

maiorul cel simpatic şi la biroul lui elegant, cu maşină de scris, protejată de o husă străvezie din plastic.

□

Am lăsat Fiatul la bordură — aveam de gând să mai ies după-masă — am luat ce mai rămăsese de mâncare în maşină, şi am urcat sus. Casa era vraişte, Agnes plecase de două săptămâni şi mai avea să lipsească încă două. Am făcut baie, am mâncat conservele reci, şi m-am întins în pat cu un roman poliţist în braţe — carte care mă adoarme profund şi fără vise. M-a trezit telefonul, suna insistent, m-am uitat repede la ceas, era de-abia patru şi câteva minute, m-am îndreptat clătinându-mă spre telefon şi am ridicat receptorul. „Alo, alo, la telefon Dolarul de la Washington”, sigur, cine ştie ce prietenă a neveste-mii căreia nu i-a picat încă fisa că dacă are chef de taclale cu Agnes trebuie să ceară circuitul internaţional. Nu, nu era prietena lui Agnes, era maiorul. Asta am realizat mai târziu, după ce a repetat a doua oară : „E groasă, majorule, pricepi ? Ia să vii tu aici şi să spui iar totul, de-a fir-a-păr, cum a fost”. Apoi am auzit în surdină o voce intervenind, era cu cineva acolo de unde telefonase, mi-a zis să aştept puţin, auzeam cum discută cu vocea aceea, apoi a revenit la aparat : „N-ai vrea să ieşi în oraş ? La „Bărbosu”, de pildă, peste o jumătate de oră”. Întrebarea suna ca o dispoziţie, nu-mi rămânea decât să fiu de acord. N-am luat maşina, la „Bărbosu” nu se bea braga deşi eu braga aş bea, am dat colţul, mai aveam cinci minute până la expirarea timpului, hotelul se înălţa mare de tot închizând bulevardul aproape pustiu, şi pe laturi sclipea glorioasă efigia lui Decebal, a cărui barbă de aramă făcuse renumele hotelului. Am urcat scările de la intrare, maiorul era acolo cu un tip uscăţiv şi ţeapăn : „Mergem

la bar ?” „Sigur.” într-adevăr, nu puteam găsi loc mai potrivit, la ora asta barul e gol, papiţoii dorm şi nu se trezesc decât mult mai târziu, când întunericul îşi întinde mantia de catifea peste bulevarde. Maiorul a arătat o masă în colţ, ne-am aşezat, şi-a apăsat uşor palma pe umărul meu : „Lt. maj. Dan, de la aviaţie, dânsul e un coleg de la Securitate. Trebuia să-mi dea prin cap, Doamne, arăta ca un detectiv din filmele americane, şi când spun asta, o spun plin de admiraţie : uscăţiv, solid, poate puţin cam ţeapăn, cenuşiu din cap până-n picioare, incluzând culoarea ochilor, a costumului, şi a pantofilor de o nuanţă nemaipomenită, parcă turnaţi în fontă. Avea părul uşor înspicat, era mai bătrân decât miliţianul sau poate nu, mi-am amintit pe neaşteptate de Costică, amic şi coleg cu mine, îl cunosc de paişpe ani, am făcut liceul, şcoala militară şi aviaţia împreună, şi am băgat de curând de seamă că i-a încărunţit părul pe tâmple. Ne-am dat dracului, am început să avem câte doi copii, burtă şi păr cărunt. Detectivul american mi-a întins mâna cu distincţie, de fapt numai două degete, şi când am luat-o i-am simţit degetele ca de oţel. A mormăit înăbuşit „Maior mmm...” fără să mă privească, se uita în jur, după microfoane probabil. Apoi a ridicat ochii ăia cenuşii spre mine, şi atunci parcă m-a luat cineva de ceafă şi m-a agăţat de privirea lui : era clară şi adâncă şi ascuţită, şi parcă mai avea ceva care mă topea până la dimensiuni neânsemnate. Apoi mi-a explicat pe scurt că n-a fost dorinţa lui să mă aducă aici, dar că ei au acolo, la Securitate, capătul unui fir care se leagă poate într-un fel sau altul de dosarul cu pricina, de uzina de avioane şi de nerăbdătorul pistolero. Am înşirat — pentru a treia oară în ziua aia, dacă pun la socoteală şi declaraţia — cele întâmplate pe malul lacului cu unda lină. Ascultau amândoi atenţi, şi securistul m-a întrerupt doar o dată : când am pomenit de vocea joasă şi plăcută a celui cu

pistol, a întrebat : „Ai putea s-o recunoşti ?” „Cred că da, am răspuns, dacă aş mai auzi-o vreodată.” Pe urmă a venit băiatul de la bar, avea un fel de veston împodobit cu efigia Bărbosului, s-a apropiat de masa noastră, a lăsat tava cu trei pahare de juice din care răsăreau paiele înalte, şi a plecat. „O clipă, amigo, l-a oprit din drum miliţianul — de unde pot da un telefon ?” „De la birou, să trăiţi.” M-a amuzat răspunsul; maiorul venise în civil la bar, dar se vedea că picolo ştie bine cu cine are de-a face. Miliţianul s-a ridicat de la masă şi a plecat după băiat. Eroul coborât din filme poliţiste bătea darabana cu degetele pe masa scundă : „Sper că nu e nevoie să-ţi amintesc că toată discuţia rămâne între noi şi că orice element nou pe care ţi-l aminteşti, etc. etc. !” Speranţa se confirma, evident, şi am tăcut amândoi până a venit maiorul celălalt, miliţianul. S-a uitat la securist, s-a uitat la mine, şi a spus, nu ştiu de ce, vesel : „Nu există. Nu există nici o Dacie alb-aurie în tot Ploieştiul, sau în împrejurimi, nici 2-PH-4306, nici vreun alt număr. Nu există şi pace”.

„O dăm în urmărire generală pe ţară”, a zis securistul. A scos de undeva un radio mititel, a ridicat din el o antenă şi l-a dus în dreptul gurii; „Notează — ştiuculiţa aia, în urmărire pe ţară”. „Am înţeles” — a răspuns radioul cel mititel şi aşa am aflat că are voce blondă de altistă. Maiorul a înghesuit antena la locul ei, şi a băgat aparatul într-unui din buzunarele costumului său de gentleman, cam pe acolo pe unde l-ai fi bănuit că-şi ţine carnetul de cecuri. A privit din nou în jur, parcă să se convingă că într-adevăr nu era nici un microfon, şi a întrebat încet : „Ei, acum ce ne facem ?!” Am considerat că nu am loc cu acel „ne” şi m-am ridicat „Eu...” cu voia dumneavoastră...” „Stai jos, majorule, încă n-am terminat cu dumneata — a spus miliţianul. Ştii ce-i asta ? A scos din buzunarul de la piept un plic, din plic un

carton alb, l-a privit zâmbind — era zâmbăreţ, nu glumă ! — şi i l-a întins securistului. Cred că nicăieri, niciodată, n-a mai fost luat vreun carton alb cu atâta distincţie ca acesta. Securistul n-a râs, a privit numai atent şi a mormăit „Frumoasă maşină”. Mi l-a întins, era o fotografie, o fotografie nu grozav de artistică dar clară, înfăţişa Fieţelul meu gonind ca un bolid. Se vedea clar numărul şi pe marginea de sus, în stânga şi în dreapta, nişte cifre : data ora şi viteza. Aşa am omologat, neaşteptat, 155 de kilometri la oră pentru Fieţel. Era o poză valoroasă, şi merita amenda : „Cât ?” „Gratis, majorule. Scapi cu o cinste — de-abia am reuşit să-i îmbunez pe cei de la circulaţie”, şi iar a început să râdă, ca de-o gluma bună. Celălalt stătea impasibil, nu-i tresărea nici măcar colţul gurii, parcă am fi avut pe masă nu trei pahare înalte cu juice, ci trei cupe cu otravă. A întins mâna, „dă-mi puţin poza”, a privit-o cu atenţie, mijindu-şi ochii, apoi a aşezat-o cu partea albă în sus pe măsuţa joasă şi a notat două numere de telefon şi un nume : „Mă găseşti la unul din numerele astea. Ziua, noaptea, la orice oră, nu-ţi faci probleme. Dacă vezi, dacă afli, dacă-ţi aminteşti vreun amănunt”. Am luat fotografia, am îndoit-o cu părere de rău, altfel nu încăpea, şi am înghesuit-o în buzunarul de la spate al blugilor. Nu bănuiam că avea să rămână foarte puţin acolo, nici măcar două ore — aşa cum, în general, nici nu-mi trecea prin cap în ce m-am băgat, şi ce avea să urmeze. Am ieşit din hotel la remorca celor doi maiori, pe peronul înalt ne-am dat mâinile, miliţianul a zâmbit, securistul a mormăit solemn „mrrgrr”, ei au luat-o la stânga, eu la dreapta. După doi paşi m-am oprit şi m-am întors; se depărtau, unul lângă celălalt, la fel de înalţi şi laţi în umeri, impecabili în costumele lor, ca două manechine din revistele de mode pentru bărbaţi. Înainte de a da colţul, maiorul de miliţie a întors capul, a zâmbit,

a arătat cu un gest conspirativ spre maiorul de Securitate şi au dispărut. Era aproape 6, soarele se agăţase în nişte sârme, şi nu peste mult — cam o jumătate de oră — centrul avea să se umple de piţipoance tupeiste şi papiţoi agresivi. M-am gândit iar la Costică, la tâmplele şi ceafa lui care începuseră să încărunţească, la burta lui Florica, la băiatul meu deja mărişor, şi am pornit agale spre casa. Unii din promoţia noastră erau comandanţi de patrule, alţii elevi la Academia Militară, locotenenţii abia ieşiţi din şcoala ne vorbeau cu „dumneavoastră” şi ne salutau de la trei paşi distanţa. Mergeam încet pe lângă zidurile încă înfierbântate, mă năpădise ceva ca un soi de melancolie, îmbătrâneam toţi, numai Adi avea să rămână tânăr şi să râdă de noi, de burţile şi de cheliile noastre, de pe oţelul elicei implântate în beton — cu râsul lui încremenit, la 22 de ani.

Pe urmă, uite ce s-a întâmplat. Când am dat colţul, am zărit în faţă, la nici douăzeci de metri, spatele alb-auriu al unei Dacii 1300; oprise în dreptul blocului meu, chiar în spatele Fieţelului. Am fost lângă ea din doi paşi, apoi mi-am luat seama şi am privit ca în treacăt tăbliţa cu numărul de înmatriculare : 2-PH-4306. Primul gând a fost să mă aşez în maşina mea şi să aştept, să aştept până când... până când ce ? M-am hotărât sa urc, să telefonez la numărul înscris pe spatele fotografiei, şi apoi să fac ce-mi va spune maiorul, sau cine-mi va răspunde. Am mirat calm în holul spaţios, apoi am urcat cu sufletul la gura, sărind câte trei trepte, până la etajul IV, unde locuiesc. Am băgat cheia în broasca, am simţit că merge mai greu, nu aveam timp să mă întreb de ce, o să ung broasca mai târziu, când voi avea vreme, am dat uşa de

perete, am apucat să observ uşa de la antreu închizându-se uşor şi... cam atât. Apoi mi-am simţit capul, mai precis ceafa, mă durea îngrozitor şi nişte frânghii subţiri de nailon, cred că le luaseră din baie, cele pe care Agnes pune rufele la uscat, mă ţintuiau de fotoliu. Mi-am simţit şi fruntea, îngheţată şi fierbinte, dădusem cu ea de ciment când m-au pocnit după ceafă... Eram ud, turnaseră pe mine apă cu sticla scoasă din frigider, era mizerie şi ud pe jos, şi, ridicând bărbia din piept, am văzut că toată camera era răvăşită, biblioteca deschisă şi cărţile aruncate de-a valma pe jos, sertarele scrinului răscolite, şi în ambianţa pe care o dădea mobila aceea — Bonanza, părea că în sufrageria mea se turnase scena culminantă dintr-un western. Iar eu eram eroul înfrânt, şi în faţa mea. pe covor, privindu-mă curios, stătea un tip bine, îmbrăcat cu gust, într-un pantalon uşor şi o cămaşă răscroită de pânză groasă, în carouri, cu sandale pe piciorul gol. Se uita la mine, avea o privire clară, ironică, şi un licăr de curiozitate sinceră şi cumva amuzată. N-ar fi fost nimic deosebit în asta, un om stând pe covor şi uitându-se în ochii mei, atât doar că avea un pistol pus pe jos lângă el, la îndemână, ştii, un pistol din alea mai mult ţeava decât mâner, şi ajungea un singur film poliţist să-mi dau seama că putea trage toate cartuşele din el fără să deranjeze cu nimic vecinii. Când mi-a prins privirea, a schiţat o grimasă uşoară — cred şi eu că nu arătam prea bine — şi a spus, arătând cu bărbia spre telefonul care era aşezat pe scrin : „Hai telefonează. Ce mai aştepţi, telefonează”. Am încercat să dau din umeri, am vrut să-mi frec uşor una de alta mâinile legate la spate — nu ca să încerc ceva, ştiam că m-au legat ca la carte, ci doar aşa, ca să mai lărgesc strânsoarea şi să am conştiinţa împăcată, şi am întrebat : „Ce telefon ? Cine naiba eşti ?” „Auzi, vino, că s-a trezit tov. locotenent-major — a strigat fără să se clintească din loc

gangsterul de pe covor, şi zice că habar n-are de nici un telefon.” în uşa care ducea la dormitor a apărut altul, scundac, grăsuliu şi rumen, cu fason bonom şi grijuliu, Orson Welles în rol de tată pozitiv, şi încă unul, zvelt şi solid cât se vedea de sub costumul îngrijit dar cam ponosit pe care-l purta, şi ăsta, ponositul, cum a deschis gura, parcă m-a proiectat în poieniţa cât o tigaie de prăjit ouă, cu iarbă mătăsoasă şi foşnet de brad în jur. A râs iar cu râsul ăla plin şi sănătos, acum parcă mai reţinut, şi a zis : „Cum, numai locotenent-major, şi încă de aviaţie ! Probabil că ţi se plăteşte diferenţa de grad. Unde-ţi ţii permisul, nu ăsta, celălalt ?” şi mi-a arătat coperţile de celuloid străveziu în care aveam legitimaţia de ofiţer, brevetul de pilot şi celelalte acte militare. Le ţinea cu două degete, ca şi cum i-ar fi fost scârbă, n-avea de ce, fotografiile erau destul de reuşite, chiar dacă trecuseră doi ani de când le făcusem. Pe covor, lângă scrin, zăcea aruncată fotografia îndoită cu telefoanele maiorului, batista şi un ghemotoc de bancnote. Nu înţelegeam ce vrea să spună, astea erau actele mele, singurele, toate, originalele, exemplar unic, altele nu aveam şi nici n-aveam de gând să am. „Repede, că n-am timp”, a spus ponositul şi, într-adevăr, părea că n-are de gând să zăbovească mult. Ceilalţi doi se simţeau ca la ei acasă, nu părea că-i mână ceva de la spate, numai Orson Welles a mormăit fără convingere : „Repede că nu e timp”. Apoi cel de pe covor a ridicat încet pistolul zicând că numără până la trei, şi mă împuşcă. Asta era ceva care nu-mi convenea, dar într-un fel cu totul special, nu m-am prăpădit cu avionul şi să mor de gloanţele unui gangster era prea de tot, şi începeam să mă înfurii. Îi simţeam, fizic aproape, ferm hotărâţi să-mi smulgă nu ştiu ce legitimaţie, şi erau capabili de orice. Dacă aş fi ştiut precis ce vor de la mine poate aş fi reuşit să mă descurc într-un fel... „Prudenţi, a spus Orson Welles, şi o

clipă mi-a trecut prin cap că el ar putea fi al doilea, cel bătut de astă-noapte — prudenţi, cum au pus totul la cale şi au şters toate urmele. Nu m-aş fi aşteptat la aşa ceva din partea lor.” Spunea „lor” de parcă avea un cartof fierbinte în gură, şi nu ştia cum să-l pună mai repede jos. În fond, situaţia era absurdă, atât de absurdă că-mi venea să urlu... Să fiu la mine acasă, într-un oraş, ziua în amiaza mare, mă rog, e seară aproape, dar n-are importanţă, să fiu deci în casa mea, legat fedeleş, şi cu gangsterul ăla sub ochi, care n-ar fi pregetat — simţeam — să facă puţin tir pe pielea mea. Cu toate astea nu-i purtam pică atât cât nu-i poţi purta pică unui tip care se joacă sub nasul tău cu pistolul, mă temeam mai mult de ponosit, care, cu vocea aia cultivată, mă soma să-i predau imediat-imediat un permis. Un permis pe care nu-l avusesem niciodată şi despre care nu ştiam nimic. Pe urmă s-a uitat la ceas, i-a făcut un semn gangsterului cu pistolul, ăla s-a ridicat, în sfârşit, de pe covor, s-a apropiat de mine târându-şi tălpile, a ridicat braţul în care ţinea arma, şi m-a pocnit în creştetul capului atât de mult încercat.

*

Auzeam apa picurând din robinetul de la cadă şi-mi spuneam că ar fi cazul să schimb garnitura; picăturile croiseră în smalţul strălucitor o dâră gălbuie, urâtă. Mi se părea ciudat că nu mă prăvălesc cu faţa în jos, oasele si muşchii, de-a valma, îi simţeam de cauciuc sub greutatea zdrobitoare a capului. Pe urmă am simţit frânghia subţire, de nailon înfigându-mi-se în umeri şi piept, şi m-am lămurit de ce nu zac pe covor. Am încercat să mă mişc, era întuneric beznă, picăturile răpăiau din ce în ce mai sonor pe fundul căzii, mai tare, mai tare, insuportabil de tare, aproape ca urletul unui motor reactiv încercat la sol în regim de forţaj şi am

deschis gura să strig... Nu ştiu cât timp a trecut, dacă am reuşit să strig sau nu; cred că am leşinat din nou. Când am deschis iar ochii am observat o dâră slabă de lumină sub uşa de la antreu, cineva urca sau cobora scara. Capul mă durea, locurile unde frânghia mă strângea amorţiseră dureros şi nu ştiam ce şi cum să fac să mă dezleg. Aveam picioarele libere, le-am împins în podea, am căzut pe spate cu fotoliu cu tot, credeam că o să-mi pierd iar cunoştinţa când capul s-a lovit de speteaza capitonată; zăceam pe o coastă, legat caraghios de fotoliul răsturnat, şi a trecut ceva timp până am reuşit să prind cu gura coarda de nailon în dreptul umerilor. Restul ar fi fost uşor dacă n-aş fi fost lovit în cap, dar aşa la orice mişcare a maxilarelor rozând nailonul, simţeam creierul plim-bându-se într-o cavernă vastă, şi izbindu-se de pereţi. M-am rostogolit, m-am ghemuit, şi am reuşit s mă ridic în picioare. Clătinându-mă, am ajuns în bucătărie, m-am întors cu spatele la sertarul în care Agnes ţine tacâmurile, l-am deschis cu chiu eu vai, şi am bâjbâit după cuţit. Apoi mi-am frecat îndelung mâinile, mă dureau şi parca o linie de ace mă împungeau de sub piele în sus M-am întors în sufragerie, am luat fotografia de jos şi am ridicat recepto-rul. Tonul n-a venit, nu-mi simţeam nici respiraţia în cască, şi am ştiut că au tăiat sau au smuls firul. Doar atunci m-am uitat la ceas, zăcusem câteva ore bune, mai era puţin şi începea să se lumineze. M-am dus la baie, am băgat capul sub robinet şi am lăsat să curgă apa rece; fără să mă şterg am coborât în holul blocului şi am ieşit. Sub copertina de la intrare era un telefon public, dar n-aveam nici o fisă la mine. Am înjurat în gând şi am urcat iar până sus, am scotocit toată casa după o fisă, degeaba. Pe urmă am luat telefonul de pe birou şi am examinat firul : fusese smuls şi nu era greu de pus la loc dacă forţam capacul dozei. M-am dus după şurubelniţă, fiecare pas mă durea

parcă aş fi avut sub tălpi numai capete de-ale mele; am ridicat capacul, nu ştiam care fir la care bornă, am fixat la întâmplare şi am reuşit din prima încercare : când am ridicat receptorul, imediat am auzit în cască tonul. Am pus în faţa mea pe birou fotografia de la Circulaţie, şi am format unul din numere. Dincolo a sunat înfundat o sonerie de apel, o dată, de două ori, apoi de încă multe ori până când o voce vioaie s-a auzit deodată : „Cine-i ?” Era maiorul, securistul, am povestit ce s-a întâmplat. „Mmda, a mormăit, ia te uită ce s-au apucat să facă, se simt încolţiţi !” Credeam că vor veni să ridice amprente şi să facă poze, dar el m-a sfătuit să strâng şi să-mi fac ordine prin casă, şi să-mi pun neapărat o compresă rece. „Crezi că e cazul să vin la tine, să te ajut ?” — a întrebat, m-am uitat în jur, la casa întoarsă cu susul în jos, şi am răspuns : „mulţumesc, mă descurc şi singur”. „Bine, a mormăit iar maiorul, ai grijă.” Am vrut să închid telefonul, dar vocea aceea vioaie a revenit, voalându-se maliţios : „nu credeam că un aviator se sperie pentru atâta lucru”.

*

N-am zburat vreo două zile, până când umflăturile din ceafă şi din creştet au dat înapoi şi au încetat să mă doară. Pe urmă, într-o după-masă, m-am pomenit cu securistul acasă. A intrat, s-a uitat cercetător prin toate colţurile, era ticul lui obişnuit cu microfoanele, şi mi-a cerut să-i relatez cu lux de amănunte ultima mea aventură. N-a părut deloc impresionat de torturile la care fusesem supus, în schimb a devenit brusc atent când a venit vorba de ponosit, şi mi-a cerut să-l descriu cu lux de amănunte. Dacă eram sigur că fusese cel cu maşina, noaptea, pe malul lacului. Eram sigur. Dacă Orson Welles fusese celălalt : nu mai eram sigur. Apoi mi-a spus că are un cadou pentru mine, şi a băgat mâna într-unui din

buzunarele costumului său cenuşiu de gentleman, cam acolo de unde m-aş fi aşteptat să-l văd scoţând o brichetă suflată cu aur. Nu era o brichetă, era un revolver mic şi elegant, cu ţeava groasă şi cu butoi de oţel brumat, care contrasta plăcut cu fildeşul plăselelor masive. L-a cântărit în palmă şi mi l-a întins : „Nici nu ştii în ce joc periculos te-ai băgat. Te felicit că ţi-ai expediat familia. Opt focuri, uite piedica, uite trăgaciul”. Era un revolver admirabil, unul din acelea despre care credeam că există doar în filme; toată viaţa visasem aşa ceva, şi acum mă presa în palmă cu greutatea lui masivă şi liniştitoare. „Nu mai e cazul să-ţi recomand discreţie — a spus maiorul pe acelaşi ton egal, şi eram tentat să cred că toată ziua nu făcea altceva decât să împartă în dreapta şi în stânga revolvere. Eşti ofiţer, ştii ce e acela un secret, ştii cum se umblă cu o armă. De permis special nu e nevoie, ajunge legitimaţia dumitale portarmă. Iar şefii dumitale vor fi înştiinţaţi — s-a oprit o clipă, m-a privit atent, a continuat : de către noi. Bună seara, tovarăşe locotenent-major.” A plecat la fel de ţeapăn cum venise, purtându-şi impecabil costumul plin de surprize.

*

Acele tahometrului tremurau mărunt în jurul a 90˚. Motorul huruia liniştit, mersul lui de drum bun; viteza 700 de kilometri pe oră, înălţimea l000 de metri. Zburam paralel cu şoseaua, puţin în dreapta ei, urmărind maşinile rare care treceau într-un sens sau altul. Mă întorceam din misiune, avusesem un raid dificil în stratosfera şi acum veneam măcinând lin cei 40—50 de kilometri, cât mai aveam până la aerodrom; era un zbor legănat, o coborâre blândă şi tăcută, şi mă gândeam ce bine şi ce frumos e. Apoi s-a întâmplat ceva neaşteptat şi, doar mai târziu, când m-am gândit şi când am disecat

fiecare clipă, mi-am dat seama că am început să înţeleg ce fac abia după ce, reflex, am împins manşa în tablou şi am înclinat uşor avionul spre stângă, picând peste maşina galben-aurie, care rula pe asfaltul cenuşiu al şoselei. Am redus viteza, am trecut în dreapta ei, lateral, la vreo două sute de metri înălţime. Acolo, pe şoseaua rămasă acum în urmă, gonea o Dacie l300 alb-aurie, legănându-se, săltându-se, probabil uşor, la hopuri, o Dacie l300 pusă în urmărire pe întreaga ţară. Era ceva, o certitudine care-mi spunea că e Dacia aceea şi nu alta, e maşina pe care o caută maiorul de securitate, maşina în care veniseră ponositul cu gangsterul cel tânăr şi cu Orson Welles când mi-au întors casa pe dos şi m-au bătut măr. Simţeam asta înainte de a putea raţiona, şi oricât am încercat să-mi spun ca pot exista şi alte Dacii alb-aurii, n-am reuşit să mă conving. Am făcut un viraj standard deasupra copacilor şi am luat şoseaua în lung, spre automobilul care se detaşa puternic pe asfaltul negru-cenuşiu al şoselei. Am redus viteza primejdios de mult, am scos flapsul şi, în momentul când am intersectat maşina, am înclinat avionul. Era stupid să încerc să-i văd numărul, ca şi cum aş fi încercat să privesc picioarele unei femei frumoase într-un tramvai aglomerat; nu puteam decât să mă învârt pe lângă ea şi apoi, când nu voi mai avea suficient gaz, să o las să se ducă, iar eu să aterizez frumuşel acasă... Nu merita să fac asta, am cerut la radio zona 5 pentru coborâre ca să fiu lăsat în pace câteva minute; mi-am zis că e nebunie ce vreau să încerc dar era prea mult sa văd maşina plimbându-se sub nasul meu, iar eu să nu pot face nimic. Am înclinat din nou în viraj standard, am depăşit maşina cu 6—7 kilometri şi m-am convins că şoseaua e liberă, cu excepţia unui camion albastru care rula din acelaşi sens cu Dacia, la 2—3 kilometri înaintea ei. Apoi am strâns iar avionul într-un standard aproape de coroanele copacilor

şi când am ieşit deasupra şoselei, am făcut ceea ce: se face numai la aerodrom, înainte de aterizare : am scos trenul şi flapsul şi am luat priza de aterizare; am cuplat suflarea stratului limită ca să pot reduce viteza şi mai mult şi m-am pregătit pentru contactul cu solul. Cunoşteam şoseaua în porţiunea asta, era suficient de lată şi netedă ca să permită o aterizare cât de cât normală; pericolul îl reprezentau copacii, care formau pe alocuri adevărate bolţi, unindu-şi coroanele deasupra panglicii de asfalt.

Am luat contact cu solul uşor, dar n-am redus motorul, am lăsat avionul să fugă cu roata de bot ridicată, şi am împins maneta în faţă ca să-mi asigur cei 380—400 de kilometri pe oră necesari unei desprinderi imediate. Copacii fulgerau în stângă şi în dreapta, apoi am văzut camionul albastru, am apucat să zăresc, în timp ce trăgeam de manşă, şoferul aruncându-se cu tot corpul pe volan, am sărit peste el, am luat din nou contact cu şoseaua pe o roată, apoi pe cealaltă, avionul a ţopăit niţel, şi am zărit Dacia alb-aurie repezindu-se în mine. Am strâns manşa în pumn, tare, am simţit cum învelişul zimţat intră în carne, dar n-am tras de ea decât în ultimul moment, când am văzut maşina catapultată peste şanţul din marginea drumului, lovindu-se în treacăt de un pom. Atunci am împins maneta de gaze în plin şi m-am desprins de pista aceea improvizată înclinând brusc avionul ca să poată trece printre doi copaci. La 200 de metri înălţime am băgat trenul şi flapsurile, şi am luat cap-compas spre aerodrom. Eram leoarcă de sudoare, năclăit în costumul de suprasarcină; am dat drumul la ventilator, mai aveam gaz puţin, trebuia să merg direct la aterizare. Am slăbit chingile, mi-am desfăcut fermoarul de pe piept, să mă bată în plin curentul rece de aer; auzi, să mergi la vânătoare de maşini cu avionul supersonic ! Pe urmă am apăsat butonul de emisie şi am raportat :

„727, la circa 40 kilometri S de voi, pe şoseaua naţională nr. l6, accident de automobil provocat de zbor la rasul solului. Anunţaţi miliţia”. Şi atunci m-a trecut un fior şi deodată s-a făcut frig în cabină, şi am oprit ventilatorul : dacă totuşi fusese altă maşină ?

Cunoşteam bine încăperea aceea ticsită de machete şi fotografii de avioane, hărţi aeriene, şi cu un drapel tricolor de mătase, vechi, pe care scria cu litere de aur FLOTILA 7-A AVIAŢIE VÂNĂTOARE, atârnat de peretele din fund. De data asta, la birou nu şedea comandantul unităţii, ci maiorul meu de Securitate, în alt costum, tot impecabil, asortat cu aceeaşi figură de nepătruns. Atât doar că de data asta nu mai căuta microfoane; era şi el convins, probabil, că în cabinetul de lucru al unui colonel de aviaţie n-o să întâlnească asemenea accesorii indiscrete. Eu şedeam pocăit, convins că nici unul din piloţii legendarei flotile a 7-a, care mai târziu devenise leagănul actualei unităţi, nu fusese vreodată săpunit ca mine, în maniera rece şi politicoasă a maiorului, sau în vreun alt fel. Mă făcuse dobitoc, cretin, fiecare în parte şi toate la un loc, şi asta pe un ton egal, cu expresii academice, şi privindu-mă drept în lumina ochilor. Nu ştiam că Dacia 2-PH-4306 fusese dată în urmărire pe ţară ? sau credeam că e vorbă goală ? Dacă se plimbă nestingherită pe şosea, înseamnă că aşa trebuie, să se plimbe nestingherită pe şosea. Şi ce înseamnă asta, să provoci accidente pe şosea cu avionul ? Dacă era altă maşină ? Dacă şoferul camionului albastru n-ar fi fost un plutonier de Securitate, uns cu toate alifiile, ci un gâgă din ăştia tineri, care primesc volanul după 30 de ore de curs ? n-ar fi zăcut şi el în şanţ, sau şi mai rău ? Pe scurt, am zădărnicit o urmărire care se anunţa fructuoasă, şi am scos din circulaţie pe unul din bandă — gangsterul tânăr, care mă pocnise de două ori cu pistolul în cap, şi care pentru maior reprezenta o preţioasă verigă, acum

desfăcută, destrămând un lanţ, rezultatul multor ceasuri de veghe şi gândire. Veriga zăcea la ora asta într-un pat de spital, cu comoţie cerebrală, iar când se va trezi, va constata că un subofiţer de miliţie veghează la capul său. Dar când se va trezi ? Urmele arătau că şi ceilalţi doi fuseseră în maşină, dar fugiseră, îi văzuse plutonierul care, după isprava cu avionul, întorsese repede camionul şi se repezise la autoturismul accidentat. Doi inşi — unul mai înalt, celălalt scund şi gras, fugind peste câmp şi pierzându-se în lanul de porumb... Misiunea lui era să urmărească maşina, aşa că rămăsese pe loc, încercând să acorde primul ajutor rănitului care zăcea înăuntru. Apoi, când veniseră ceilalţi, au încercat să caute urma eu câinii, Valeriu — cel mai vestit câine poliţist din sector — îşi încreţise aproape o oră neîntrecutul nas pe un metru pătrat de porumbişte presărată cu tulpini rupte şi culcate la pământ, fără să poată merge mai departe. Scheunase a jale, se culcase pe burtă, îşi ascunsese capul lui de câine între labele obişnuite de câine şi rămăsese aşa. Iar oamenii nu putuseră face nici măcar atâta. Şi toate astea cu binevoitorul meu concurs picat din cer etc, etc... Apoi maiorul s-a ridicat de la birou : „Va trebui să insist ca să n-ai necazuri pe linie de zbor. Altă dată fii mai prudent”. M-a întrebat dacă port pistolul pe care mi l-a dat, mi-a recomandat din nou multă atenţie, şi ne-am despărţit.

*

Amestecat în puhoiul de oameni transpiraţi care năvăleau prin uşile deschise, am ieşit în stradă. Văzusem „Casa de sub arbori”, cu Faye Dunaway, şi-mi spuneam că atâta vreme cât ai o actriţă blondă şi frumoasă, şi un puşti blond şi înfipt, nu-i greu să faci un film bun. Am intrat la o cofetărie, m-am instalat la măsuţa scundă şi am întins picioarele până la scăunelul de vizavi; era un loc plăcut, mă miram că n-am mai fost acolo, jaluzelele

de la vitrină filtrau o lumină mată, odihnitoare — se vedea ca papiţoii nu descoperiseră încă, şi nu pervertiseră eu ţigările lor king size aerul răcoros clin local. Vroiam să rumeg unele chestii în linişte şi mi se părea că am găsit un colţ potrivit, încă 2—3 mese ocupate de nişte cucoane suficient de tinere şi drăguţe, care mă priveau, nu ştiu de ce, cu un aer intrigat. S-a apropiat picoliţa, o tânără şi sprintenă gazelă cu şorţuleţ, şi m-a întrebat ce poftesc. „Un profiterol şi o citronadă, sau pepsi, sau ce aveţi mai bun.” Gazela n-a fulgerat însă cu picioarele ei subţiri să aducă comanda, ci s-a aplecat şi a explicat pe un ton mai mult decât hotărât că am nimerit într-un local exclusiv pentru femei, se numeşte „Eva”, pe uşă scrie clar „accesul bărbaţilor interzis”, şi mă roagă să ies afară fără supărare. Am ieşit, cucoanele au chicotit în urma mea şi au rămas victorioase să comenteze evenimentul. Pe mine mă frământau unele lucruri, şi am rătăcit aiurea pe străzi gândindu-mă la ultima discuţie cu „detectivul american” de la Securitate. Era clar că intrasem într-o combinaţie neobişnuită pentru mine, una din acelea care fac rolul unei secţii întregi pe M.I.; spusesem tot ce ştiam, făcusem mai mult decât mi s-a spus să fac. dar în loc de orice lămurire am primit un revolver cu opt focuri, şi felicitări că mi-am expediat familia tocmai în Cehoslovacia. E drept că văzând „Casa de sub arbori” m-am simţit mai liniştit ştiindu-mi soţia şi copilul pe malurile Vltavei line şi adânci, totuşi asta nu însemna mare lucru. Mai erau 8—l0 zile până să se întoarcă, şi dacă jocul se întinde şi după acest interval ? M-am răsucit pe călcâie şi am văzut un tânăr întrând brusc sub portalul unui bloc înalt. Am pornit în pas gimnastic spre casă, şi doar după vreo două-trei străzi mi-am dat seama de gestul repezit, prea repezit cu care junele dispăruse pe uşa blocului. „Alta acum” mi-am zis şi am privit

înapoi. Nu mai era nimeni, „am început să am halucinaţii”, simţeam presiunea liniştitoare a revolverului pe burtă, îl purtam la curea, sub cămaşă, unde naiba să pui vara un revolver ? şi eram ferm hotărât să mă răfuiesc cu maiorul. Am urcat câte trei scări deodată, am ajuns pe palier cu viteza unui tren expres şi am fost gata să mă ciocnesc de maior, care se îndrepta spre scară ţeapăn ca de obicei. „Bună ziua, tovarăşe locotenent-major.” „V-am căutat, i-am zis în loc de răspuns la salut, vreau să vorbim serios.” Am răsucit yala în broască : „Vedeţi dumneavoas-tră dacă nu sunt niscai bandiţi după uşă, mie mi s-a urât să tot primesc cucuie”, a intrat primul, a deschis liniştit uşa de la sufragerie, şi s-a aşezat în fotoliul de care, cu vreo săptămână în urmă, fusesem legat ca un muţunache. Am trântit uşa de la intrare şi din trei paşi am fost în faţa lui; mi-am scos cămaşa din blugi, am băgat mâna sub ea şi i-am întins revolverul cu plasele de fildeş şi cu butoi de oţel brumat : „Poftim, luaţi-vă gun-ul înapoi. M-am săturat să merg pe căldura asta cu un fier lipit de burtă, să fiu urmărit şi bătut de indivizi care-mi pretind lucruri despre care n-am auzit vorbindu-se măcar o dată”. Maiorul privea liniştit pe sub sprâncenele cenuşii cu ochii lui cenuşii, m-a lăsat să mă descarc fără să manifeste vreun semn de nerăbdare, dar a respins cu un gest blând revolverul pe care i-l întindeam, ţinându-l de ţeava. „Te-ai neuras-tenizat, pilotule ? Aşa repede ?” Era prima oară când vorbea fără obişnuitele lui formule, şi am ciulit urechile, continuând totuşi să-i agit patul pistolului sub nas. „Nu vrei să stai jos ?” M-am aşezat pe covor, exact acolo unde stătuse gangsterul, am îndreptat pistolul spre maior, şi i-am explicat : „Uitaţi-vă, aşa stăteau şi-mi cereau permise, acte şi documente de care habar n-am. Ce-aţi zice să vă pun să-mi povestiţi a 532-a noapte din Şeherazada ? şi dacă greşiţi pe undeva să trag unul din cele opt focuri ?”

Maiorul a râs ca de-o glumă bună, îşi mai pierduse din morga de detectiv american, şi începea să facă impresia unui om cu care se poate sta de vorbă.

„Eu te-am răbdat, acum încearcă să stai liniştit şi să bagi bine la cap ce-ţi spun. Eşti ofiţer ca şi mine, şi putem discuta mai în voie. Am vorbit cu şefii tăi, care ţi-au aprobat să ne ajuţi. Dealtfel, ţi s-a suspendat licenţa de zbor pentru două săptămâni...” Aici, am lăsat revolverul pe covor şi am căscat ochii mari, maiorul s-a făcut că nu bagă de seamă şi a continuat : „huliganism aerian şi încălcarea celor mai elementare norme de securitate a zborului; aşa că nimănui n-o să-i sară în ochi absenţa ta de la unitate. Tu, în fiecare dimineaţă, mergi la uzina de avioane, arăţi asta la poartă şi intri”. S-a scormonit într-unui din multiplele-i buzunare, a scos o legitimaţie gălbuie, barată de o dungă roşie, groasă, şi mi-a întins-o. „Poţi merge civil sau militar, mai devreme sau mai târziu decât restul personalului, dar, odată ajuns în uzină, rolul tău e să te învârteşti de colo-colo şi să te uiţi la oameni. Dacă te întâlneşti cu vreun cunoscut, spui că ai venit să recepţionezi un avion, sau ceva în genul ăsta. Fă-ţi mai mult de lucru pe la atelierul de proiectare, şi cască bine ochii. Cum observi ceva care ţi se pare în neregulă, telefonezi. Dacă cumva vezi pe unul din cei doi — alarmă de gradul unu la direcţia uzinei. Să umbli tot timpul înarmat şi să nu acţionezi de unul singur. Sper că nu-i nevoie de lămuriri suplimentare.”

Stăteam uluit pe covor, cred că nu aveam o expresie prea inteligentă — prea multe noutăţi — dar am izbutit să mă reculeg destul de repede. Am apucat revolverul, m-am ridicat. Maiorul mă privea şi am desluşit iar privirea aceea limpede în ochii lui, am aşezat legitimaţia barată cu roşu pe colţul comodei, am pus pistolul deasupra, m-am dus la bufetul care s-ar fi potrivit perfect în sufrageria unui ranch, şi am deschis uşa oblonită de

sus : „whisky, vermut sau ţuică neaoşă ?” Maiorul a preferat vermut, eu l-am admirat în taină şi mi-am turnat, de asemenea, un şpriţ de vermut slab, cu sifon din frigider. Am băut în tăcere, eram prea uluit să mai întreb ceva, şi doar înainte de plecare securistul mi-a întins mâna şi a zis : „Ştii... oprirea de la zbor — am obţinut să nu-ţi fie consemnată în brevetul de pilot”.

*

— Singur, aviatorule ? Singur ?

...Stăteam la o masă în barul de la „Bărbosu”, cu un pahar mare cu picior, plin cu pepsi, în faţă. În frapieră mai erau trei sticle pline şi două goale, îmi plăcea să vin aici la ore neconvenţionale, să mă umflu cu pepsi, când barul era gol şi papiţoii considerau că lumea bună mai are de aşteptat cel puţin câteva ore până să poată călca înăuntru fără să se compromită. Şedeam în acelaşi colţ în care stătusem cu cei doi maiori — parcă trecuseră ani de-atunci — şi îmi era ciudă că, deconcertat de noutăţile aduse de securist, uitasem să-i mai cer lămuriri. Faptul că Nat Pinkerton nu lăsase să-i scape nimic din proprie iniţiativă îmi spunea că, oricum, n-aş fi reuşit să scot mare lucru de la el, totuşi ar fi fost mai mult decât nimic. Pe estrada mică, mascată cu un paravan din stinghii de care atârnau măşti fioroase, băieţii din orchestră încercau o melodie nouă, care nu le prea ieşea. Întrerupeau brusc şi atunci tresăream, o luau de la capăt, de la început, niciodată de acolo unde se opriseră şi, odată cu ei, încercam, la rându-mi, să leg logic bătaia de pe malul lacului cu indivizii din maşina alb-aurie care acum zăcea în cine ştie ce cimitir de automobile, şi cu pistolul şi permisul de intrare în uzina de avioane, pe care maiorul de Securitate mi le înmânase neceremonios. Ceva-ceva reuşeam să înnădesc — bum — muzica se întrerupea iar, şi o luam de la capăt.

Neîndoielnic, ponositul şi cu Orson Welles au fost la lac, acolo primul i-a cerut celuilalt nu ştiu ce dosar cu planuri, au vorbit de maşină... Ce m-a îndemnat să fiu aproape sigur că era vorba de comuna Dacie 1300 în acele haine neobişnuite ? Pe urmă m-am dus la miliţie, şi m-am trezit acasă cu cei trei, pretinzând un permis, pe care se părea că de-abia acum îl aveam în mână ! De unde ştiau unde locuiesc, de ce veniseră tocmai la mine, sau, mai bine, de ce maiorul Nat Pinkerton mi-a dat până la urmă permisul respectiv ? Ce să caut la uzina de avioane, mă învârteam de două zile pe acolo şi nu remarcasem nimic. Las' că nu mai fusesem demult într-o asemenea întreprindere şi nu-mi strica să-mi amintesc din ce-i făcut un avion, dar eram convins că nu Securitatea se ocupă de pregătirea tehnică a piloţilor. Al Capone cel tânăr se încăpăţâna să rămână în comă, wunder-câinele poliţist Valerică parcă jurase să nu mai găsească nici o urmă, iar eu umblam cu pistolul la cingătoare, şi mă uitam mereu în jur să nu mă urmărească cineva. Poate că... — luuuut — chitara solo scoase un sunet tânguitor, care se înălţă şi se sparse de tavanul boltit în mijlocul încăperii. Am apucat paharul, mi-am clătit gura cu o înghiţitură bună de pepsi, am băut restul, şi am pus paharul gol jos. La o masă, mai încolo, era un tip bătrâior cu o junǎ blondă-arămie, şi mi-am zis, uite, dom'le, ce fac fetele pentru parale. Era o junǎ frumoasă foc, nefardată, şi-l sorbea din ochi pe bătrâior. Apoi orchestra a luat de la cap melodia cea dificilă, se părea că-i găsiseră chichirezul, mergea bine, nu se mai împotmoleau, era o melodie legănată şi dulce, şi aspră, una din aia, de prerie, cu cactuşi uscaţi şi tropote de cai în noapte. Fata a sărit în sus şi s-a strecurat printre mese spre locul liber unde se putea dansa, omul în vârstă a urmat-o, dar se mişca mai greu, mult mai greu, şi ea l-a aşteptat, cu pantalonii ei evazaţi şi cu puloverul lipit pe corp, până când s-a oprit în faţa

ei. Şi atunci fata s-a lăsat uşor pe spate şi într-o parte, a zâmbit, şi-a desfăcut nu ştiu cum braţele, ca o invitaţie la dans, şi după câteva secunde chiar dansa, îmbrăţişată cu bătrânul, pe valurile alea de nisip, printre cactuşii uscaţi. A fost aşa un gest simplu şi frumos că am regretat gândul meu rău, dar mă simţeam parcă părăsit, şi tare aş fi dorit şi eu să dansez pe melodia aia. Am apucat altă sticlă, am deschis-o cu scula nichelată, făcută special pentru aşa ceva, şi pe care băiatul de la bar mi-o înmânase cu un aer misterios, am turnat în pahar lichidul cafeniu din care săreau băşicuţe, am pus sticla goală la loc în frapieră şi, când mă îndreptam, am simţit pe cineva apropiindu-se, m-am încordat tot, şi ara auzit o voce dragă şi ironică întrebând :

— Singur, aviatorule ? Singur ?

M-am îndreptat în scaun spunându-mi că e o baftă de zile mari, am împins picioarele sub masă şi, în sfârşit, am ridicat capul întâlnind privirea aceea verde-albăstruie, atât de bine cunoscută, şi care începuse să-mi lipsească mult de tot în ultima vreme. La naiba cu Nat Pinkerton şi cu super-automobilele alb-aurii, la naiba cu revolverele de film şi cu câinele poliţist Valerică, ce mi-a trebuit Nutzy cu tz şi două puncte inutile deasupra unui y inutil ? În faţa mea stătea Agnes, soţia mea blondă şi subţire, liniştită ca de obicei, puţin obosită de drum, cu blugii pe care-i cumpărase în talciocul din Timişoara, cu o bluză cumpărată probabil la Praga pe coroane ceheşti, care-i şedea nemaipomenit de bine, soţia mea, întrebându-mă pe un ton pervers-conspirativ : „Nu mă inviţi să iau loc, băieţel ?

Am sărit în sus şi i-am tras scaunul de alături : „Cum să nu, duduie, permiteţi-mi să vă ofer un drink”, am alergat la bar şi m-am întors cu un pahar geamăn cu al meu, în care i-am turnat o sticlă de pepsi : „aveţi aici whisky and soda sec, din soiul cel mai bun”.

Agnes a ridicat încet paharul, îi urmăream cu sufletul la gură fiecare mişcare, reamintindu-mi-o, corectând-o aşa cum o reţineam, m-a privit pe deasupra băuturii cu ochii ei liniştiţi, pe care nimic nu-i putea tulbura, şi a băut fără să rostească un cuvânt. Era jocul nostru, nu-l mai jucaserăm demult, cred că dinainte de a se naşte băiatul, şi am zis : „Dacă-mi permiteţi, duduie, să facem o plimbare cu maşina în afara oraşului, să admirăm crepusculul”. Agnes a ezitat, a dat ochii peste cap şi a răspuns : „Bine, condiţionat ca la opt jumate să mă laşi acasă, la mama mea”. Am rugat-o să aştepte, am plătit, perechea aceea ciudată şi simpatică rămânea să danseze în prerie, am fugit cât mă ţineau picioarele, uşa lucioasă de lemn, holul lung şi solemn al hotelului, portarul cu livrea şi epoleţi de mareşal, am sărit treptele de la intrare, şi atunci pistolul mi-a alunecat de sub curea şi a căzut jos, pe asfaltul fierbinte. Parcă m-a pocnit cineva peste ochi; m-am întors câţiva paşi înapoi, am apucat arma cu două degete, parcă mă ardea, am privit în jur, o femeie se holba speriată la mine, am băgat mâna sub cămaşă, am împins revolverul la locul lui şi am plecat încet cât mai încet... Pe urmă am ridicat din umeri şi am început să fug iar, apăsându-mi cu dreapta mijlocul, şi am alergat aşa până acasă. În antreu, m-am împiedicat de valizele neveste-mi, am fugit în dormitor, am ridicat capacul de la lada de aşternut, am scos pe covor pernele şi plapuma, am aruncat revolverul în fundul lăzii, am pus pernele şi plapuma înapoi, am trântit uşa, m-am repezit pe scări valvârtej, am urcat în maşină, motorul a pornit la sfert, şi am demarat înapoi spre hotel. Pe drum îmi spuneam că totuşi va trebui să găsesc o ascunzătoare mai de doamne-ajută pentru revolver.

*

Am oprit maşina în dreptul neveste-mi, am coborât, am înconjurat Fiatul prin spate, si am deschis portiera din dreapta : „Poftiţi, duduie”. Agnes mi-a recitat mofturile de rigoare, apoi s-a aşezat ruşinată pe canapeaua moale am închis uşa la loc, am ocolit maşina din nou, prin faţă de data asta, şi m-am instalat la volan. Am pornit, am semnalizat şi am întors pe loc, apoi am luat-o la dreapta, pe bulevard. Priveam când şi când la nevastă-mea, Agnes stătea în poziţia ei obişnuită, pisicoasă, şi se uita drept înainte. Nici nu clipea, parcă ne-am fi despărţit ieri, era mai inaccesibilă ca o prinţesă siameză, şi o clipă am fost tentat să frânez brusc, s-o văd cum dă cu nasul de parbriz. Apoi am văzut în retrovizor un Mercedes negru, unul din acelea noi, cu linie sport, se ţinea prea aproape de FIAT, şi am renunţat. Am trecut podul şi am luat-o la dreapta, pe şoseaua cu unduiri line — parcă s-ar plimba un şarpe mare pe sub asfalt — care duce la Braşov. În locul unde şoseaua intersectează axul pistei pe deasupra noastră a trecut foarte jos, huruind asurzitor, un avion care tocmai decolase. Agnes s-a întors spre mine : „Cum se face că nu eşti la zbor, aviatorule ?” Nu ştiam ce să-i răspund, mă prinsese nepregătit, ce naiba îl apucase pe ăla să decoleze tocmai acum ? Nu aveam secrete unul faţă de celălalt, dar povestea asta cu pistoale şi urmăritori părea totuşi serioasă şi nu voiam — cel puţin pentru început — s-o încarc pe Agnes cu ea. Aşa că am tăcut şi am accelerat, căutând să scap de Mercedesul negru şi lucios ca un valet de casă mare din statele din sud, care se ţinea scai de noi. De fapt nu avea unde să se ascundă, şoseaua era pustie. Am trecut prin satul acela cu nume ciudat, pe care nu-l reţin niciodată ca lumea, şi în faţa mânăstirii am frânat. Mercedesul a semnalizat, m-a depăşit, şi s-a pierdut pe o uliţă

pietruită, în dreapta. Am aşteptat puţin şi am pornit iar. Ştiam un loc sus, în munţi, un motel mic şi retras, nou, pe care oamenii nu-l cunoşteau, pe malul unui lac, Hruba Arcaşilor sau cam aşa ceva, şi când am început să urc serpentinele, uitasem de maior, de revolverul ascuns în lada divanului, de urmăriri şi de tot. Parcă mergi printr-un parc uriaş, sub o boltă continuă de verdeaţă, şi drumul suie în inele din ce în ce mai strânse, şi e o plăcere să te strecori cu o maşină mică şi abilă printre serpentine. Pe urmă a apărut iar în retrovizor Mercedesul cel negru, urca greu spiralele strânse, ca un crucişător pe un râuleţ plin de coturi. M-am uitat la Agnes, lăsase capul pe spate şi stătea eu ochii închişi să o legene maşina, am accelerat, am luat avans 3-4 bucle şi am smucit brusc volanul la stânga; când am simţit că roţile pierd aderenţa cu şoseaua am slăbit puţin curba, apoi am dat. volan dreapta, redresând din derapaj. Întorsesem l80° într-o piruetă pentru care putea să crape de ciudă până şi Stirling Moss, asul derapajelor controlate; am luat-o la vale, şi am trecut fulger pe lângă Mercedesul care urca de mama focului, muncind din greu la coturile strâmte. Am repetat manevra, pe dreapta de data asta, şi am dat în marche-arriere, cu botul spre şosea, până am ascuns complet maşina în tufe. Până se prindea ăla şi până întorcea, aveam timp s-o lămuresc pe nevastă-mea. Era încă puţin buimăcită de zgâlţâielile alea bruşte şi, când am privit-o, şi-a răsucit mâna la tâmplă, în jurul arătătorului : „te-ai scrântit de tot”. Nu era obişnuita cu figuri din astea, de obicei conduc paşnic, şi fac cascadorie numai la nevoie; i-am zâmbit strâmb : „Unul din colegi... ăăă... ne urmăreşte. Vrea să râdă de mine”. Agnes s-a încruntat uşor, brusc atentă : „Care din colegii tăi are Mercedes ?” În clipa aceea maşina neagră s-a rostogolit prin faţa noastră, la vale, ca împinsă de o mie de draci din cei răi. N-am răspuns, mi-am făcut de

lucru cu acceleraţia, apoi am demarat şi am luat-o la deal, storcând din Fieţel tot ce putea da. Speram ca Mercedesul să nimerească într-o râpă şi să înţepenească acolo, cu caroseria lui neagră şi lucioasă.

*

Am văzut întâi lacul şi Agnes a strigat plină de entuziasm „Thalassa, Thalassa”. Apoi mi-a dat un ghiont cu cotul şi s-a ghemuit la locul ei : „Ce-o să zică mama când o să afle că merg cu bărbaţi la motel ?” Ochii îi sclipeau şi i-am spus râzând : „Cam ce-a spus acum 5 ani când ai stat două săptămâni la Predeal; o să plângă dulce, şi o să te mărite”. Agnes mi s-a agăţat de gât şi s-a lipit cu pieptul fierbinte de spatele meu. Aşa ne-am făcut intrarea triumfală în parkingul motelului Hruba Arcaşilor. Nu erau multe maşini, şi nimic care să atragă atenţia, câteva Dacii, câteva Skode... un Moskvici. În dreapta şirului, trona un Dodge masiv, care la anii şi la fasonul lui ar fi trebuit să iasă demult la pensie. Am coborât, am încuiat portierele şi ne-am îndreptat spre poarta masivă, care străjuia incinta. Agnes mergea agăţată de gâtul meu, ca acum cinci ani, era grozav de bine şi aş fi vrut ca poarta să rămână tot timpul undeva, în faţa noastră. „Ar trebui să-i zică turnul, sau măcar platforma arcaşilor — a spus nevastă-mea. Arcaşii erau trupe de elită, nu se ascundeau prin hrube, stăteau toată ziua pe metereze cu ochii lor de vulturi aţintiţi în depărtare. O să scriu asta în condică.” Tipul de la recepţie părea un peşte mort, pescuit din lac şi pus să primească rarii musafiri. Mi-a luat buletinul între aripioarele lui de peşte, şi mi-a trecut numele într-un catastif. „Domnişoara e cu dumneavoastră ?” a întrebat inutil. Am aprobat „îhâh” mai mult din cap, cam cum îmi închipuiam că se înţeleg peştii între ei, şi buzele de crap mi-au zâmbit, conspirativ; asta însemna l5—20 de lei mai

mult la preţul camerei, dar făcea parte din joc, nu merita să refuz. Mi-a înmânat cheia, cu ochii ăia lipicioşi ţintă la Agnes, şi m-a lămurit : „Cuibul 6-A. Pe dreapta aleii”. Am ieşit, nevastă-mea s-a zgribulit înfrigurată : „Mai bine ar fi zis unde e baia, să mă spăl de privirea aia a lui. Ai văzut ce ochi avea ?” Am săltat cheia în palmă, şi i-am băgat-o sub nas : „Voilà !” S-a lipit rugătoare de mine : „N-am nici un chef acum de cuibul 6-A, lua-l-ar dracu ! mai bine mergem să mâncăm şi să pilim ceva, ne mai încălzim”. Motelul avea un restaurant drăguţ în curte, nişte stănoage din stinghii de brad alb, nebăiţuit, despărţeau mesele scunde. Ne-am aşezat faţă în faţă pe două buturugi; un urmaş al arcaşilor a apărut tăcut de nu ştiu unde, a înfipt un muc de lumânare în sfeşnicul din mijlocul mesei, şi l-a aprins. A scos din buzunarul străvechiului cojoc un carnet : „Ce doriţi ?” A luat comanda şi a dispărut în negura veacurilor, la fel de misterios cum apăruse. Am întins mâna peste lemnul mesei, şi palmele neveste-mi s-au ghemuit în pumnul meu. Mă privea cu aceeaşi privire strălucitoare ca în maşină, şi o clipă m-am clătinat ameţit pe buturuga mea. Pe urmă Agnes şi-a tras mâinile din palma mea, s-a lipit cu spatele de paravanul despărţitor, a întors capul şi ascultând atentă, mi-a făcut semn să vin lângă ea. „Sunt cei cu rabla aia de Dodge, mi-a şoptit când m-am înghesuit lângă ea pe buturugă, face să tragem cu urechea.” Era foarte intere-sant. Discutau despre liceul din Focşani; îl absolviseră amândoi, el în '38, ea în '45. Ce grozav era liceul din Focşani. Nici un liceu din ţară nu-i ca cel din Focşani. Inegalabilul liceu, de pe strada Cuza. Şi castanii, castanii din dreptul geamurilor liceului din Focşani. Azi, nici un liceu nu mai ajunge, măcar la genunchii liceului din Focşani. Dacă ne gândim bine, nici măcar o facultate. Poate, poate. Facultatea de litere din Bucureşti. După absolvirea liceului din Focşani, dânsa

trecuse la Litere, la Bucureşti. „Studenţia, domnule, hihi”, chicoteli cuviin-cioase, care aduceau în motelul din vârf de munte atmosfera liceului din Focşani. Tatăl dânsului fusese inspector de cultură la Fabrica de zahăr din Sascut. „Inspector de cultura, doamna mea !” Tocmai mă pregă-team sa cuget la neobişnuitul interes al patronului Fabricii de zahăr din Sascut pentru pregătirea lucrătorilor, când, doamna ciripi cu glas suav : „Inspector de cultura generală, nu ?” „Inspector de cultura sfeclei de zahăr, o corijă el blând. „Da' parcă inspectorii de azi se mai compară cu cei dinainte...” Hotărât, nu se compară ! „Poate cei de la Căile Ferate, concilie domnul, poate ei să mai fi păstrat ceva din demnitatea noţiunii.” „Poate”, cedă absolventa liceului din Focşani. „Ştiţi, vocea domnului tremura nelămurit o clipă, ştiţi, repetă plin de reţinută mândrie, eu sunt inspector de regională C.F.R.” Ajunsă la destăinuiri emoţionante, conversaţia fu întrerupta de fantoma arcaşilor, care apăruse la fel de bruscă şi tăcută ca prima oară. Încărcată cu merinde si farfurii. Am băut un vin bun, am mâncat repede, încălziţi de licoarea neobişnuit de rasată pentru un local la marginea şoselei, şi ne-am retras la cuibul 6A. Interiorul minuscul era mobilat cu bun-gust, gazdele prevenitoare aranjaseră un singur pat mare, dublu, care ocupa toată lăţimea încăperii, şi trei sferturi din lungime. Agnes a râs scurt arătându-mi monumentala mobilă, şi mi-a făcut cu ochiul : „Daca ştiam că găsim aşa un crivat, mai zăboveam o săptămână”. Eu eram de altă părere, aveam să i-o spun, dar, mai întâi, am încuiat uşa si am stins lumina.

*

Înainte de a intra în biroul de proiectări, am băgat mâna sub haină şi am strâns mai tare cureaua de piele care atârna pe piept. Maiorul îmi făcuse rost de un ham

din acelea din care văzusem la „Incoruptibilii”, pentru purtatul discret al revolverului, şi aşa, înhămat, tropăiam prin uzină până la pauza de prânz. Îmi plăcea să mă plimb prin hale şi secţii, căscând gura în stânga şi în dreapta, deşi habar n-aveam de ce o fac; ajunsesem să cunosc la perfecţie multe lucruri privind construcţia avionului, pe care, din şcoală până acuma, avusesem tot timpul să le uit. Mai erau câteva zile şi se termina cu „detaşarea la M.I.”. Mă întâlnisem cu maiorul de vreo două ori, „nimic de raportat”, sfaturi de prudenţă şi vigilenţă... Îmi plăcea mult hala de montaj, era cea mai spaţioasă şi mai impresionantă din toată uzina, când intram în ea mă rătăceam literalmente prin zeci de aripi, ampenaje, fuselaje desfăcute şi motoare aşezate pe suporturile lor hidraulice. Pe măsură ce mă apropiam de portierele uriaşe care dădeau afară, spre betonul pistei, vedeam cum toate piesele acelea disparate se unesc în această chintesenţă de electronică, de fizică, de geometrie, care e avionul. Iar afară, pe platforma de beton, erau aliniate câteva aparate, strălucind sub stratul de lac străveziu. Maiorul mă sfătuise însă să nu mă plimb prea mult prin hala de montaj : era zgomot, şi un foc de armă sau un ţipăt — dacă aş mai fi apucat să ţip — puteau trece cu uşurinţă neobservate. Învăţasem să merg uşor, ca pisicile, şi să mă întorc dintr-un salt, cu revolverul în mână. Dar nu se ivise încă ocazia să pun în practică noile-mi deprinderi, şi, drept să spun, nu-mi părea rău. Oamenii în salopete sau în halate cu dreptunghiuri din plexi sub care erau fişele de recunoaştere, îşi vedeau liniştiţi de treaba lor; cu unii ajunsesem să mă cunosc, şi ne salutam moţăind din cap. Iar biroul de proiectări, cu doi subofiţeri plasaţi la uşă, era oaza unde-mi găseam odihna şi liniştea după câte o tură de serviciu obositoare. Am pipăit catarama de metal, am strâns chinga, lărgită cu o gaură sau două,

simţind patul revolverului cum mi se lipeşte de coastă şi i-am zâmbit liniştitor subofiţerului care mă măsura bănuitor, cum stăteam în faţa lui, cu mâna vârâtă sub haină. Mi-am scormonit în buzunarul interior, şi am scos legitimaţia barată cu roşu. Maiorul îmi înmânase un fel de „Sesam, deschide-te” misterios şi atotputernic, în faţa căruia toate încuietorile cedau. Plutonierul mi-a deschis uşa, iar eu m-am pomenit pe mocheta lungă, despărţind în două încăperea luminoasă, plină de planşete de desen şi mese mari, foarte mari şi foarte scunde, pe care proiectanţii mergeau în ciorapi, trasând pe cearceafuri de hârtie cadre, longeroane şi nervuri, la scara 1:1. Aici, în biroul de proiectări, găsisem singura explicaţie logică a întâmplărilor din ultima vreme, explicaţie vag aprobată nu atât de mormăielile maiorului, cât de tăcerea răspunzând întrebărilor şi raţionamentelor cu care îl copleşeam când îl întâlneam. Mi-era clar acum că Orson Welles şi vocea cultivată aveau nevoie de planurile noului aparat de zbor, care se elaborau aici, în acest birou. Asta se înţelegea prin „dosarul” pe care ponositul i-l ceruse lui Orson pe malul lacului; dar dacă planurile, copiile sau fotocopiile erau deja la grăsan, care lucra mână în mână cu celălalt, la ce bun atunci tot circul care urmase — de ce m-au bătut, unde vroiau să ajungă cu ipoteticul permis luat de la mine, de ce mă urmăreau ? Şi, în general, de ce eu, care începusem să am tangenţă cu afacerea asta numai după ce dânşii mă vârâseră în ea ? Sau dacă, aici, în uzină, problema era rezolvată din punctul lor de vedere, de ce îmi mai pierdeam vremea colindând prin toate secţiile ca Al Capone, cu pistolul sub braţ ? Nu cumva dosarul cuprindea numai o parte a schiţelor, şi ei aveau nevoie de restul ? Dar de ce veniseră la mine, care n-aveam habar de treaba asta, nici măcar nu lucram în uzină ? Maiorul de ce le făcuse jocul, n-avea acolo, la el, destui securişti, anume

pregătiţi pentru înfruntări, urmăriri şi împuşcături ? Cam aşa vedeam lucrurile; abia aşteptam să termin povestea, şi să mă întorc la unitate. Speram să nu mai capăt cucuie, şi, la drept vorbind, vroiam să uit cât mai repede toată încâlceala asta. La o săptămână după ce venise, Agnes adusese puştiul de la Bucureşti, de la părinţii mei, şi eram mai nepregătit ca oricând pentru musafiri prost-crescuţi. Maiorul mă asigurase că nu voi mai primi vizite la domiciliu, dar parcă poţi să ştii... La asta mă gândeam, târându-mi paşii pe mocheta din biroul de proiectări, în timp ce cercetam feţele mai tinere sau mai bătrâne, mai frumoase sau mai urâte, dar deopotrivă atente şi concentrate, care se aplecau asupra planşelor şi foilor acoperite de cifre. În sinea mea nu vedeam pe nimeni din cei de aici capabil de... de spionaj, da, asta se cheamă spionaj, dar era o părere gratuită, nefondată. Nu poţi avea încredere totală în oameni numai pentru că îi vezi cufundaţi cu pasiune în treaba lor; ar însemna ca toţi spionii să fie depistaţi cu uşurinţă dintre cutrele şi leneşii care fac ruşinea celor care-şi văd de treabă, iar planeta să se învârtă mai repede în jurul Soarelui, scăpată de lestul urât mirositor.

*

Am scos paraşuta de frânare şi am presat palonierul în stânga puternic, până la fund; am tras levierul frânei, manometrul indica aproape 6 atmosfere şi numai cu greu ani reuşit să menţin avionul pe pistă. Bătea un vânt de dreapta puternic, în rafale, şi n-a lipsit mult să mă scoată pe pământ. Paraşutistul, înfăşurat într-o foaie de cort, semăna cu un muşuroi acoperit cu muşchi; când am ajuns în dreptul lui, din adâncul muşuroiului a apărut un braţ înarmat cu un fanion roşu, care a căzut în momentul apăsării butonului de largare; am simţit avionul smucindu-se înainte, şi am frânat iar, puternic. Am

deblocat triciclul şi am degajat pista. Vedeam deja tehnicul; la gurile de alimentare, agitându-se cu scara, şi mecanicul, împingând vodila. Am rulat încet; am băgat maneta în STOP, am tăiat toate contactele, avionul a mai lunecat câţiva metri şi a încremenit în dreptul pompei, plecându-şi lin botul. Mi-am desfăcut chingile de la paraşută, furtunul măştii de oxigen şi cupla radio; am dezermetizat cabina, tehnicul de pe scară a apucat mânerul şi a săltat capacul ele plexi. Am respirat aer de-aici, de afară, aer de jos, mai curat dar mai sărac ca cel de avion mirosind a ulei, cauciuc şi metal încins. „Cum a mers, tovarăşe major ?” „Bine.” M-am săltat în mâini pe marginea cabinei şi m-am urcat cu picioarele în scaun. Am rămas aşa o clipă — avioanele care se alimentau, soldaţii de la paraşute vârând sacii husaţi, ca nişte caltaboşi, ai paraşutelor de frânare în lăcaşurile de sub derivă, trăgacele îndepărtându-se pe bretea cu avioane remorcate de vodilă — toată lumea aerodromului, căreia îi dusesem dorul trei săptămâni. Am coborât încet scara, mi-am desfăcut cureaua căştii sub bărbie, şi am mers spre microbuz. L-am văzut pe plutonierul Gange făcându-mi semne, şi am grăbit pasul. „V-a telefonat un nebun”, a spus plutonierul, şi a continuat, fără să aştepte întrebări, un nebun de legat. A ţipat în receptor că vrea să vorbească neapărat cu dumneavoastră, a mormăit ceva de ochi legaţi şi când i-am spus că sunteţi în zbor, am crezut că o să-l apuce damblaua. A zis să-i telefonaţi repede la unul din cele două numere, cică ştiţi dumneavoastră care... Eu mi-am zis că e păcăleală, dar...” L-am lăsat pe Gange să-şi rostogolească la vale apele-i tulburi, şi m-am aşezat mai comod pe bancheta tare, acoperită cu vinilin. De-abia intrasem în normal, când iar venea ceva să-mi amintească de povestea aceea tenebroasă. Atâta doar că nu-l vedeam pe maior agitându-se la telefon şi pierzându-şi stăpânirea: de sine.

Nu reţineam să mă fi plimbat cu ochii legaţi prin faţa lui, sau să-i fi împărtăşit vreodată că asta ar fi slăbiciunea mea; la urma urmelor, pentru mine nici până acum nu era clar ce, de ce... Am ajuns la zebră, dar am găsit telefonul ocupat; i-am făcut semn lui Vali : hai, mai repede. Vali vorbea cu logodnica lui, şi credeam că acuşi-acuşi se va preface într-o acadea. În cele din urmă, Tanţi a catadicsit să închidă telefonul, şi Vali a plecat clătinându-se şi zâmbind nătâng, cu casca spânzurându-i de cotul îndoit. Am format primul număr şi imediat am auzit glasul maiorului; era însă atât de surescitat, de parcă pusese mâna pe rezidenţele şi filialele tuturor agenţiilor de spionaj de pe mapamond. N-am apucat să mă recomand : îmi recunoscuse vocea, şi a strigat : „Sunt tont şi eşti tont, majorule ! Ne câcâim să dăm de o maşină-fantomă, şi râd curcile de noi. Nu era Dacia l300, aviatorule, dă-ţi ochii la ascuţit : era Renault 12, auzi, frate, şi era înmatriculată ca Renault 12 şi noi o căutam nebuni de Dacia 1300 ! A trebuit să-şi vină în fire golanul ăla tânăr şi să scoată din capul lui pansat că...” Se descărcase; a făcut o pauză şi, brusc, a continuat, pe tonul lui obişnuit : „mâine te prezinţi la spital, pentru interogatoriu. N-ai mai asistat la aşa ceva, bănuiesc, şi o să-ţi prindă bine. Bună ziua, succes la zbor”. „Să trăiţi...” Am pus receptorul în furcă, încet, cu ochii aiurea prin geamul zebrei, peste câmp, peste pistă, peste avioane şi peste dealuri. Îmi aminteam clar botul maşinii alb-aurii aşa cum îl văzusem în parkingul hotelului de pe malul lacului, îi vedeam masca neagră încadrată de farurile dreptunghiulare, cu margini rotunjite, şi la mijloc se detaşa clar un romb mititel şi strălucitor, un romb bombat la mijloc... emblema maşinilor Renault.

*

L-am întâlnit pe maior în faţa casei, era la fel de scos din cutie ca întotdeauna, cu aerul lui de detectiv holly-wood-ian şi costumul impecabil. Mi-a întins cele două degete cu inegalabilă distincţie, şi numai grimasa uşoară din colţul gurii dovedea că nu uitase nimic din convorbirea pe care o avusesem cu o zi înainte. Am pornit spre spital, şi i-am admirat mersul suplu. „A venit şi taică-su”, a mormăit maiorul, şi mi-am dat seama că vorbeşte de tatăl gangsterului care-şi plimbase pistolul pe sub nasul meu, iar acum zăcea cu un turban în cap într-o rezervă de la secţia de traumatologie a spitalului. „Nu-mi plac taţii ăştia la anchete — a continuat, ei vor să intre invocând dreptul ginţilor, eu nu vreau să-i las invocând legea. Pe de altă parte pot folosi, am văzut guri încuiate cu şapte lacăte care se deschideau şi ciripeau tot ce aveau de ciripit la un singur gest al părintelui, probabil reminiscenţă a unor metode pe care noi nu ni le permitem.” Mergeam repede, şi defilam deja pe lângă gardul din plasă de sârmă, întinsă pe nişte rame tubulare de metal vopsit. Am intrat, paznicul de la poartă n-a schiţat nici un gest, magia maiorului acţiona de la distanţă, şi am urcat la etaj. „La dreapta”, a mormăit Nat Pinkerton, care părea să se descurce de minune în labirintul ăla de săli, holişoare şi coridoare. Mergeam în acelaşi pas, coridorul pustiu şi cimentul de sub linoleum amplificau paşii şi parcă eram abatele şi călăul în drum spre celula lui Carol de Englitera. „Acolo”, a arătat cu capul maiorul, şi am văzut o uşă de sticlă, cu un geam mat, în faţa căruia şedeau pe două taburete un sergent-major de miliţie şi un om între două vârste, bine îmbrăcat, pe faţa căruia nu se putea citi decât o mare, o imensă nedumerire. Avea unul din nasurile acelea fanatice, pe care te simţi ispitit să le apuci în pumn şi să

dai noroc cu ele. Miliţianul s-a ridicat : „Tovarăşe maior, sergent-major cutare şi cutare, n-a intrat nimeni la arestat, afară de personalul medical”. La cuvântul „arestat”, umerii celuilalt tresăriră şi atunci am fost sigur că e vorba de tatăl gangsterului. S-a uitat întrebător la miliţian, acesta a dat aprobator din cap, retrăgându-se un pas; făptura nedumerită a făcut atunci un pas înainte, s-a postat în faţa maiorului şi... a început să plângă. Plângea încet, numai atât cât îi curgeau lacrimile din ochi, şi nu ştia ce să facă cu mâinile. Eram deconcertat, nu arăta prea plăcut, era mai în vârstă decât mine, şi apoi aveam contribuţia mea, deloc neglijabilă, cu care participam la turnarea acestui cadru. Maiorul l-a apăsat cu mâna pe umăr, obligându-l să se aşeze înapoi pe taburet : „Aşteptaţi aici, cetăţ... tovarăşe, până vă chem”. Nu era omul care să se moaie în faţa unui tip care plânge, totuşi formula „tovarăşe” l-a liniştit vizibil pe tatăl lui Carol de Englitera; s-a lăsat pe scaun şi a scos o batistă cuviincioasă, în care şi-a suflat nasul. Am intrat, mai precis maiorul a deschis uşa şi mi-a făcut vânt înăuntru, a şuşotit ceva cu sergentul-major de miliţie şi a apărut, ţeapăn şi implacabil ca însăşi Dreptatea. Rezerva era luminoasă, două paturi din care numai unul era ocupat de un ins în pijama, cu capul înfăşurat într-un turban de bandaje. Se săltase în capul oaselor la intrarea noastră, maiorul s-a aşezat pe marginea patului, eu m-am rezemat de o noptieră şi l-am examinat pe regele Angliei. Nu mai era nimic din obrăznicia aceea voioasă pe care o avea când mă pocnea cu pistolul în cap; aş putea zice chiar că făcea pe el de spaimă. Nat Pinkerton s-a instalat mai bine, s-a lăsat pe spate cu un genunchi prins între palmele făcute menghine, şi a întrebat : „Cum te mai simţi ?” Eram în plin neverosimil, parcă vizitam un prieten care se accidentase într-o plimbare cu maşina, nu un bandit fioros care mă ameninţase cu arma. Apoi s-

au auzit nişte paşi uşori şi în uşa deschisă a apărut o soră; o brunetă nemaipomenită, cu glezne fine şi bust exploziv. Maiorul a sărit în picioare, eu am deschis gura vrând să spun ceva, dar n-am reuşit decât să iau un gât bun de aer; şi l-am dispreţuit pe regele Angliei, pe care această apariţie nu părea să-l smulgă din gânduri negre. Bruneta şi-a rotit ochii prin cameră, încântată de efectul intrării ei, şi a ciripit : „A spus doctorul Liciu să nu staţi mai mult de un sfert de oră”; s-a răsucit pe gleznele ei de 6000 de dolari fiecare, şi a dispărut. Probabil că doctorul Liciu era un personaj important deoarece maiorul şi-a ridicat manşeta, consultându-şi ceasul cu un aer grav. Am revenit apoi la vechile poziţii, eu rezemat de noptieră, maiorul instalat comod pe pat, cu genunchiul în căuşul palmelor; cât despre Carol, încremenise într-o atitudine prea puţin regală, în capul oaselor, privind hăituit de la unul la altul. M-am uitat şi eu la ceas, si, când au trecut zece minute, maiorul s-a ridicat, şi-a aranjat costumul, apoi a băgat mâna într-un buzunar interior al sacoului, în dreptul taliei, cam acolo de unde te-ai fi aşteptat să-l vezi scoţând o pereche de cătuşe. Am părăsit noptiera şi am venit lângă el, pentru orice eventualitate. Maiorul s-a scotocit, a scos un pachet de ciocolată cu corn-flakes, l-a aruncat pe pătură, sub nasul uluit, nu mai puţin uluit ca al meu, al băiatului care zăcea în pat; apoi m-a împins uşor înainte, şi am ieşit amândoi pe coridor. „Rămâi aici, s-a sucit maiorul spre miliţian, consemnul se menţine : nu intră nimeni.” A privit spre tatăl băiatului : „Fiul dumneavoastră e în afară de orice pericol din punct de vedere medical”. Am tropăit în sens invers pe lungile culoare şi cred că aveam o mutră cretină, teribil de cretină. Doar după ce am ieşit în stradă, maiorul a deschis gura şi a vorbit, fără să mă privească, şi cred că nici nu se gândea la ce spune. Băiatul luase maşina lui taică-su şi plecase în aventură.

Năsosul nu-l reclamase, ştia că mai devreme sau mai târziu o să se întoarcă, se mai întâmplase. Apoi Carol de Anglia a rămas fără parale, şi a fost racolat de Orson Welles şi de ponosit. Ăştia i-au zis că vor să-mi facă o figură mie, bun prieten cu ei, iar cum regele Britaniei s-a dovedit o fire simpluţă nu şi-a dat — n-a vrut să-şi dea seama — că ce făceau depăşea cu mult cadrul unei glume între prieteni. Îi plăcea amiciţia celor doi, aveau bani cu ghiotura, îi, dăduseră o jucărie frumoasă, pistolul — aici m-am strâmbat şi am pipăit discret umflătura de sub partea stângă a capului — îi promiseseră marea cu sarea... Ce mai, devenise complicele lor, şi când s-a trezit pe şosea, faţă în faţă cu avionul... După ce şi-a revenit, s-a destăinuit doctorului Liciu, care-l îngrijise, şi acesta, om trecut prin multe, pusese totul pe hârtie şi se prezentase la Securitate. Maiorul s-a dus la spital, dar n-a aflat mare lucru : tânărul rege nu inspira încredere nimănui, cu atât mai mult celor doi care-l folosiseră numai ca boy. Nat Pinkerton se încălzise, şi mi-a povestit amuzat, în versiunea gangsterului, bătaia care o luasem : „Spunea că te-ai muiat ca o cârpă”. M-am gândit la pachetul de ciocolată pe care maiorul i-l aruncase la plecare, şi am întrebat : „La ce tot circul de azi ?” Am fost privit gânditor, apoi mi s-a răspuns pe un ton galeş : „Iar vrei să ştii prea multe”. Pe urmă a zis că băiatul, în fond, e un prostănac, şi dacă e lăsat să meargă pe unde a apucat-o, poate să-şi rupă gâtul. Junele gangster nu participase la scena alpino-lacustră, chiar aşa a spus, alpino-lacustră, dormise la motel, habar n-avea în ce mocirlă se băgase şi dimineaţa s-au urcat toţi în maşină şi au plecat. „Poate am şti ceva mai mult dacă l-ar fi luat peste tot cu ei”, a filozofat Nat Pinkerton, iar eu n-am lăsat să-mi scape prilejul : „Nu ştiu nici măcar cât dumneavoastră”. Maiorul nu mă băga în seamă, continua să bolborosească ceva din care nu distingeam mare lucru. Întâi a spus :

„tânăr”..., apoi „puşcărie”, şi în cele din urmă a oftat greu, parcă eliminându-şi rezervele de aer rezidual din plămâni i „păcat”. Am ridicat din umeri, începusem să mă obişnu-iesc cu stilul maiorului, chiar dacă nu îmi convenea, şi o clipă am fost tentat să încep investigaţii şi pe cont propriu. Apoi am tăcut amândoi, mergeam unul lângă altul, şi iar am admirat mersul maiorului, suplu şi elastic. Era înalt, mult mai înalt ca mine, şi aşa, în mers, atingeam când şi când cu umărul meu sub umărul lui. Se cufundase în tăcere precum Confucius la ora meditaţiei, şi numai când am ajuns în dreptul parcului a dat impresia că-şi aminteşte de mine : s-a oprit brusc şi mi-a întins mâna : „La revedere”. Simţeam nevoia să mă revanşez într-un fel, şi am arătat din ochi cele două degete pe care le ţinea întinse, după obiceiul lui : „Nu numai astea. Toată mâna. Toate cinci.” M-a privit atent, a avut iar sclipirea aia străvezie şi luminoasă care mă înnebunea, şi mi-a rânjit : „Nu cumva să începi să manifeşti iniţiativă. E spre binele tău, şi al nostru.” Apoi şi-a întors mâna cu palma în sus şi a arătat o dungă neverosimil de roşie, care o brăzda de-a curmezişul : „Nu mai am ligamente pentru toate cinci. Dacă nu te mulţumeşti cu două, la revedere.” S-a întors şi s-a îndepărtat pe o alee, cu dreapta în buzunar. Ţeapăn, drept, impecabil. Nat Pinkerton !

*

Am telefonat, maiorului că plec două-trei zile din oraş; trebuia să facem salturi cu paraşuta pe apă. Mi-a urat succes, şi a întrebat cum poate da de mine la nevoie. „Prin punctul de comandă, i-am spus, daţi telefon şi întrebaţi; aşteptaţi puţin, o să auziţi în receptor pac-pac, tac-tac, şi apoi o să vă răspund eu.” Maiorul a mormăit ceva — nu ştiu ce, relaţiile noastre evoluau bizar de când aflasem de mâna infirmă — apoi a închis.

Stăteam în cumpănă — să iau revolverul cu mine, să nu-l iau... Pe Agnes o convinsesem că era ordin să umblăm înarmaţi, dar cu băieţii din escadrilă nu ţinea; aşa că am expediat jucărica la locul ei, meşterisem o ascunzătoare savantă şi imposibil de depistat chiar şi electronic, sub placajul care acoperea fundul lăzii de aşternut. Un AN-24 ne-a luat de la aerodrom, cu destinaţia Constanţa. Era avionul din care urma să sărim, amenajat special pentru lansări, şi băncile de metal, neacoperite cu nimic, erau departe de a fi comode. La început stăteam ciorchine pe la ferestre, nu avem des ocazia să fim în aer şi să n-avem de făcut altceva decât să admirăm peisajul; pe urma am intrat în nori, şi nu mai era nimic de văzut. Câţiva s-au dus în faţă, să se întreţină cu echipajul; eram şi eu curios să văd postul de pilotaj al AN-ului, poate că o să-l lase puţin pe mâna mea, nu pilotasem avioane de transport şi mi-ar fi plăcut să ştiu cum reacţionează la comenzi. În faţă era însă atâta înghesuială, că am renunţat. M-am întins pe bancheta tare de metal, cu ochii în tavanul bombat al cabinei. Erau acolo nişte cabluri, manometre, şi tot încercând să le ghicesc rostul, am aţipit. Nu cred să fi dormit prea mult, m-am trezit aşezându-mă în fund pe banchetă, parcă zgâlţâit şi privind buimac în jur. L-am văzut pe Cichi, vizavi de mine, privind cu acelaşi aer pierdut, şi încă alţii cu feţele răvăşite de somn, şi aceeaşi nedumerire zugrăvită pe faţă. În clipa următoare ne-am dat seama ce anume ne-a trezit aşa brusc, şi am izbucnit în râs, uitându-ne unul la altul : AN-ul redusese motoarele pentru aterizare şi, cu tot somnul, simţurile noastre de piloţi bătrâni... etc. etc. Oare asta înţeleg „bătrânii” când spun că le-a intrat zborul în oase ?Am aterizat pe „Kogălniceanu”, şi am debarcat tocmai când un grup de scandinavi bronzaţi se urcau cuminţi într-un BAC botos şi zvelt. Se uitau la noi contrariaţi; eram în combinezoane de zbor, care în tenişi,

care în bascheţi, şi arătam ca un amestec de comando specializat cu o echipă de atletism. Capetele blonde s-au sucit mirate după noi, s-au apropiat între ele pentru schimb de impresii, apoi vikingii şi-au reluat marşul ordonat spre scara BAC-ului. „When the saints go marching in...” Am făcut pregătirea pentru saltul de a doua zi, am procurat — care de unde a putut — haine civile, şi am plecat cu microbuzul la Mamaia. Obţinusem doar un şort şi o bluză uşoară, dar aici mai era cald, chiar şi seara, şi speram să mă descurc. Vali a coborât la primul telefon de unde putea obţine legătura cu iubita lui, câţiva s-au dat jos la bowling... Nu mă hotărâsem unde să merg şi, când Chioru i-a strigat şoferului să oprească la Delta Dunării, am ridicat resemnat din umeri. Fusesem aici demult, erau 4—5 ani de atunci, exact în aceeaşi formaţie, Chioru şi cu mine; avuseserăm o noapte densă, dar care se terminase prost şi amintirea îmi făcea locul neplăcut. Mă rog... Am urcat scările spre bar, Chioru era mai elegant ca mine, îşi luase blugii de acasă şi mă prevenise că s-ar putea să fiu oprit la intrare din cauza ţinutei. Nu-mi dădusem bine seama cu ce era mai lipsit de prestanţă şortul meu decât blugii lui roşi, dar, pentru orice eventualitate, l-am luat de braţ şi am trecut de cerberul de la intrare turuind într-un amestec de rusă, engleză şi mafu, care a făcut impresia scontată — umerii portarului s-au înclinat sub epoleţii grei de fireturi, iar noi am pătruns pe uşa prin care, cu 5 ani în urmă, fuseserăm scoşi afară într-un mod lipsit de orice curtoazie. Înăuntru era obişnuita larmă, obişnuitul fum, şi tot amalgamul acela de siluete, muzică, pahare înalte şi sticle cu etichete străine, care fac farmecul unui local de genul ăsta. Ne-am aşezat la o măsuţă lungă, printre tipi simpatici, pe care nu riscam să i scandalizăm cu nimic. Când mă copleşesc cei 28 de ani ai mei, îmi place să mă refugiez printre papiţoi; îmi place să fiu luat drept de-ai

lor, să nu mă deosebesc cu nimic în masa veselă şi pestriţă, şi să-mi petrec ocrotitor mâna după umerii unei fetişcane, pe care un gest nevinovat nu o deranjează cu nimic; iar dacă vreunul se înghesuie în mine spunându-mi „dă-te, mă, la o parte”, îmi vine să-l sărut şi să-i strig „frate !” Mă instalasem, deci, comod, între nişte white-jeans şi o pereche de şort Bermude şi mă uitam după Chioru, care-şi găsise loc de cealaltă parte a mesei, lângă o junǎ blondă şi un neamţ bătrâior, cu o pălărie caraghioasă pe cap. M-am simţit înghiontit, „fă-mi loc, mă”, a scrâşnit şortul Bermude, dar n-am apucat să-l iau în braţe : între noi s-au interpus nişte coapse bronzate, dispărând inutil sub o fustiţă scurtă din piele de crocodil. Între şort şi fustă s-a închegat o discuţie intimă, care mă făcea de prisos, şi m-am întors spre white-jeans; stăteau picior peste picior, cu un aer inabordabil. Am privit spre Chioru, el se instalase bine lângă blondă; măturase cu un gest larg colecţia de aparate de fotografiat şi exponometre pe care neamţul le etalase în faţă, îşi rezemase cotul de masă, şi începuse acţiuni frontale de învăluire şi seducere. Şi aşa, distrându-mă de unul singur, am stat aproape două ore, dând pe gât pepsi după pepsi. La zece, m-am ridicat şi i-am făcut semn lui Chioru, bătând cu degetul în cadranul ceasului; s-au ridicat amândoi, el cu blonda, apoi Chioru i-a şoptit ceva la ureche şi blonda s-a aşezat la loc mustind de regrete. Ne-am făcut loc până la tejgheaua barului l-am pescuit pe băiatul care ne servise dintr-o grămada de oameni veseli, i-am băgat în mână banii, si am ieşit. Nu mai vorbeam mafu, şi umerii sub epoleţii înfiretaţi nu s-au mai plecat când am trecut prin dreptul lor. Am coborât chiar când microbuzul frâna în faţa scărilor, i-am cules si pe ceilalţi, şi ne-am dus la culcare. A doua zi, urma sa prezentăm un spectacol gratis pentru amatorii de paraşutism si trebuia sa fim odihniţi.

*

Şedeam pe banchetă, printre ultimii din şir, rezemat cu paraşuta de peretele de oţel care vibra în ritmul motoarelor. AN-ul lua înălţime greu, eram echipaţi cu echipament special pentru saltul pe apă şi stăteam cuminţi, la locurile noastre. Băieţii îşi povesteau aventurile de aseară; m-am răsucit cât îmi permiteau chingile paraşutei şi m-am uitat pe geamul rotund şi bombat. Am văzut o bucată de aripă arând adânc cerul albastru — avionul era în viraj pe stânga. Apoi s-a redresat, şi am văzut Constanţa. Mi-a sărit în ochi cubul alb al cazinoului, cu cercul negru al cupolei — parcă era o ţintă de poligon. Au dispărut blocurile de la Tomis şi am văzut ghiolul — mai precis lăculeţul mic din Sud, folosit ca port pentru ambarcaţiunile de agrement. A urmat gâtuitura şi apoi băltoaca verde, sălcie, în care trebuia să sărim. Se vedea istmul îngust al Mamaiei, hotelurile zgâriau burta avionului într-un viraj mult înclinat — ieşise la stânga de locul stabilit. Am făcut încă un tur, n-am mai văzut nici Cazinoul, nici Mamaia, vedeam numai marea pustie, întinsă, mai întinsă ca oceanul — dacă mă duce vântul pe mare ? Urma să sărim câte doi, eu eram cu Ion în serie si i-am simţit privirea: stătea în faţa mea, cu mâinile rezemate de paraşuta de salvare prinsă de chingile de abdomen, şi-mi zâmbea uşor. Marginile drepte ale căştilor uniformizau ciudat feţele celor din şirul de vizavi, şi trăsăturile cunoscute deveniseră dure si colţuroase. Apoi s-a deschis trapa, întâi s-a auzit o sirenă în ușa care duce la cabina echipajului a apărut navigatorul, a privit atent si s-a întors, făcând un semn. Trapa a început să alunece în glisiere lin, apoi aerul a pătruns înăuntru în vârtejuri reci, stârnind praful de pe podeaua avionului. Glumele si râsul au încetat brusc, si toate privirile s-au întors, dintr-o data grave, spre golul

căscat prin care năvălea vântul. Lângă trapă a apărut instructorul de paraşutaj, a privit în jos cu mâna pe maneta de semnalizare, si, când i s-a părut că e momentul, a acţionat semnalul. Din cabina echipajului a răsunat un strigăt de luptă şi culoarul dintre bănci a fost străbătut în goană de colonelul Genoiu : nu avea paraşută de desant, ca noi, ci o paraşută uşoară de salvare : fugind, paraşuta strânsă îi lovea coapsele. A ajuns la marginea trapei si s-a aruncat în gol fără nici o ezitare, parcă sărea în bazinul de la Lido; l-au urmat, chiuind, colonelul Valahu şi un maior de la trupele de desant aerian. Erau oameni cu zeci bune de salturi la activ, si le convenea să chiuie şi să sară de la 2000 de metri, ca la ștrand. M-am strâmbat gândindu-mă că îmi vine rândul. La următoarea trecere, au sărit primele două grupe de câte doi... Încă o intrare, cel mult două si e rândul meu. Aş fi vrut să fiu în prima grupă, dar toţi vroiau să sară la început : e mai uşor să nu-i vezi pe ceilalţi cum dispar prin trapă ştiind că oricum îţi vine rândul; şi apoi, te plimbi mai mult cu vaporaşul care patrulează să-i pescuiască pe cei amerizaţi. Trăseserăm la sorţi cu biletele pe care era scris numărul de ordine... Am privit chiorâş între tălpi, acolo unde, pe podeaua avionului, în dreptul locului pe care şedeam, era zugrăvit un 9 uriaş. După trecerea asta, mai rămăseseră şase în avion; era, în sfârşit, rândul nostru. L-am privit pe Ion, era palid, aproape cenuşiu sub cască; cred că nici eu nu arătam mai bine. Ne-am ridicat în aceeaşi clipă, şi ne-am îndreptat, fiecare pe partea lui, spre trapă. Era cu un pas înaintea mea, şi-l vedeam legănându-se sub povara harnaşamentului. Şi eu mergeam greu, îmi tremurau picioarele şi-mi spuneam că dacă nu cad grămadă aici, pe podeaua avionului, jumătate din treabă e ca şi făcută. Instructorul de paraşutaj ne-a prins carabinierele cablului de deschidere automată de inelele fixate în arcada

trapei. Am numărat maşinal corzile de nailon care se smuceau nebune în curent : erau 5. Am văzut blocul arcuit de la curba şoselei spre Mamaia, apoi iar oglinda sălcie a ghiolului... la 2000 de metri sub mine. Acolo trebuia să ajung SINGUR, fără avion, sărind numai cu rucksacul ăsta ticsit de curele şi catarame. Am înregistrat automat comanda de salt, tălpile tenişilor lui Ion mi-au fulgerat mânjite cu noroi la câţiva centimetri în faţa ochilor, apoi am făcut pasul... Cred că urlam, mă prăbuşeam triumfal cu capul înainte, şi parcă mă dezintegram şi mă făceam la loc de 50 de ori pe secundă. Repetam în neştire : unu, unu, sărisem hotărât să număr până la cinci şi apoi să trag mânerul de comandă, dar nu scoteam din mine decât „unu, unu”... Simţeam cu fiecare fibră că timpul de deschidere trecuse, în tumbele care le făceam deosebeam cer-apă-pământ şi pe cer petala minusculă a paraşutei lui Ion, DESCHISĂ. M-a scăldat o sudoare rece, şi am simţit, pentru că aici nu se pune problema să auzi, să vezi, percepţiile se simt cu tot corpul, copleşitor, am simţit vocea maiorului „să fii atent”, acum îi pricepeam semnificaţia, să fiu atent oricând şi cu oricine, şi am smucit mânerul de rezervă. Acoperişul înalt de la „Perla” mi s-a înfipt între ochi, îmi simţeam fruntea zdrobită de plăcile terasei, apoi m-am smucit, şi mi-am văzut tălpile proiectate pe cupola albă, DESCHISĂ. Pe urmă a fost o răsucire... şi cădeam lin, cu ambele paraşute deschise, drept spre hotelurile înalte din Mamaia, în furnicarul acela de oameni şi maşini. Deriva calculată pentru 2000 de metri era insuficientă pentru înălţimea la care mi se deschiseseră paraşutele, şi cădeam drept pe blocuri. Vedeam printre picioare terasele de pe acoperiş, şi ştiam că vântul mă va arunca de acolo imediat ce voi ateriza. Simţeam deja în coaste toate parapetele balcoanelor şi toate ieşindurile zidurilor, de-a lungul cărora aveam să

mă prăvălesc, târât de paraşute. Am ochit un parcaj, şi mi-am spus că aterizarea pe capota unei maşini e mai blândă decât pe asfaltul gol; cât despre despăgubiri... Barca de cauciuc ieşise şi se umflase automat; acum, se bălăngănea inutilă ia 5—6 metri sub mine, la capătul unei corzi subţiri. Vântul mă îndepărta uşor de clădiri, şi părea că o să cad pe şosea. Am privit şuvoiul neîntrerupt de maşini de sub mine, şoferii prea grăbiţi să privească în sus şi să oprească, şi am preferat balcoanele de la Perla. Mai erau şi firele de la troleibuz, cu 750 de volţi care aşteptau nerăbdătoare. Am văzut o Dacie 1300 alb-albastră făcându-şi loc printre maşini şi oprind între tălpile bascheţilor mei. Curgerea automobilelor a încetinit, s-a poticnit, şi pe sosea s-a format un gol larg, din ce în ce mai larg, de asfalt liber. Miliţianul privea în sus si gesticula mecanic, cu bastonul lui alb-roşu. Nu aveam permisul de conducere la mine, dar n-am apucat sa regret acest lucru: în apropierea solului, cred că aveam mai puţin de 50 de metri până jos, un curent orizontal de aer m-a suflat violent până spre mijlocul ghiolului. Am trecut aproape atingând cu vârfurile antena vaporaşului care trăsese lângă mal ca să mă ia, am încercat să mă desfac din chingi, am zărit într-o străfulgerare valurile mărunte sub mine, si m-am trezit zbătându-mă în supa calda si verzuie a ghiolului. Eram cu capul afară, susţinut de vesta care se umflase automat la contactul cu apa, şi priveam cum paraşuta, îngreuiata, se cufunda încet. Barca de cauciuc săltă pe valuri chiar lângă mine, dar apa era aşa caldă şi buna încât m-am spânzurat cu mâinile de ea si am rămas aşa. Vedeam vaporaşul cum se îndreaptă spre mine, vedeam marinarul aplecat peste bord cum se pregătea să mă agaţe cu cangea şi-mi spuneam că nu, nu e greu deloc sa torni un film de succes : ajunge să iei o actriţă ca Faye Dunaway, s-o îmbarci pe un şlep hodorogit, si s-o pui să

colinde Parisul. Faye se bălăcea în apă, şlepul se apropia gâfâind de mama focului, de la întâlnire lipsea numai Parisul.

*

„Deci dumneata eşti convins că n-a fost ceva premeditat, a spus maiorul, suflând apa pe nas şi pe gură. Te-am rugat să mă laşi pe mine să trag concluziile, rezumându-te la fapte...” M-am răsucit pe spate, să nu mai aud ce spune. Înotam cu ochii ţintă la acoperişul de sticlă al piscinei şi cu urechile în apă, în liniştea cea mai desăvârşită. De când mă întorsesem de la mare ploua, o ploaie din aia în duşmănie, deasă şi măruntă. Telefonasem maiorului aşa, ca să fie : eu unul eram convins că automatul de deschidere fusese greşit reglat. Parcă nu se mai întâmplase şi altora ?! Iar mie mi-era clar că o para-şută meşterită să nu se deschidă, nu se deschide, e clar ! Nat Pinkerton nu se declarase de acord cu mine : mă poftise la o partidă de înot, şi pentru încălzire făcuse trei lungimi de bazin de crawl, dar crawl autentic, stilat, cumva parcă în silă, cu gesturi de senior, care cu fiecare mişcare a mâinii scoate de sub apă pumni de bani şi-i aruncă celor din jur. Tropăiam după el în brass-ul meu modest, şi-mi spuneam că nimeni n-ar mai putea fi aşa corect şi distant; doar în chiloţi de baie, era mai inabordabil decât Lordul Cancelar. Îi relatasem cu lux de amănunte icariana mea prăbuşire, adăugind că, personal, sunt de părere că fusese rezultatul unei neatenţii. Dovadă, paraşuta principală se deschisese şi ea, până la urmă. E atât de uşor să încurci cifrele, pe scara minusculă a automatului de declanşare ! Sau un aparat reglat la l4 secunde cădere liberă fusese pus din greşeală la paraşuta mea. Maiorul m-a lăsat să termin, apoi m-a privit glacial şi m-a rugat să-i dau dânsului voie să tragă concluziile. Mă rog ! înotam cu urechile în apă,

fără să aud nimic, cu ochii la acoperişul de sticlă pe care se formase o peliculă de apă, astfel că parcă înotam în acelaşi timp undeva la adâncime, cu acvalangul. Lângă mine, faţa maiorului, vedeam că vorbeşte, dar vorbe în gol, şi m-am simţit satisfăcut când un val i s-a spart sub bărbie şi a înghiţit o duşcă bună. Am profitat că era ocupat cu pompatul apei pline de clor afară din stomac, şi m-am răsucit din nou pe burtă, luând cuvântul. Nu mai făcea impresie cu faţa udă şi roşie de efort, şi cu ochii scoşi din orbite, aşa că puteam să-i spun tot ce mă apăsa de atâta vreme. I-am declarat, în termenii de circumstanţă, că puţin îmi pasă de părerile lui. După ce că m-a angrenat într-un joc deloc fair play, nu mă lasă nici măcar să acţionez. Dar chiar dacă nu-s în stare să alcătuiesc o poză coerentă din acest puzzle încâlcit, am reuşit să desprind totuşi unele adevăruri. De pildă, a făcut tot teatrul ăla la spital numai pentru ca bruneta... „Crezi că o bănuiesc pe brunetă ?” s-a amuzat maiorul cu vocea lui cenuşie. Redresase, îşi recăpătase aplombul, şi despica apa cu uşurinţa unui gentleman care-şi însuşise înotul având profesori pe cei mai renumiţi maeştri. Până şi dâra pe care o lăsa în urmă era ţeapănă şi strict dimensionată. „Da, o bănuiţi — am răspuns, uşor indispus de atâta corectitudine. O bănuiţi pe ea, şi pe doctorul Liciu, şi pe tatăl băiatului, până şi pe miliţianul care stă la uşa lui King of England îl bănuiţi. Îi bănuiţi pe toţi că s-ar putea să transmită cuiva... undeva... ceva... şi atunci înscenaţi o farsă, un interogatoriu stupid, pentru ca Liciu, sau bruneta, sau oricine, mă rog, să poată comunica undeva, cuiva... că manifestaţi interes pentru regele Angliei, care în fond o la fel de nevinovat ca mine, cu alte cuvinte că sunteţi pe o pistă falsă, pentru ca acel... cineva, să poată acţiona aparent nestingherit, în timp ce dumneavoastră ţeseţi o plasă de oţel, da, din oţelul cel mai dur, în jurul lui şi apoi, hap, îl prindeţi.” M-

am oprit să-mi recapăt respiraţia, si am văzut în ochii maiorului ceva care semăna a uimire; am dat de două-trei ori din mâini şi din picioare, întinzându-le cu voluptate şi am continuat : „V-aţi format un reflex în a bănui pe oricine. Mi-aţi dat pistolul ăla de parcă m-aţi fi servit cu ţigări, dar nu spuneţi împotriva cui trebuie tras cu pistolul.” Mă înfierbântasem : am ajuns la blok-start, m-am agăţat cu mâna de un mâner; maiorul de celălalt. „Nu ştiu dacă merită să mânjiţi atâta amar de oameni, pentru un nenorocit de spion.” Maiorul se uita ţintă în ochii mei, avea iar ţâşnitura aceea de privire limpede şi tăioasă. Şi-a scos dreapta din apă, am văzut cicatricea mai roşie ca niciodată crestându-i palma, a izbit apa cu putere, împroşcând până departe, apoi s-a sucit spre mine şi a spus cu o voce pe care nu i-o cunoşteam, o voce fermă, fără pic de ironie, dar ostenită, ciudat de ostenită : „Merită, majorule. Merită.” Şi-a făcut vânt cu picioarele în peretele de ciment al bazinului, şi s-a depărtat, despicând apa cu eleganţa unui delfin. Am înotat până la scară şi am ieşit pe mozaicul ud şi lunecos; aveam zbor a doua zi, şi nu vroiam să întârzii acasă.

*

Maiorul se invitase la mine, se instalase comod în fotoliul din spatele biroului, şi începu să-mi vorbească cam aşa : „Fătul meu, cu toate că eşti aviator şi locotenent major, şi aceste titluri presupun un cumul de calităţi pentru cel care le poartă, dă-mi voie să-ţi spun că eşti fraier. Un fraier cu cioc şi cu mustăţi.” Ajuns la acest punct se opri şi savura efectul cuvintelor sale pe faţa mea. Partea proastă era că şi fiu-meu se afla cu noi în cameră, manevrând un fel de platformă încărcată vârf cu jucării şi cuburi. La cei doi ani şi jumătate ai lui cunoştea bine semnificaţia noţiunii de fraier, părea însă nedumerit că şi altcineva, în afară de el, poate primi acest

calificativ. De data asta, acel cineva era chiar tatăl lui, aşa ca l-am expediat urgent în altă camera, şi m-am întors spre maior. „Uite ce-i, daca veniţi neinvitat şi...” Cuvintele mi-au rămas însă în gât : maiorul rânjea voios, cu picioarele pe birou. Nu mai rămăsese nimic din scoarţa lui : alunecase în scaun, se tolănise cu bărbia rezemată în piept, şi fuma ţinând scrumiera pe burtă. „Continuă, continuă, te rog, a spus, tocmai când începea să devină aşa interesant... Vroiai parca să mă dai afară !” „Parcă aţi fi unul din desperados ăia, care au fost pe-aici şi m-au pocnit cu pistoalele în cap.” Maiorul şi-a dat jos picioarele de pe tăblia roşcată, a aşezat scrumiera la locul ei, a strivit ţigara abia începută de marginea scrumierei şi a şters, pedant, urmele călcâielor care se vedeau ca două semilune prăfuite. „Am ajuns să cred că numai aşa ne putem înţelege, a explicat şi, în ochi — minune — îi jucau scântei vesele, pentru voi, ăştia cu blugi, un om cu costum şi cravată pare numaidecât un încuiat. Vreau să-ţi povestesc ceva, şi dacă, pentru ca să te lămuresc, e nevoie să-mi scot cravata şi să ma aşez turceşte, sunt gata s-o fac şi pe asta. Cât oi fi de aviator, habar n-ai de oameni, şi nici pe alţii nu vrei să-i asculţi. La noi în secţie, acum mulţi ani, a fost ratată o acţiune importantă. Nu ştiu dacă înţelegi, un ofiţer reuşise să se infiltreze într-o reţea, şi făcea treabă bună acolo, până într-o zi, când a trebuit să-l retragem. Din motive de siguranţă. Şi ştii de ce ? pentru că şeful lui, colonelul, singurul care ar fi trebuit să ştie unde se află, auzise de la cineva, un lucrător din cu totul altă secţie, că X nu e la Constanţa, cum se ştie la sediu, ci bate Bucegii pe la Piatra Arsă. Şi colonelul, care el îl trimisese pe X în Bucegi, a trebuit să-l cheme înapoi, ca să nu se întâmple vreo dandana. Situaţia era nespus de delicată, am fost toţi reţinuţi, şi verificaţi. Cine vorbise, cui îi scăpaseră, din neatenţie, câteva cuvinte ? îmi spărgeam capul să-mi

dau seama cine fusese imprudentul, era o acţiune importantă, de care nu ştia decât un grup mic de oameni. Şi uite aşa, tot scormonind, am ajun să găsesc fiecăruia din tovarăşii mei câte un punct slab, o breşă; ajunsesem să mă bănuiesc şi pe mine şi aproape înnebuneam încercând să-mi amintesc fiecare cuvânt spus sau scris, fiecare gest... Un singur om era în afara oricăror bănuieli şi, ce s-o mai lungesc, el s-a dovedit a fi cel vinovat de ratarea acţiunii. Tocmai pentru că nu ştia nimic, îl văzuse pe X la cabană, şi-l strigase : «bă, ce-i cu tine aici ? te ştiam pe litoral » şi asta n-ar fi fost încă nimic, dar, întors la sediu, se apucase să povestească cum că X nu era la mare, ci la munte... ce mai, făcea să-l vezi pe colonel cum spumegă ! Mă rog, istoria e veche, pe atunci încă nu aveam experienţa muncii operative. E o poveste banală, mai mult decât banală, dar de atunci să ştii că am învăţat să mă deconectez — încerc, cel puţin — şi să folosesc numai faptele în aprecierea oamenilor. Cineva a spus să credem numai bine despre semenii noştri, până la proba contrarie; eu prefer să nu cred nimic, până la primul fapt concret. Vreau să crezi — aici vocea maiorului se voala, întorcându-se parcă spre el însuşi, ca şi cum ar fi încercat a nu ştiu câta oară să se convingă — vreau să crezi că nu mi-e deloc uşor, dar e necesar. E vital, în meseria mea.” Am tăcut amândoi, ferindu-ne privirile. Era cel mai lung discurs pe care mi-l ţinuse vreodată maiorul, şi-mi dezvăluia lucruri la care nu se poate răspunde prin cuvinte. Am auzit sunând telefonul în dormitor, şi pe nevastă-mea ridicând receptorul. Maiorul s-a ridicat şi s-a îndreptat spre biblioteca; stătea cu faţa la cărţi, a ridicat mina si a început să urmărească şirurile de cotoare, atingându-le cu degetul. Pe urmă s-a deschis uşa şi a apărut Agnes : avea o mutra resemnată, şi ţinea de curea porthartul burduşit, pe care, ca de obicei, nu reuşise să-l închidă.

„Alarmă ? am întrebat-o, mai mult din ochi. Şi-a plecat capul în semn de „da”. „Dă-i un vermut musafirului, până mă schimb, am rugat-o şi am ieşit privind în treacăt spre maior; rămăsese lângă rafturi, dar se întorsese spre Agnes. Am trecut în dormitor şi mi-am pus uniforma Când să ies, uşa a bufnit de perete şi a apărut fiu-meu trăgându-şi platforma cu jucării. „Tăticule, chiar eşti fraier ?” s-a interesat, atent la manevrarea platformei, care se agăţase cu o roata de canatul uşii şi ameninţa să se răstoarne. Ma grăbeam, dar nu vroiam să las băiatul fără răspuns : „Măi, Fane — am zis — e necesar ca tu să crezi despre mine că sunt alfa şi omega si chiar să mă venerezi un pic. Dar în acelaşi timp e necesar să ştii că nimeni nu scapă momentul să se lase dus de nas de sine însuşi.” Am intrat în sufragerie; maiorul se uita pe geam şi-i spunea neveste-mi nu ştiu ce; au tăcut văzându-mă. M-am scuzat, m-am uitat în treacăt la ceas — mai aveam un sfert de ora până când trebuia să fiu, echipat de zbor, la avionul meu, şi am apucat porthartul cu trusa de alarmă. „Vin si eu, a spus maiorul, totdeauna am murit de curiozitate să ştiu cum e la alarmă pe un aerodrom militar. N-o să crezi, dar până acuma n-am văzut de aproape un avion de vânătoare” Şi-a luat rămas bun de la Agnes, şi am coborât scările valvârtej. Am urcat ia maşina şi am pornit spre unitate. Mi-am exprimat îndoiala că maiorul va trece dincolo de punctul de control - într-o situaţie obişnuită, poate, dar acum... Maiorul a zâmbit amabil, s-a scotocit prin buzunarele sacoului impecabil şi a dat la iveală de acolo de unde m-aş fi aşteptat sa scoată o legitimaţie, o... hârtie bătută la maşină şi ştampilată pe care mi-a vârât-o sub nas. Am încetinit, şi nu mi-a fost greu să recunosc semnătura comandantului meu sub ştampila liliachie. Am accelerat iar, cu ochii la sosea : trebuia să depăşesc, un tractor, a

cărui remorcă se legăna cu mişcări largi dintr-o parte în alta a drumului.

*

Am tras Fieţelul în faţa celulei de alarmă; lângă zid mai erau câteva maşini, şi mi-am dat seama că ajunsesem printre ultimii. Am zburat în sala de echipare, lăsându-l pe maior să se descurce cum o şti şi, după un timp, fugeam la avion cu costumul de suprasarcină pe mine, şi cu cotul trecut prin vizorul deschis al căştii etanşe. Inelul de metal, care ajută la prinderea scafandrului, sălta în ritmul paşilor lovindu-mi când ceafa, când bărbia. Am ajuns la avion tocmai când cuplau maşina de pornire; undeva, în spate, un avion rula deja spre pistă, şi am recunoscut prin cupola de plexi mutra lătăreaţă a lui Beşu. Alte avioane aveau motoarele pornite, urlau în strânsoarea frânelor, aşteptând eliberarea căii de rulaj. M-am săltat în cabină, şi în timp ce tehnicul mă lega în chingi, am cuplat radioul şi am luat legătura cu turnul de control : „727 pe recepţie”. „Turnul confirmă, aşteaptă. Tehnicul terminase de moşmondit cu paraşuta, acum cupla costumul şi oxigenul. Mi-am pus toate contactele, pompele, giroverticalele, mi-am acordat busola, am adus altimetrul la zero. Totul fierbea şi clocotea în jur, avioanele intrau la pistă aruncând trâmbe de praf şi gaze fierbinţi, şi ardeam de nerăbdare ştiind că în curând îmi va veni rândul. Capul maiorului a apărut la marginea cabinei tocmai când terminasem controlul, s-a holbat uluit la aparate, la toate contactele şi manetele, apoi, lăsând la o parte orice prestanţă, s-a scărpinat după ceafă. „Ai paraşută ?” a întrebat. În clipa aceea mi-am auzit indicativul, urmat de cuvântul la auzul căruia orice pilot din lume uită de tot, în afară de avionul său : „GAZ !” M-am stăpânit, l-am privit pe maior, am pus în

privirea aia tot ce nu-i puteam spune în gura mare, am cuplat agregatele de pornire şi extinctorul, am apăsat butonul de pornire, şi, cum capul cu păr încărunţit la tâmple nu dispăruse încă de pe marginea cabinei, am zis, urmărind creşterea furajelor : „Maiorule, ţin la tine mult, mult de tot. Dar acum lasă-mă.” Am verificat presiunea uleiului, normal, era prima oară când îl tutuiam pe maior, dar o făceam ca să simtă că spun adevărul. Nat Pinkerton a coborât, şi locul lui a fost luat de tehnic. O ultimă privire, semnătura în carnetul de bord, am închis, am ermetizat şi am scos flapsul. Am fluturat mâna, calele au zburat în lături, bretela îngustă, pista, axul pistei marcat de o dungă lată, albă. „Decolezi cu forţaj”, „Confirm”, am împins maneta dincolo de prag şi s-a repezit înainte, spre mine, spre cer... jos pe pământ rămânea maiorul să alerge după spioni... „Rămâi la 1000 de metri.” Am decuplat forţajul şi am redus motorul la nominal. Nu-mi făcea plăcere o interceptare la joasă înălţime în amurgul pâclos, printre dealurile care se ferestruiau negre pe cerul portocaliu. Am cuplat locatorul şi am răsucit reostatul luminilor roşii de cabină; tabloul de bord s-a înviorat imediat şi cabina a devenit deodată mai intimă. M-am plimbat mult cu burta pe dealuri, auzeam convorbirile purtate între punctul de comandă şi cei din aer, înregistrând automat : „Ion a interceptat... şi Mihai a interceptat... Ilie a încadrat, acum trage...” Pe măsură ce se întuneca, reduceam luminozitatea, şi aşteptam să-mi aud indicativul. „727 !” Am tresărit şi am apăsat înfrigurat emisia : „Treci pe canalul startului”. M-am executat, nedumerit, şi am luat legătura cu conducătorul de zbor : „727, dacă totul e normal la bord”. Se mai întâmpla ca cei de jos să se intereseze de mersul lucrurilor, dar chiar aşa, să mă treacă de pe un canal pe altul pentru atâta treabă... Am raportat că totul e normal. Dacă motorul dă parametrii normali. Da,

motorul dă parametrii normali. Să trec iar pe canalul de dirijare şi să nu scap ţinta, că e groasă. „Confirm.” De-abia am schimbat canalul, că m-au luat în primire cei de la dirijare : „Dreapta, strâns”. Am strâns virajul la 90°, cu maneta de gaze în plin, şi costumul de suprasarcină s-a umflat. „Mai strâns.” Am tras manşa în burtă, şi în clipa aceea pe ecranul locatorului a apărut, printre paraziţii înălţimii joase, semnul ţintei. „Excelentă dirijare, m-am gândit, un viraj şi...” N-am spus nimic celor de jos, ţinta nu era încă stabilă, şi am aşteptat până ce semnalul luminos a devenit puternic şi stabil. „Văzut ţinta”, am spus, şi am redus viteza. Ţinta se apropia pe azimut zero, poate puţin prea repede, am scos frânele aerodinamice şi la l0 kilometri am încercat să încadrez. Altitudinea mică îşi avea însă condiţiile ei, semnalul reflectat era parazitat de sol, şi doar la 8 kilometri am putut raporta „ţintă încadrată”. Abia am terminat de tras prima rafală, că „fluturaşul” a fugit în stânga, sus. „Ţinta manevra”, am băgat motorul în plin şi am escamotat frânele. Am tras într-un fel de viraj de luptă şi, când fluturaşul a venit iar la centru, am tras cealaltă rafală. „Degajat din atac”, am luat gisment zero şi m-am îndreptat spre casă; am verificat bordul, aparatele control-motor, totul mergea normal, şi când am trecut pe canalul startului am apăsat emisia, întrebând dacă musafirul care venise cu mine e la zebră. „Sunt aici, am auzit în cască vocea maiorului, şi aştept până vii jos. Dar ce vrei cu mine ?” „Mai nimic, am zis, şi-mi venea să mă pocnesc cu mâna peste cască; vroiam doar să te anunţ că n-au pus nici o maşină infernală în avion.” Am auzit un mormăit, cineva din aer a râs, apoi conducătorul de zbor a intervenit cerând respectarea disciplinei radio. Îl tutuisem a doua oară pe maior, aveam să-l tutuiesc şi de acum înainte pentru că, în general, n-are rost să faci pe ambasadorul Japoniei cu un tip care, chiar dacă e scorţos, începe să-ţi devină

cumva apropiat. Am aterizat în lumina proiectoa-relor, se întunecase de-a binelea, am făcut un duş fierbinte, mi-am pus uniforma şi am ieşit. Se dăduse încetarea alarmei. Maiorul mă aştepta în Fiat, fumând, „ai fost grozav, dom'le”. A aruncat ţigara jos, a deschis portiera, a strivit ţigara cu călcâiul, şi a trântit uşa : „o luăm din loc, majorule. Ce-ai zice de o plimbare la uzina de avioane, acum, pe lună plină ?” Am ridicat din umeri : „ce gusturi...” „Nu huli, majorule” a protestat blând maiorul. „Spre ştiinţa ta, află că paza a semnalizat, discret, nişte musafiri încercând să pătrundă în uzină. Dar noi ne facem că nu ştim nimic. Am scos din buzunarul pantalonilor revolverul cu opt focuri şi pat de fildeş. Maiorul şi-a vârât mâna în inepuizabilele buzunare ale costumului său, de unde a scos o jucărie asemănătoare. Am zâmbit, mai mult în mine, mi-am strecurat arma sub curea, între cămaşă şi maiou, şi am pornit maşina. Am tăcut amândoi, maiorul se uita inspirat la casele care alergau pe lingă noi, iar eu am semnalizat dreapta. Intram pe drumul cu sens interzis, la capătul căruia se ghiceau, în lumina farurilor, bariera vărgată şi ghereta santinelei de la poarta uzinei.

*

Am lăsat maşina pe terenul de parcaj, acum aproape pustiu. Maiorul m-a sfătuit să încui portierele, şi ne-ai îndreptat spre intrare. Paşii răsunau ciudat pe ciment; maiorul a vânturat diversele sale permise şi legitimaţii în faţa unui subofiţer de securitate, şi-au apropiat capetele, au şuşotit ceva, şi am pătruns în curtea uzinei. Nat Pinkerton şi-a scos pistolul şi l-a armat, lucra cumva nefiresc, din cauza mâinii infirme. L-am imitat, am răsucit butoiaşul, şi am tras cocoşul. Am pus revolverul în buzunarul pantalonilor. Maiorul mergea repede, aproape alerga, şi la fiecare pas simţeam revolverul

lovindu-mă peste coapse. În dreapta se profila silueta halei de montaj, curtea era pustie, cum nu o văzusem niciodată, şi, deşi puternic luminată, clădirile înalte puneau lungi fâşii de umbră ostilă. Acum alergam de-a binelea, maiorul făcea paşi lungi, felini, aproape salturi, şi tropăiam din greu după el. „La biroul de proiectări” a şuierat, întorcând capul. Am ajuns la clădirea birourilor, peluza din faţă era luminată de nişte proiectoare pitice. „Stai”, m-am oprit cu nasul între umerii maiorului, apoi se pare că subofiţerul l-a recunoscut, şi am urcat în goană scara, toţi trei. Urcam sărind câte trei trepte, cu armele în mână; maiorul ţinea pistolul în stânga, când am auzit un pocnet sec, ca şi cum s-ar fi destupat o sticlă de şampanie, apoi încă unul şi încă unul. Maiorul s-a întors din fugă spre mine : „armă cu amortizor de zgomot”. Am ajuns pe palierul etajului al patrulea, şi am luat-o la stânga, pe coridorul străjuit de fotografii de avioane şi piloţi celebri. Niciodată nu fusese atât de lung drumul până la biroul de proiectări. Am auzit un strigăt, şi paşi bocănind, parcă anticipând fuga noastră. Un ultim cot, şi am văzut uşa biroului de proiectări, cu grilajul de protecţie închis. În faţa ei, pe jos, zăcea un subofiţer, în uniformă. Ducea spasmodic mâna la tocul pistolului, dar când să-l atingă, parcă trasă de un resort misterios, mâna îi ţâşnea iar în sus. Toate astea le-am văzut într-o străfulgerare; maiorul i-a făcut semn celuilalt subofiţer, care urcase cu noi : „ia-o înainte !” şi a îngenuncheat lângă rănit. A tras corpul acestuia într-o parte, a săltat marginea preşului de cauciuc de la uşa biroului, şi, descoperind un buton îngropat în pardoseală, l-a apăsat. Imediat s-a auzit sunetul înăbuşit al unei sirene, afară, în curte. „Am cuplat alarma; acum să te ţii” mi-a aruncat maiorul peste umăr. A privit spre subofiţerul care se târâse lângă zid : „De el or să aibă grijă ceilalţi. Acum, fuga”. Apoi s-a oprit brusc : „tu rămâi; nu putem lăsa

tocmai aici fără pază”. Mi-am băgat revolverul în buzunar şi m-am aplecat asupra plutonierului. Omul se liniştise, zăcea pe spate, cu ochii în tavan, gâfâind uşor. I-am luat cascheta care se rostogolise câţiva paşi mai încolo, şi i-am pus-o sub cap. Am văzut două pete mari, ruginii, pe vestonul lui : una sub epoletul drept, cealaltă, socoteam eu, pe la stomac. Nu mai văzusem în viaţa mea un rănit şi ţin minte că am examinat curios găurile făcute de gloanţe în stofa uniformei. „Poţi vorbi ?” am întrebat, căutându-mă în buzunarul de la pantaloni după batistă. Omul a făcut semn că da, am scos batista, se murdărise de unsoare, stătuse în acelaşi buzunar cu revolverul cu butoi, nu puteam s-o folosesc. „Ai vreo batistă ?” Plutonierul a gemut uşor, „am”, l-am scotocit prin buzunare şi am scos o batistă albă, din pânză foarte curată. Ştiam o ţâşnitoare după cotul coridorului, unde era apă rece, i-am scos pistolul din toc, l-am armat, i l-am pus în mâna stângă, dreapta atârna inertă pe ciment, şi am spus că merg să ud batista apoi vin imediat. Plutonierul a dat înţelegător din cap, am alergat până la cişmea, am dat drumul la robinet, am udat bine batista cea albă şi m-am întors. Securistul se răsucise pe coasta stângă, şi ţinea mâna cu pistolul îndreptată înainte. Am pus piedica la armă fără să i-o iau din mână, şi... şi am rămas aşa, cu batista din care picura apa. Trebuia să-l dezbrac şi să-i pun pânza udă chiar pe rană; dar era recomandabil ? nu-i făceam mai rău ? Pe când filozofam astfel, s-au auzit paşi şi am desluşit vocea maiorului : „Pe aici”. A apărut, însoţit de doi muncitori, „aveţi grijă de rănit”, i-am lăsat batista unuia dintre ei, şi am fugit după maior. Am auzit zgomot de uşi trântite, paşi pe scări, şi coridorul s-a umplut de oameni în uniforme, printre care şi câţiva civili, toţi cu arme. „Asiguraţi paza biroului de proiectări, a ordonat maiorul, cu o figură inspirată de parcă ar fi comandat asediul unui oraş, ceilalţi răspândiţi-

vă şi căutaţi peste tot. Ochii mari pe locurile prin care se poate ieşi.” Grupul de oameni a dispărut ca suflat de vânt, au rămas numai doi, un tip cu epoleţi de plutonier şi un civil cu pistol. „Cum naiba v-au scăpat, a întrebat maiorul, şi nu-l văzusem niciodată aşa furios, o furie reţinută, vădită numai în mişcarea repezită cu care-şi îndoia şi dezdoia cele două degete tefere de la mâna dreaptă. Plutonierul a ridicat din umeri şi a desfăcut, neputincios, mâinile. Civilul a zâmbit, maiorul s-a încruntat la el : „Răspundeţi cu capul”. Plutonierul rănit dispăruse, dus de cei doi muncitori. Maiorul m-a tras de mânecă şi a pornit cu paşi mari. Am coborât scările după el; jos, în holul clădirii s-a oprit, şi s-a întors spre mine, îi pierise de pe faţă expresia aceea de comandant de oşti inspirat, şi a zis, repetând gestul dezolat al plutonierului : „Ăştia-s toţi. Au venit grămadă, au plecat grămadă. Prinde orbul, scoate-i ochii.” A luat-o iar din loc, cu paşii lui mari. „Unde ?” am întrebat. „Să căutăm”, a zis. „Trebuie să căutăm, nu-i aşa ?” Am înghiţit în sec : cunoşteam bine uzina după cele trei săptămâni petrecute aici şi-mi dădeam seama că numai o baftă mare ne-ar putea ajuta. Am intrat în secţia de motoare, pustie, numai în fundul halei uruiau câteva strunguri. Maiorul a ridicat din umeri, şi ne-am îndreptat spre poartă. Am ajuns acolo în momentul în care două camioane cu soldaţi din trupele M.I., treceau pe sub bariera ridicată. Maiorul a sărit în lumina farurilor primului camion, cu mâna ridicată. Maşina a frânat brusc „debarcarea”, soldaţii au sărit şi s-au aliniat repede. Un locotenent-major voinic şi cărunt s-a oprit, salutând, în faţa maiorului, care i-a şoptit ceva. Locotenentul-major s-a răsucit pe călcâie, a strigat soldaţilor un ordin scurt şi aceştia s-au răspândit în pas alergător, într-o ordine desăvârşită, tăcuţi şi rapizi, ţinând în poziţie de tragere armele automate scurte, cu pat rabatabil. M-am apropiat

de maior şi i-am atins umărul; a sărit în sus apoi s-a întors, fluturându-mi pistolul sub nas.

„Ce s-a mai întâmplat ?” „Aş vrea să dau un telefon acasă, i-am spus, ştii femeile...”

*

Ne-am înghesuit trei inşi. cu subofiţerul de la poartă patru, în ghereta strâmtă. Maiorul îşi lustruia pistolul de pantaloni eu un aer concentrat, locotenentul major de Securitate îl sorbea din ochi, iar eu o convingeam pe nevastă-mea că nu e cazul să vină şi ea la restaurant, e o petrecere între bărbaţi, aşa că... Am închis telefonul tocmai când maiorul îl întreba pe celălalt securist de ce n-au sosit câinii încă. „Trebuie să sosească”, a răspuns el, şi în clipa aceea s-au auzit mai multe rafale de automat, în partea de nord a incintei uzinei. Am ieşit afară înghesuindu-ne la uşă şi am rămas pe platforma de ciment, în aşteptare. Apoi a sunat telefonul şi paznicul, care s-a dus să răspundă, a ciocănit în geam, chemându-l la aparat pe majorul cel voinic. „Ei”, a rostit scurt maiorul când acesta s-a întors. „Ei, au prins pe unul din ei, l-a îngânat majorul. Numai că nu ştiu cât o să mai trăiască. E cam ciuruit.” „Cine ?” a întrebat la fel de scurt maiorul, „sergentul Dobre”, a răspuns celălalt. Mă înciuda conversaţia lor laconică şi precisă, se vedea cât de colo că au multe acţiuni comune, şi n-au nevoie de cuvinte să se înţeleagă. Era ce încercam să realizez cu băieţii din patrulă, şi nu-mi prea reuşea. Ăştia doi ajungeau să se înţeleagă din jumătăţi de priviri ! Ne-am îndreptat spre secţia de celule, acolo unde o stivă de lăzi mari, rezemată de zid, ar fi înlesnit o eventuală încercare de fugă. Cercul de oameni în uniformă s-a deschis în faţa noastră, şi un sergent tinerel, cu faţa răvăşită, i-a raportat maiorului că, stând la pândă, a observat două siluete... A somat, cei doi s-au aruncat la pământ şi au

început să tragă cu pistoalele. A tras şi el, „erau să mă atingă, tovarăşe maior, zău aşa”. Au încercat să fugă, a tras din nou, unul a căzut, celălalt a reuşit să o şteargă, a tras după el dar nu l-a nimerit, apoi a trebuit să se ferească pentru că cel doborât trăgea iar cu pistolul... Cineva din spatele nostru lumina cu o lanternă figura încordată a sergentului, si când maiorul a întrebat unde-i cel împuşcat, fascicolul de lumină a alergat pe iarba prăfoasă de lângă gard, apoi s-a oprit pe un corp întins pe spate, cu bărbia nefiresc aţintită spre cer. „A murit deja”, a spus maiorul, şi ne-am apropiat. Maiorul a întins mâna înapoi, cel cu lanterna i-a dat lampa puternică cu acumulator, şi fascicolul de lumină a încremenit pe faţa galbenă, murdară de praf şi unsoare. O dâră de sânge începuse să se închege pe colţul gurii, şi am căutat privirea maiorului. S-a uitat ţintă la mine, şi am dat din cap, da, da, e unul din cei doi. Maiorul s-a uitat după cel care venise cu soldaţii şi când l-a văzut, i-a spus un lucru pe care nu l-am înţeles : „E şansa ta, ai grijă ca totul să se desfăşoare normal”. Apoi am plecat spre poartă, maiorul a-ntrebat „nu-i aşa că n-ai mai văzut nici un mort până acum ?” am dat din cap, nu conta, într-adevăr, nu mai văzusem. „Care ?” a întrebat iar maiorul, şi nu era nevoie de mai mult ca să înţeleg, începusem şi eu să-i pricep jumătăţile de gânduri, aşa că am răspuns : „Jovialul Orson Welles”.

*

Am rămas aproape două ore în camera paznicului; eram obosit, zborul din amurg, apoi goana aceea turbată...Maiorul se plimba afară,aştepta să sune telefonul,dar părea că pentru noaptea asta surprizele s-au epuizat. „Mergem acasă, majorule”, mi-a spus intrând înăuntru. A telefonat nu ştiu cui ordonând să fie căutat în locul misterios numit „la sediu” dacă intervine ceva si

ne-am îndreptat spre locul unde lăsasem maşina. Am urcat la volan, maiorul s-a instalat lângă mine, am scos cheia de contact din buzunarul de ceas, unde o ţin de obicei si am vrut s-o bag în fişa de pe tabloul de bord. În clipa accea maiorul a sărit în sus, m-a lovit peste mână şi cheia a căzut pe podea,la picioarele mele. Securistul s-a aplecat, a cules-o şi a băgat-o în buzunar.Fără să scoată un cuvânt a coborât din maşină, m-am dat jos după el, şi a început să patruleze în jurul Fiatului, cercetându-l atent. „N-am de gând să ţi-l vând", am bodogănit furios pentru gestul ireverenţios. „Deschide capota motorului", a zis maiorul, şi m-am executat. N-aveam lanterna, si maiorul m-a trimis până la poartă, să aduc una. În cercul de lumină a apărut motorul, atât de cunoscut, cu toată încâlceala de fire şi tuburi şi tije. „E ceva schimbat ?" a întrebat maiorul, şi vocea lui m-a făcut să devin atent. „Parca nu"... am răspuns, apoi m-am aplecat, si am arătat cu degetul o sârmă subţire, izolata, care pleca de sub capacul bobinei de inducţie şi se pierdea în jos, pe sub blocul motor : „asta n-are ce căuta aici." „Da-mi un patent" a cerut maiorul aplecându-se si fixând lanterna de capota ridicata astfel încât să lumineze din plin, „o şurubelniţă şi cară-te de aici". Bănuiam ce o să urmeze, văzusem destule filme poliţiste şi am rânjit: „să ne înţelegem, boss; rămân cu tine până termini". „Încetează cu teribilismele, a spus maiorul şi mergi la 30 de metri de aici. Dacă te lăsam să bagi cheia în contact, ridicam tribunele în picioare." Am scotocit în portbagaj, i-am înmânat maiorului sculele cerute, şi m-am postat lângă el : „O să te ţin de curea, să nu te pierd dacă zburăm. Cunosc maşina mai bine ca tine, şi..." Maiorul s-a scuturat nerăbdător, şi am tăcut, „Să vedem unde merge firul..." „Taie-l, am zis, taie-l şi trage de el, şi-o să spună singur unde merge." Mă enerva siguranţa şi exclusivismul maiorului, parcă era Amedeo Gordini

vrăjind un motor de curse. Şi-a văzut de treabă fără să răspundă, se aplecase şi parcă adulmeca delcoul. „Miroase a ebonită, i-am adus la cunoştinţă, doar dacă spionii tăi nu l-au parfumat cu Chanel, sau mai ştiu eu cu ce licori occidentale. Blocul motor miroase a ulei şi a metal, iar roţile a cauciuc. Şi trandafirii, unde or fi, miros a trandafiri. „Gordini a lăsat patentul jos, şi-a îndreptat spatele, şi s-a uitat mirat la mine. Apoi s-a dezbrăcat de sacoul, care rămăsese la fel de impecabil şi după seara aceasta de pomină, şi mi l-a întins. S-a băgat sub maşină, mi-a cerut lanterna, a moşmondit ceva acolo, şi a ieşit : „Vino să vezi o minune”. Mi-a sucit capul într-un unghi imposibil, luminând cu lanterna partea laterală a rezervorului de benzină. Între caroserie şi rezervor se afla o cutie mică de ebonită neagră, cam cât jumătatea unei cutii de chibrituri, din care ieşea un fel de cui din oţel strălucitor. Cuiul zgâriase izolaţia rezervorului de sub care apărea metalul alb, lucios, cu o găurică minusculă. „Atâta tot ? am întrebat, o rezolv prin alămire la primul atelier.” „Nu, mai e şi asta”, a arătat maiorul sârmuliţa izolată, care, pornind de sub capacul bobinei de inducţie, dispărea prin capacul delcoului. „Numai că acum nu mai face doi bani. Admiră”, mi-a spus, deschizând capacul delcoului. Am urmărit sârmuliţa. pierzându-se în încâlceala de fire şi platini. “Sa nu crezi că-i vreo improvizaţie, m-a anunţat Gordini. Cred că pricepi că daca învârteşti cheia în contact...„O mica explozie am continuat şi am fi zburat gratuit până sus de tot,unde am fi rămas.” Maiorul a smucit capătul sârmei de sub capacul bobinei de inducţie a desfăcut atent capătul celălalt,care se pierdea sub delcou,a tras sârma afară si mi-a arătat un fel de ventuză şi o bucată mică de metal: „Magnet, a explicat în treacăt.” Asta a făcut-o acum, cât am aşteptat în gheretă. După ce l-am ucis pe celălalt. „M-a măsurat atent cu privirea. Şi ma simţeam puţin

stingherit sub mângâierea aceea ciudată cenuşie. „Ce este ?” „Este,a spus maiorul, că ai rămas singurul care ştie cum arată individul ăla. Habar n-ai ce preţioasă e acum persoana ta, şi n-ar strica dacă ţi-ai apăra-o cu mai multă atenţie. Să mergem...” Şi-a pus haina, am trântit capota de la motor, „ia-ţi sculele de acolo” , am fluierat am deschis iar capota am scos patentul şi şurubelniţa, am verificat dacă totul e în ordine,şi am urcat în maşina, alături de maior. Mi-a dat cheia am băgat-o în contact și...am rămas cu mâna pe ea neîndrăznind s-o sucesc. Maiorul a izbucnit în râs, mâna lui mi-a strâns degetele peste cheie şi a sucit spre dreapta. Motorul a pornit la sfert şi am mai aşteptat puţin până s-a încălzit.Eram în septembrie si nopţile se răciseră binişor.

*

Ploua, aşa cum plouă aici pe la mijlocul lui septembrie domol, bacovian si tenace. Veneam dimineaţa la regiment pe ploaie, mâncam pe ploaie, și mergeam la pistă unde avioanele husate aşteptau în ploaie. Intram în celula de alarmă, ne echipam pentru zbor, nu toţi, cobitorii rămâneau în hainele de strada, si săream pe meteorologul de serviciu. Acesta întindea mâna spre hărţile şi diagramele care acopereau pereţii „chiliei” meteo, continuând să recepţioneze radiograme de la minusculul post de emisie-recepţie instalat în colţul camerei. Ne smulgeam unui altuia radiogramele din mână, dar răspunsul era inevitabil acelaşi; plouă în toată regiunea, plouă în toată ţara, în toată Europa. Atunci ne răspândeam prin clădirea celulei, începea ţăcănitul tablelor, pocniturile dominoului şi „bârfa de aerodrom”. Se povesteau întâmplări arhicunoscute, ale căror amănunte nu mai constituiau o noutate pentru nimeni; băieţii râdeau la fel ca prima oară, iar dacă vreun intrus încerca să tulbure mersul povestirii, era poftit fără

menajamente să tacă. Fiecare „aventură”, fie că se petrecuse în aer sau la sol, îşi avea protagoniştii şi povestitorul ei, care-şi făcuse o adevărată specialitate din a o reda cât mai plastic. Prin faţa noastră zburau avioane arhaice pe care le cunoşteam numai din poze, figuri şi nume ale unor oameni care pieriseră sau mai trăiau încă, şi singurul lucru care-i deosebea era un scurt : „fie-i ţărâna uşoară”, aruncat înainte sau după rostirea numelui. Era viaţa noastră, erau povestirile noastre, 1001 de zile şi nopţi incandescente pe aerodrom şi toată scena se desfăşura, în linii mari, ca un ritual bine stabilit. Într-o astfel de zi ploioasă am fost chemat la telefon, şi ridicând receptorul am recunoscut vocea maiorului : „Majorule, am aranjat cu şefii tăi — mâine mergem la Bucureşti. Am mormăit un fel de refuz, însă n-am fost ascultat; mergem cu maşina mea, trebuie să-l duc şi pe Valerică. Plecarea — de dimineaţă.” Nu m-am interesat ce treabă aveam la Bucureşti : ştiam că dacă nu mi-a spus singur, e inutil să întreb. A doua zi, luam startul în raliul spre Bucureşti. Şedeam în faţă, lângă maior, iar pe canapeaua din spate a Moskviciului, tolănit comod, cu ochii pe geam şi urechile ciulite, wunder-câinele poliţist Valerică, minunea secolului, dus la Bucureşti, la spitalul de câini, pentru radiografie. Sub blana lui cea lucioasă se ascundea un număr impresionant de răni, a căror evoluţie trebuia verificată periodic. Cel puţin aşa mi se explicase, în timp ce lupul, cu un aer de suferinţă, aproba ipocrit din capul lui uriaş. Maiorul conducea ca un as; şoseaua, nu grozavă, şerpuia prin pădure; dacă n-ar fi fost atât de pustiu, te-ai fi putut crede într-un parc. Era acelaşi drum pe care se consumase cascadoria mea când scăpasem de urmărirea Mercedesului negru, dar n-aveam nici un chef să-mi amintesc şi m-am strâmbat sceptic când am trecut de boschetul pe după care, ascuns, asistasem la goana

maşinii negre înapoi, spre vale. Am ajuns sus, pe creastă, şi maiorul a arătat din ochi trei-patru turle biserici răspândite printre dealuri : „Oameni pioşi pe aici”. Satele erau rare şi purtau nume bizare, ca de poveste. Am traversat un râu cu nume la fel de ciudat, maiorul mormăia, îşi numise maşina „Ivan” şi-i reproşa că nu prea e dispusă să se întindă la drum. Ivan scârţâia amarnic din cauciucuri la curbe, maiorul apăsa mai abitir pe acceleraţie, Valerică clipea măreţ în spate de câte ori treceam pe lângă vreo turmă străjuită de câte un ciobănesc lăţos, cu băţ scurt şi lustruit prins de lanţul de la gât. Printr-o minune, ploaia se oprise, am admirat culorile galbene şi ruginii ale pădurii, am închis ochii şi, legănat de maşină, am adormit. M-a trezit o frână bruscă şi, când am deschis ochii, eram în plin ev mediu : o piaţă mică, pietruită, înghesuită de clădiri gotice, în mijloc cu o catedrală ale cărei ziduri, mâncate de vreme, îi confereau o ciudată respectabilitate : „Merg după ţigări, a declarat maiorul, deloc impresionat de zidurile severe care ne ţinteau cu ferestrele lor oblonite, fă o tură cu Valerică, până atunci”. Am deschis uşa şi am coborât, m-am întins, am deschis portiera din spate, lupul a ieşit şi s-a întins şi el cu un aer majestuos, mârâind de plăcere. „Unde suntem ?”, am întrebat, şi câinele a întins botul spre un indicator ale cărui săgeţi împungeau cerul, puţin şi cenuşiu, de deasupra pieţei. Trăgeam în piept aerul rece şi umed, nu m-ar fi mirat să asist la defilarea unei gărzi de burgmeister-i echipaţi cu coifuri şi halebarde, iar lupul făcea ocolul pieţei, onorând în felul său străvechile ziduri ale clădirilor gotice.

A apărut maiorul cu ţigările, „n-ai vrea să conduci tu mai departe”, „de ce nu”, m-am instalat la volan. Valerică a trecut lângă mine în timp ce maiorul se întindea pe canapeaua din spate. „Nici n-a curăţat-o măcar după câine”, am înregistrat automat, şi am privit

cu respect pieptul masiv al lupului care mă domina în dreapta cu statura lui uriaşă. Ivan se aşternea acum la drum lung cu motorul sfârâind de plăcere, era o maşină onestă, uşor de condus, doar cam leneşă la demaraje, aşa că trebuia să deschid bine ochii la depăşiri. Pe urmă am ajuns într-un loc unde şoseaua era străjuită de meri plini de mere roşii, şi am oprit să culegem. M-am săltat într-un pom să-l scutur, în timp ce maiorul culegea fructele într-o pungă uriaşă de plastic. Valerică ne privea din maşină, nu se deranja, pe el merele nu-l interesau, şi privindu-l de acolo, din vârful copacului, mi-am spus că într-adevăr, are fason de câine poliţist, nimeni nu-l poate confunda. Confunda... confuzie... eu nu arăt a aviator, îmi spuneam, aşa cum stau căţărat în pom, şi simţeam nelămurit că dibui un fir important, foarte important, şi am continuat înfrigurat, scuturând mere : eu nu arăt a aviator, şi pot fi lesne confundat... cu cine ?... cu oricine... chiar şi cu un...

Mai târziu, în maşină, maiorul mărturisea că a păcătuit, gândind cum că aş fi înnebunit. Cert e că s-a trezit cu mine sărind din pom, printre crengi, drept în faţa lui. M-am ridicat din iarbă şi m-am năpustit spre el, apucându-l de coate. L-am scuturat, strigând : „Confuzie. M-au confundat, m-au confundat cu unul de la voi, maiorule, asta e, cum nu mi-a trecut mai înainte prin cap ?! Maiorul s-a desprins cu o mişcare scurtă, s-a dat un pas înapoi pe taluzul acoperit cu iarbă şi aşa, cu punga de mere în dreapta, m-a contemplat admirativ : „Bravo, majorule, ţi-ai dat seama. Ştiam eu că aviatorii sunt băieţi deştepţi, şi mă întrebam cât o să te mai ţină.” A urcat spre maşină, i-a făcut vânt lupului în spate, şi s-a aşezat pe locul din dreapta, oftând : „Acum trebuie să te lămuresc, s-a zis cu somnul”.

*

De fapt, nu erau chiar atâtea de lămurit. El îşi dăduse seama de ceea ce se întâmplă, încă de la prima noastră întâlnire, când a văzut fotografia Fieţelului, făcută de miliţienii de la circulaţie. Avea în subordine un lucrător cu o maşină identică, un tip care-mi semăna ca fizic şi care, întâmplător, rezolvase recent o acţiune tocmai la uzina de avioane. Apoi, omul fusese mutat în alt sector. Cum Securitatea nu publică în Monitorul Oficial mutările pe care le face, fusesem luat de către Orson Welles şi de către ponosit drept ofiţerul respectiv. „Şi nu întâmplător", s-a strâmbat maiorul. S-a răsucit spre mine şi, cu toată atenţia acordată drumului, care urca şi cobora tot timpul, îi simţeam privirea ironică aţintită asupra mea : „Cine ar fi crezut că un cinstit tată de familie aleargă după piţipoance şi le duce, noaptea, în locuri romantice ?!" Am tresărit, mâinile care ţineau volanul s-au mişcat şi botul maşinii a şters o bornă văruită alb de pe marginea şoselei. „Lasă-te de piţipoance, majorule — m-a povăţuit maiorul — căci te pot duce pe drumul pierzaniei; minunea aia de fată era o bună cunoştinţă a prietenului tău care, deunăzi, a vrut să te arunce în aer cu maşină cu tot." Asta era deja prea mult, am tras pe dreapta şi am oprit, în spate, Valerică a mârâit nerăbdător. „Nu cred un cuvânt, am spus, dacă ăia sunt prieteni, luaţi fata să vă conducă. Ar fi mai amuzant." Eram furios, şi ce mă înfuria mai tare era roşeaţa, care — simţeam — îmi acoperea fruntea, urechile, obrajii. Maiorul a zâmbit subţire : „Linişteşte-te, eşti acelaşi unicat care ne poate conduce pe calea cea dreaptă. În pipiţa aia n-are nimeni încredere, şi omul nostru se înţelegea cu ea prin telefon." Se învârtea şoseaua cu mine şi am strâns volanul în mâini, să nu curg jos din maşină. „Şantaj, a explicat scurt maiorul şi s-

a cutremurat, parcă scuturat de cuvântul ăla murdar, ştii, indivizii de soiul ăla scotocesc prin toate gunoaiele. Fata lucra chiar la uzină, n-o să crezi dar aşa e, frezoriţă de mare precizie, şi ăştia doi au dibuit pe undeva un fir, au prins-o cu nu ştiu ce chestie, şi s-au pus cu telefoanele pe ea. Creierul de gâscă a vrut să scape, te-a descris pe tine şi maşina ta, crezând că e vorba de fostul meu subordonat. De aici începe totul. Te-au luat la ochi, iar povestea cu agăţatul, dacă nu crezi că a fost doar regie, regie de zile mari, te înşeli amarnic. Te-a jucat pe degete pipiţa, cum i-a plăcut. Până şi adresa ţi-a luat-o direct din buletin." Abia acum începeam să înţeleg. M-am lăsat pe spate, şi simţeam răsuflarea puturoasă a lupului în ceafă : „Chiar, ce permis vroiau de la mine ?" „Nu mi-e clar, a făcut gânditor, maiorul. Probabil vroiau să încerce să intre «legal» în secţia de proiectare..." Mă pregăteam să pornesc, dar mi-am întrerupt gestul la jumătate şi m-am întors spre maior; mi se părea că găsisem un punct slab în incredibila lui poveste şi, ce să spun, eram tare fericit : „Spui că participarea mea la spectacolul nocturn, atunci când Orson s-a bătut cu ponositul, a fost regie. Ce interes aveau ei să..." Maiorul a oftat şi m-a privit lung. „Încearcă totuşi să porneşti, altfel ne prinde Crăciunul pe drum." Am pornit, securistul a apăsat butonul brichetei de bord, a scos pachetul de ţigări din buzunar, l-a deschis, a extras cu gesturi de lord o ţigară din pachet, l-a pus la loc, a aşteptat până bricheta a sărit înapoi cu un clinchet sec, apoi şi-a aprins satisfăcut ţigara. În spate, lupul a strănutat. „Mmmdaa, s-a strâmbat maiorul, şi-a muşcat buza de jos cu dinţii puternici, uite cum s-a întâmplat... joci pocher ?" Nu, nu jucam, şi nu vedeam ce legătură poate fi intre... „Este, a spus maiorul, pentru că dacă ai fi jucat, ai fi cunoscut tot felul de combinaţii riscante, dar care în cele din urmă duc la victorie. După ce domnii ăia s-au asigurat că i-ai văzut — şi fii tu

convins că au jucat teatru numai până au fost siguri că i-ai văzut...” „Nu ţine, l-am întrerupt. Pentru că, e elementar, nu văd un ofiţer de Securitate lăsând să-i scape din mână doi bandiţi fioroşi.” Maiorul s-a mulţumit să surâdă. Eşti repezit, superficial, şi gândeşti îngust. Dacă s-au pretat la jocul ăsta, înseamnă că-şi luaseră, din timp, unele măsuri, şi bănuiesc că o ţeava de pistol îţi urmărea orice mişcare.” Mă lua cu frig, maiorul ştia să fie şi sumbru când vroia. „Adică, Nutzy...” „Fii serios, majorule, tu i-ai da ăleia un pistol pe mână ? Părerea mea e că Orson, aşa bătut cum părea, era omul cu arma, şi te-ar fi ţinut din scurt dacă ai fi încercat să ai iniţiative. Cred chiar că i-a mirat pasivitatea ta, şi-or fi închipuit că au de-a face cu un bleg...” Acordam o deosebită atenţie mâinii şi-l auzeam pe Valerică hohotind discret pe canapeaua din spate. „Deci, a continuat netulburat maiorul, după ce au încercat să pună mâna pe permis — probabil pentru a încerca să intre în uzină în noaptea aceea, când tu erai legat şi leşinat la tine acasă — au telefonat la noi. Asta a fost mişcarea aia nemaipomenită de care-ţi puneam, dar totul a fost mult mai subtil, pentru că au lucrat pe două canale : primul, sperând să intre în posesia permisului care le deschidea, pentru o noapte, porţile uzinei; al doilea, vizând o acţiune de intoxicare în caz că primul procedeu ar fi dat chix.”

— Cam subtil, am îngânat.

— Vezi, băieţică — maiorul s-a scărpinat gânditor în ureche, zvârlind pe nas un nor albastru de fum — dacă în meseria mea n-aş fi subtil, demult m-ar fi pus cu botul pe labe. E, probabil, timpul să-ţi spun că spionajul nu mai e demult un film cu pistoale, ci o chestie de ghidare — ştii — aşa, la nivel de inteligenţă — mâna maiorului a schiţat un gest evaziv în dreptul tâmplei. Şi află matale că ăsta după care alergăm o fi într-o situaţie disperată, dacă a

trecut la procedee radicale. În orice caz, pe tine se pare că te simpatizează cel mai puţin...

— Vezi că pierzi şirul, am spus, înciudat de tonul lui maliţios.

— Vreau să te fac să pricepi, majorule. Au telefonat la noi şi au spus că ei, oameni cinstiţi, oameni ai muncii, o denunţă pe ticăloasa de Nutzy care s-a dat cu duşmanii poporului etc, etc. — şi au închis telefonul.

— Puteau lua plasă, am făcut, sceptic. Bănuiesc că nu daţi crezare telefoanelor anonime.

— Eşti cel mai drăguţ naiv din câţi am cunoscut, pilotule, dar la tine asta e firesc, eşti mereu cu capul în nori. Pe de o parte şantajul avea o bază reală, pe care colegii din miliţie o cunosc mai bine; pe de altă parte le-am făcut jocul, şi am reţinut fata. Pe tine de ce crezi că te plimbam prin uzină ?

Îmi vâjâia capul :

— De ce ?

— Trebuia să le dăm certitudinea că tu — chipurile ofiţerul nostru ai aflat că intenţionat s-a purtat în prejma ta o discuţie afectând direct paza uzinei de avioane. Că dinadins, o pipiţă strecurată ţie, te-a dus într-un loc unde puteai auzi... mă rog, lucrurile nu s-au petrecuţi, sută la sută aşa, dar pe aproape.

Maiorul accentuase frumos pe „intenţionat”, astfel încât şi cel din urmă idiot ar fi priceput ce vroia să spună. Se însufleţise şi gesticula larg, trecând mina cu ţigara, uitată între degete, primejdios de aproape de braţul meu drept. Ce mai, era o plăcere să-l asculţi !

— Şi ? — am întrebat.

— Iubitule, dacă tu păzeşti o ladă cu comori, dar mai ai şi alte lăzi cu comori, zicem noi că eşti bogat, prin alte părţi — şi hoţii te trag de mânecă şi-ţi arată, uite, noi lada aia vrem să ţi-o furăm — ce faci ?

— Aş înnebuni scurt, am spus, pentru că aş fi sigur că tocmai lada aia n-or să mi-o fure; dar mi-aş sparge capul încercând să aflu...

— Care comoară vor să ţi-o fure cu adevărat, mi-a luat maiorul vorba din gură.

— Şi aş alerga, am strigat, încântat că începusem cu adevărat să pricep, aş alerga pe la; celelalte lăzi, lăsând-o pe asta nepăzită...

— Iar hoţii cei deştepţi vin şi o înhaţă tocmai pe asta nepăzită. Uff, s-a lăsat maiorul pe spate ridicând mâinile în sus, cât îi permitea tavanul maşinii, ai priceput.. Bravo ! ştiam eu că aviatorii sunt băieţi deştepţi !

Şedeam ţeapăn, plin de fală, la volan. Redusesem viteza ca să-l pot urmări mai bine pe maior, şi când acesta a terminat, am luat piciorul de pe acceleraţie şi am oprit iarăşi în mijlocul şoselei.

— De unde ştii tu totul, maiorule ? Parcă, ăia ţi-ar comunica în scris fiecare mişcare. Nu pornim până nu faci mărturisiri complete. Maiorul a râs muteşte, mai mult cu ochii.

— Pe de o parte, noi le-am făcut jocul, confirmân-du-le părerea cum că ai fi ofiţer de Securitate — le-am întors momeala. Pe de altă parte, capul meu e organizat astfel — şi când a spus asta, mi s-a părut că surprind un ciudat regret în vocea lui — încât m-am obişnuit să leg lucruri aparent disparate. Şi, în sfârşit, avem ofiţerii noştri care, cu concursul tău binevoitor — şi se înclină ceremonios — au putut acţiona nestingheriţi văzând şi auzind mai mult decât tine. Şi apoi — dar porneşte odată ! — apoi, am în mână sistemul lor de corespondenţă şi cum discreţia devine inutilă, chiar dăunătoare în asemenea împrejurări...

Pornisem maşina, şi l-am măsurat neîncrezător dinapoia volanului:

— Cum adică,sistemul lor de...

Era ingenios şi simplu, atât de simplu, încât, aflând,am făcut o grimasă dispreţuitoare. Ponositul şi Orson — requiescat in pace— îşi trimiteau rapoartele, probabil prin turişti. Cine refuză să pună la cutie, în gara din Viena, sau pe aeroportul din Frankfurt, o scrisorică pentru mătuşa Gerda !

— Habar n-ai — a oftat maiorul — ce poate fi scrisă printre rândurile unei scrisorele adresate mătuşii Gerda şi ce prejudicii ne aduc „binevoitorii” ăştia !

Răspunsurile de „dincolo”' veneau prin radio, la ore şi pe frecvenţe stabilite anterior, putând fi recepţionate cu cel mai banal aparat pe unde medii.

— Expediţiile — se justifica maiorul — nu le putem urmări, am reuşit să interceptăm doar două-trei rapoarte pe care le-am retrimis, evident, după prelucrarea necesară. Primirile însă le obţinem cu regularitate, sunt atât de siguri de metoda lor că nici nu se mai obosesc cu cifrarea.

Am descchis gura să intreb ceva dar maiorul mi-a luat-o înainte:

— Nu ştiam cum. vei reacţiona aflând adevărul, şi nu puteam să risc. Erai însă permanent supravegheat de oamenii mei, şi trebuie să recunosc că ne-ai dat bătaie de cap.

— Şi acum, am întrebat, furios că jucasem atâta vreme ca o paiaţă trasă de sfori, acum ce nevoie mai aveţi de mine ? Probe sunt, arestaţi-l pe ponosit, şi gata.

Eram hotărât să pun capăt, acestei colaborări, şi numai râsul gâlgâit din vocea maiorului m-a făcut să-l ascult până la capăt

— Majorule, am aresta dacă am avea pe cine. Noi îl ştim îl simţim, mai bine zis, ţi-am spus, joc la nivelul inteligenţelor — se cunoştea că-i place expresia — dar peştele ăsta e deosebit de alunecos. Ne-a scăpat de două ori până acuma. Şi nu ne mai putem permite să-l

lăsăm să scape. De aceea avem nevoie de tine — eşti singurul care, ştie cum arată. Şi uite cum s-a făcut, cum s-a potrivit, că numai tu ştii cine trebuie arestat. Nici habar n-avem cum arată, şi cu actele pe care le are, dacă se dă o vreme la fund ca să liniştească lucrurile, poate pleca din ţară... Iar nouă nu ne convine să plece, din mai multe motice pe care nu e cazul să ţi le înşir. De aceea mergem acum la Bucureşti. Ştii ce-i acela un portret-robot ?

*

Am ajuns în Bucureşti pe la prânz şi primul drum l-am, făcut la Spitalul de câini poliţişti, unde l-am lăsat pe Valerică în grija unor infirmieri cu fizic remarcabil. Lupul ne privea cu tristeţe în timp ce maiorul completa o fişă specială, iar la plccare ne-a întins cu demnitate laba. Nu părea în apele lui, şi pierduse mult din prestanţa de câine-minune care mă impresionase atâta. Pe urmă, Moskviciul a fost dus la o staţie PECO, şi l-am alimentat cu benzină şi ulei. Ne-am fâţâit puţin pe bulevarde, comentând calităţile turismelor care treceau pe lângă noi, apoi maiorul şi-a parcat maşina lângă zidul Bisericii Albaneze, în faţă la Union unde avea rezervata şi camera. A întrebat dacă sunt dispus să luăm masa împreună, m-am uitat la ceas, două trecute, bine, mâncăm împreună, părinţii mei, acasă, au mâncat deja şi nu face să le tulbur siesta. Am comandat pentru început apertive, am propus ciuperci, dar maiorul mi-a aruncat acru „n-am chef să merg mâine la minister cântând cu pene în păr”. Am încercat să-i explic că e exclus, în bucătăria unui hotel de prima mână... „Las-o moartă, majorule mi-a spus, şi am tăcut amândoi. Privea pe fereastra mare cât o vitrină, cu un aer absent, dar îmi dădedm bine seama că nu e în apele lui, şi mai ales că nu vrea să observ, că n-ar fi în apele lui... Am mâncat cu

gândul aiurea nu mai ţin minte ce, ceva bun probabil pentru că nota era destul de piperată, şi numai la sfârşit maiorul a privit cu un aer critic prăjitura din farfurie, mormăind, într-adevăr numai la un hotel de prima mână ţi se poate oferi atât de aristocratic la desert tortul de nuntă al lui Tutankamon. Hotărât, se întâmpla ceva cu Nat Pinkerton.” Ne-am dus la biroul de recepţie, maiorul şi-a declinat identitatea, cerberul înfiretat, de după îngrăditura lustruită, de stejar masiv, a căutat într-un registru şi a rânjit cât putea de amabil; sigur camera două sute nu-ştiu-cât, s-a întins după cheie. L-am văzut în gând pe maior urcând scările, traversind coridorul aşternut cu preş somptuos şi oprindu-se în dreptul came-rei două sute şi ceva; răsucind cheia în broască, intrând... trântindu-se pe pat şi contemplându-şi bombeurile elegante ale pantofilor. Am prins din zbor cheia cu măciulie grea de metal cizelat, am aruncat-o, în aer spre stupefacţia cerberului şi spre veselia maiorului care a binevoit chiar să zâmbească, am prins-o în pumn, am pus-o înapoi pe tăblia de stejar, şi am decis : „camera, e plătită, s-o dea dumnealui unor îndrăgostiţi care n-au un acoperiş pentru dragostea lor, iar dumneata, maiorule, vii cu mine în strada Spătarului. Părinţilor mei le va face plăcere să te cunoască şi, în general, e mai bine aşa.” Nat Pinkerton s-a înviorat subit, a încercat să dea impresia că ar reflecta la propunerea mea, dar nu s-a prins. A zâmbit deodată, simplu şi cald, cum nu-l credeam în stare, a ridicat din umeri arătând cheia care se reflecta în luciul scindurii masive : „bine”. Pe urmă l-a măsurat pe recepţioner cu un aer crunt, s-a aplecat spre el şi a şuierat: Camera... o, dai neapărat unor îndrăgostiţi, ai priceput ? Ne-a-pă-rat.” S-a întors brusc şi a ieşit înaintea mea, cu dreapta ascunsă în buzunar, subţire, zvelt, legănându-şi uşor umerii laţi.

A fost o după-amiază plăcută. Tata îşi dădea importanţa cuvenită, iar mama se agita, aferată. Seara am cinat la pădurea Băneasa, şi acolo, în restaurantul acela rustic şi pustiu acum, toamna, Nat Pinkerton a prins momentul potrivit să-mi şoptească la ureche „de când n-ai mai ieşit cu bătrânii tăi, major prăpădit ? Era neobişnuit de bine dispus, chiar volubil: la întoarcere m-a lăsat să conduc, bătrânul, lângă mine, iar mama, în spate, lângă maior... cred că discutau despre piaţa din oraş.

A doua zi, a avut loc „elaborarea”, aşa spunea maiorul — elaborarea portretului robot. Mai întâi, pe un ecran, într-o cameră întunecoasă, au defilat toaţe variantele posibile de păr, frizuri şi chelii. Am indicat-o pe cea care mi s-a părut optimă, şi freza linsă a stopat stingheră pe ecranul alb, apoi i s-au adăugat urechi, nas, gură, bărbie... La ochi nu mă puteam hotărâ. Erau unii care se potriveau, dar nu spuneau nimic, erau ochi pur şi simplu; pe când ochii ponositului nu erau simpli ochi. Era ceva important, aproape esenţial, eu, când mi-l aminteam îl reconstituiam începând de la ochi şi de la voce, dar aici, pe ecran, în colecţia asta de priviri nu găseam nimic: să se potrivească. „Expresia privirii — a sugerat maiorul, şi atunci m-am răsucit spre cel care mânuia aparatul şi dia filmele : „Nu aveţi în cartotecă ochi care să exprime, ceva ?

Până la urmă ne-am oprit asupra variantei care părea să se apropie cel mai mult de realitate; a venit cineva cu un Polaroid nemaivăzut, a ţăcănit din el o dată, de două ori, de multe, multe ori, şi după fiecare ţăcănitură scotea din caseta aparatului o fotocopie a portretului robot, care trona în mijlocul ecranului. Nu eram mulţumit de ce făcusem, în locul banditului fioros vedeam un individ şters, cumva paşnic, dar nu se putea mai mult. Mă impresiona rapiditatea şi precizia cu care se lucra în, jur

nimic de prisos, fiecare părea că ştie ce are de făcut... A apărut o fată voinică într-un halat alb, a cerut o fotocopie pentru Stănescu şi după câteva minute a apărut din nou, dezamăgită : nu, individul nu figura în colecţie. Stănescu garantează. Era cineva Stănescu ăsta, pentru că nimeni nu părea să-i fi pus cuvântul la îndoială. Fotografiile dispăreau într-un orificiu al unui misterios dulap metalic, pe măsură ce operatorul ţăcănea din Polaroidul său, şi se părea că rolul meu se epuizase. M-am uitat după maior; stătea de vorbă cu colaboratoarea competentă a lui Stănescu, şi a întors intrigat capul când i-am atins mâna : „încep să mă simt în plus". „Uite, a scos din buzunar cheile de la maşină, du-te şi ia-l pe Valerică de la spital. O să ţi se dea o reţetă, medicamente. Nu i le arăta lupului, că se supără foc. Ne vedem diseară, la tine." Am salutat şi am plecat. Când am ieşit în stradă, subofiţerul de la uşă m-a urmărit lung cu privirea. Am moţăit din cap, eram în civil, am traversat strada spre maşina maiorului, am pornit motorul şi am demarat. Era o zi frumoasă, neverosimilă pentru toamna aceea timpurie şi ploioasă, aproape la fel de neverosimilă cu situaţia în care eram : defilam pe străzile oraşului meu, în maşina unui maior de Securitate, venind de la Securitate, şi mergând să scot un lup-minune de la spitalul de câini poliţişti.

*

După-masă, i-am pus lesa lui Valerică şi am plecat , la plimbare, să-i arăt Capitala. Lupul, păşea demn, atingându-mi din când în când picioarele cu coada, şi aprobând din cap ori de câte ori îi pomeneam numele sau istoria locurilor prin care treceam. Examinase politicos şi puţin nedumerit clădirea noului teatru din Piaţa Universităţii, mârâise, cu coada între picioare, la coborârea pe scara rulantă, în schimb Cişmigiul se

bucurase de apreciere deplină. I-am dat drumul să-ş facă de cap pe pajiştea mare, cu gazon, dar observând câţiva copii timoraţi de alura lui spectaculoasă, s-a întors concesiv la mine. Ne-am fâţâit pe la Buturugă, atraşi de mirosul grătarului; nu mai era însă mult până să se întunece, se făcuse frig aşa că am optat pentru restaurantul Cişmigiu. În timp ce ne îndreptam spre ieşirea parcului, am descris în culorile cele mai savuroase felurile ce se pot mânca la acest vestit, local, şi Valerică s-a smucit în lesă, nerăbdător. Acasă, mama îi dăduse cam cât îşi închipuise ea că poate sătura, coşcogea dulăul, acesta linsese farfuria şi, amabil, nu emisese nici o opinie, drept care acum îi era tare foame. Am intrat la restaurant, am lăsat haina la garderobă, şi...cam atât. Adică, n-au vrut să ne lase pe amândoi, înăuntru. Ei spuneau că accesul câinilor în restaurant e interzis fără să argumenteze de ce, eu emiteam părerea că amicul meu ar putea fi câine numai ca formă, în timp ce Valerică stătea liniştit pe coadă şi privea nedumerit cu ochii lui inteligenţi cum ne certam. Era uşor să intrăm, cu forţa, dar mă simţeam răspunzător pentru urmări... Am spus că vreau să vorbesc cu directorul restaurantului şi acesta a apărut, după o aşteptare proporţională cu importanţa funcţiei. Era un tip între două vârste, solid, cu obrajii congestionaţi şi cu ceafa lată. S-a dus glonţ la Valerică, înainte să-l fi putut opri, s-a aplecat spre el cu mâna întinsă şi a spus: „Bună seara. Cu ce vă pot fi de; folos ?” Lupul şi-a dat urechile pe spate, a căscat prietenos scoţând un fel de „oooh” prelung, şi i-a întins laba dreaptă. Directorul a apucat laba masivă, a strâns-o uşor, scuturând-o de câteva ori. Apoi i-a dat drumul, şi s-a îndreptat, cât era de înalt: „Pentru dânşii, masa rezervată domnilor din Elveţia; ăia, dacă n-au venit până acum, nu mai vin”. S-a uitat la lup, şi a mormăit: „iar, dacă, totuşi...atunci, cu atât mai rău pentru ei. A dispărut

la fel de neaşteptat cum apăruse, stârnind o trombă de aer după el. La mine nici nu s-a uitat. Am pornit cu Valerică după şeful de sală scund nedumerit şi gras, care, ne-a, condus la o masă retrasă discret, în penumbră. M-am aşezat, Valerică s-a întins pe burtă lângă scaun, atent să nu împiedice trecerea, cu labele întinse înainte şi cu botul culcat pe labe. A închis ochii şi a rămas aşa, în timp ce oberul s-a aplecat ceremonios spre steguleţul roşu, tăiat în patru de o cruce albă. „Nu, vă rog, am protestat, nu mă deranjează.” îmi făcea plăcere să cinăm cu drapelul Elveţiei pe masă. Oberul a luat el însuşi comanda, o comandă încărcată, şi m-am tolănit pe scaun, cu picioarele întinse sub masă şi cu dreapta rătăcind alene între urechile culcate pe spate ale lupului. Mi-era somn, umblasem mult, afară frig, în sală cald, cu Valerică lângă mine aşteptând o cină copioasă. Era bine şi zăceam aşa, fără să mă gândesc la nimic. Rumoarea uşoară stârnită de apariţia dulăului în, sală se potolise, doar când şi când o privire curioasă cerceta în fugă capul enorm al lupului. Şi deodată, peste zumzetul din restaurant, prin penumbra din local şi, cum mi s-a părut, prin ani, prin mulţi, mulţi ani, m-am auzit chemat de o voce cunoscută, atât de cunoscută încât primul gând, ciudat, fulgerat, a fost „de ce şi-o fi schimbat glasul aşa ?” Am auzit paşi uşori în spate, nu m-am întors, şi vocea aceea cunoscută şi bizar schimbată s-a auzit chiar deasupra mea: „Doamne, tu eşti, nu-i aşa ?” într-o secundă, am înregistrat capul ridicat al lui Valerică” cu ochii pe jumătate deschişi şi cu o ureche ciulită; marginea mesei cu faţa sclipitor de albă, peretele, tabloul, plafoniera şi, aproape la fel cum o ştiam, deşi privită dintr-un racursi neobişnuit, o faţă dragă... care-mi fusese dragă ?... cu mulţi ani în urmă ? Am calculat rapid, aşa cum rămăsesem, cu capul dat pe spate : 9 ani. De 9 ani n-o mai văzusem. Am revenit cu

bărbia în piept, şi l-am văzut pe lup din nou cu capul pe labe, absorbit de gândurile-i câineşti. Atunci am, întins mâna şi am tras scaunul din stânga „Ia loc, Maria”. S-a aşezat, i-am remarcat, în treacăt şi fără să vreau, picioarele elegante, apoi am privit-o atent... Conform previziunilor se făcuse frumoasă. Şi femeie. Mă privea ţintă, gravă, şi nici acum, ca şi atunci, n-am reuşit: şă-i citesc în ochi: fusese ceva între noi ? Mult ? Nimic... 9 ani. Aveam deja vârsta la care poţi spune : acum 9 ani. Şi-ţi poţi aminti, şi poţi pune temei pe ce şi cum gândeai acum 9 ani. Descopeream brusc, ajutat de doamna asta frumoasă şi elegantă, ce înseamnă să fii om mare. Nici familia, nici copiii, nici profesia, ci faptul de a putea pune bază pe ce şi cum gândeam acum 9 ani. M-am săltat în picioare, m-am întins peste masă şi i-am sărutat mâna „Bună seara, Maria.” Maria m-a privit tăcută şi atunci l-am atins pe lup cu piciorul în coastă, uşor, şi am zis: „Scoală, să-ţi fac cunoştinţă cu o doamnă”. Valerică s-a ridicat şi a ocolit cu grijă scaunul meu; a mirosit politicos rochia Mariei, s-a lăsat pe coadă şi a întins, laba. Femeia a ridicat mâna şi l-a mângâiat pe fruntea lată, intre ochi. Valerică a scâncit şi a intrat sub masă, unde s-a ghemuit printre picioarele scaunelor. Nu-l vedeam, dar puteam pune pariu că zace cu botul lui de câine poliţist pe pantofii Mariei. Pe urmă a venit oberul cu o tavă uriaşă de argint plină ochi cu bunătăţi; a întins o masă mare, „să aduc tacâmuri şi pentru doamna ?” Maria a spus nu, eu am spus da, şi oberul, om de lume, a făcut semn unui picolo, care a aranjat în faţa Mariei o farfurie înconjurată de argintărie sclipitoare; după care s-a retras. Uitasem de mâncare, dar sub masă s-a stârnit agitaţie greu reţinută şi, renunţând la orice etichetă, i-am expediat grăbit lupului câţiva mici. „Ştii, lasă-mă să-mi amintesc de tine.” Maria şi-a proptit bărbia în pumn şi m-a fixat cu ochii ei gravi; tăcea, tăceam auzeam numai clefăitul

lupului, şi în sinea mea speram că n-o să murdărească prea tare mocheta de pe jos. „Vrei să plec, a întrebat Maria, n-a întrebat, a constatat, şi a schiţat un gest să se ridice. Mi-am amintit gara, trenul, peronul murdar, noi doi îmbrânciţi de colo-colo în înghesuiala puturoasă mirosind a sudoare, şi i-am spus — ce-ar fi trebuit să ne spunem, poate, acum 9 ani ? I-am spus să nu plece. Am dat farfuria din faţa mea la o parte, am luat-o şi pe a ei am măturat argintăria dând jos cu cotul steagul elveţian care s-a întins pe masă, maculând cu roşul lui damascul scrobit; i-am luat mâinile, le-am întors cu palmele în sus şi mi-am îngropat faţa în ele, în moliciunea, lor caldă; doar mai târziu le-am simţit tremurând şi atunci am ridicat capul: Plângi, Maria ? Acum plângi ? în clipa asta înduioşătoare, am simţit masa clătinându-se : am lăsat mâinile fetei şi m-am uitat dedesubt. Valerică se impacientase, şi încerca să-mi atragă atenţia, ridicându-se cu masa în cap. Am apucat cotletul care se răcea în farfurie, şi l-am aruncat sub masă. Valerică s-a potolit, şi-a apucat porţia şi s-a lăsat iar pe burtă. Vraja se rupsese, am zâmbit, Maria a zâmbit şi ea : „ce-i cu dihănia asta ?” „E Valerică, băiat bun, am răspuns, un tip bine crescut, dar pe care maică-mea l-a lăsat azi să postească. De aceea e puţin nerăbdător.” Privirea Mariei s-a dus iar cu mulţi ani înapoi „e câinele înţelept pe care-l visai”. „Chiar aşa” am confirmat, atent la zgomotul oaselor sfărâmate sub masă de colţii câinelui înţelept. Apoi mi-am luat seama: „Eşti singură aici ?” Nu, nu era singură, venise cu nişte prieteni, se uluiseră cu toţii de apariţia lui Valerică în restaurant, apoi ea, Maria, privise şi la stăpânul câinelui... „Nu stăpânul, am corectat-o, însoţitorul; Am venit să cinăm împreună, cum aş fi venit cu tine, de exemplu.” Fata s-a uitat în ochii mei adânc, cu privirea ei gravă, şi a întrebat dacă nu vreau să fim într-adevăr împreună. „Şi prietenii ?” am întrebat, prosteşte. A făcut

un semn cu mâna, şi n-aş fi vrut să fiu printre cei la care se referea semnul acela. Am chemat oberul şi l-am rugat să aducă un ziar sau o hârtie mare şi să facă plata. Cât socotea, am învelit în pergamentul adus ce-am cules din farfurii, şi a ieşit un pachet măricel. Am plătit, Valerică a ieşit de sub masă şi s-a întins, plecându-se peste labele întinse dinainte, lăsându-şi capul mare pe ele. Afară, Maria a scos din poşetă o cheiţă strălucitoare, arătând spre Dacia 1300 albă, care aştepta în şirul de automobile : „Sunt cu maşina, vrei să conduci ?” Nu vroiam, aşa că a trecut ea la volan. Lupul s-a întins pe bancheta din spate, eu m-am aşezat pe locul mortului cu pachetul pe genunchi. Maria conducea frumos, se făcuse târziu — când avusese timp. să se facă târziu ? — şi maşina a frânat în faţa intrării pe care o cunoşteam atât de bine. „Tot aici ?” Tot, dar nu mai stătea cu părinţii, cumpărase o garsonieră cu două etaje mai jos, şi doar la prânz... „Ah, da”, am dat absent: din cap. Valerică a coborât leneş, fără să privească spre bunătăţile învelite în hârtie. Maria s-a întors spre mine, punându-mi mâna pe braţ, şi deodată am simţit o căldură mare, mare, şi mi s-au năzărit doi ochi, mari, liniştiţi, o siluetă blondă şi subţire cu blugii roşi întinşi pe şoldurile înguste, şi, mi s-a părut că un glas drag şi ironic îmi şopteşte la ureche singur, aviatoraşule ? singur ?” Atunci am cuprins umerii Mariei, am tras-o spre mine şi am sărutat-o cu grijă pe buzele rujate; am ridicat mâna, i-am mângâiat obrazul, ochii, m-am întors şi am plecat. Auzeam în urmă ţăcănitul ghearelor boante, de câine pe asfalt, şi simţeam în gură gustul coclit al victoriilor amare.

*

Toamna aceea, cel puţin la noi, a fost scurtă şi violentă. Începuse de timpuriu să ningă, mai mult o lapoviţă care îngheţa totul în mine, şi nu mai aveam chef

de nimic. Nu mă văzusem demulticel cu maiorul, îi simţeam lipsa, dar el era ocupat cu goana după infractori, „cazuri paralele, majorule”, îmi explicase grăbit, nu fără o undă de ironie, la telefon. I-am amintit proverbul cu cel care fuge după doi iepuri, şi a râs : „Noi nu fugim după nimeni. La noi, iepurii dau singuri buzna.” Probabil aşa era, pentru că, atunci când la câteva zile după convor-birea asta, ne-am întâlnit pe stradă, n-a refuzat să intrăm împreună la cinematograf. Era vesel maiorul, cum nu-mi aminteam să-l fi văzut vreodată, o încântare care se zugrăvea pe toată faţa dură şi săpată. „He, he...”, a behăit evaziv, când l-am rugat să-mi spună ce putuse să-i bucure atâta. Am intrat în sală, se dădea. „Ferma din Arizona”, mulţi cai, puţine împuşcături, şi cred că am dormit niţel... Era ultimul spectacol, afară începuseră iar să cadă şiroaie de lapoviţă, le auzeam bătând în: ziduri şi în uşile înalte. L-am văzut pe maior cercetându-şi ceasul în lumina difuză care venea de la ecran. „Scuză-mă, majorule, s-a aplecat maiorul spre mine, sunt aşteptat undeva”. S-a ridicat şi a dispărut, siluetă gheboşată în întunericul dintre rânduri. Pe ecran, nişte cow-boys răi atacaseră nişte cow-boys buni, dar părea că vor regreta această, acţiune necugetată: apăruseră, din zarea încinsă de arşiţă, nişte cow-boys şi mai buni, care aveau să decidă soarta... N-am stat să văd sfârşitul bătăliei: Colturile trăgeau, caii cabrau, şi strictul necesar de morţi începuse să acopere metrii pătraţi de prerie. M-am ridicat şi am ieşit după maior. Strada era pustie în stânga, pustie în dreapta; am ridicat până sus fermoarul bluzonului de piele, am săltat gulerul îmblănit şi am pornit prin lapoviţă, spre casă. A doua zi s-a zburat, adică s-a încercat să se zboare. N-au decolat decât două avioane de dublă comandă, când din cerul jos şi cenuşiu au început iar să curgă, amestecate de-a valma, apă şi zăpadă. Aveam mai târziu misiune, stăteam la căldură pe

covor, în salopeta, desfăcută, şi descifram un tom îngălbenit, Mircea Eliade — titlul greu de reţinut, ceva cu metempsihoză şi brahmani. „Hai afară, să-i vedem cum aterizează”, m-a apucat. Mihai de mână. Curgea apa de pe el, şi câteva picături au căzut pe paginile ţepene şi fărâmicioase. „Ce să caut afară, i-am zis, nu aterizează ei acum. Mai târziu.” S-a, ghemuit lângă mine, cu spatele lipit de calorifer. „La vecini e mizerie mai mare; nici gând să poată ateriza acolo. Numai aici.” Am lăsat cartea, am închis-o, am împachetat-o într-o pungă de plastic, şi am băgat-o în buzunarul de la piept al salopetei de zbor. Era groasă, deci. M-am ridicat în picioare, am privit pe geamul opac de atâta apă: 600—800m vizibilitate, cel mult. Şi asta aici, la sol... „Ieşim, totuşi”, i-am spus lui Mihai, şi el s-a strâmbat. „Ce-ţi spuneam...” Am sărit pe geam, nu mai merita ocolul până la uşă. Sub streaşina zidului care dădea spre pistă se adunase multă lume, piloţi, tehnicieni. M-am rezemat cu spatele de peretele văruit, Mihai s-a instalat lângă mine, şi am rămas aşa, cu ochii la ploaia aceea densă şi amestecată, care nu mai înceta să cadă. Am auzit zgomot de motor şi din dreapta a apărut, brusc, o umbră mare, înaripată. A fulgerat deasupra noastră, la nici douăzeci de metri cu luminile de poziţie aprinse, şi s-a pierdut din nou în apăraia care unea cerul cu pământul. Zebra, în stânga, la 400—500 de metri, abia se observa. Ştiam bine ce se întâmplă acum în spatele pereţilor de sticlă, convorbirile scurte, înăbuşite, agitaţia cumplită a conducătorului de zbor izbucnind numai în gesturile repezite cu care apasă pe emisie degetele înălbite de strinsoare, spaima din ochii meteorologului, curiozitatea planşetistului... Numai Fatty, imperturbabil, perpetuu navigator, face naveta la teleşpiker, bălăbănindu-şi dosul gras : „nu, n-au aterizat încă”. Din nou, prin zgomotul ploii, vuiet de motor, şi tot şirul de oameni de sub streaşină a privit spre dreapta. Nu

se vede nimic... , nimic... vuietul se amplifică, creşte... nimic: cineva ridică repede mâna şi o lasă iar să-i cadă, cu un gest frânt — acum. A trecut din nou, despicând ploaia, mai mult ghicită decât văzută; cum o să aterizeze ?

Figura asta s-a repetat de câteva ori. Ieşeau aburi din gură, se topeau, se amestecau imediat cu ploaia, îngheţa-serăm — uzi — sub salopete. Calculam în gând cam cât combustibil le-a mai rămas celor din aer, acum ar trebui să încerce să aterizeze — am privit spre Mihai, mi-a prins privirea, şi-a aplecat capul în semn de încuviinţare, da, cam acuma ar veni la aterizare. De data asta motorul s-a auzit mai de departe, şi zgomotul creştea, mai încet — redusese viteza, căuta pista... Aş fi preferat să fie avioane de simplă, când sunt doi în acelaşi avion, se întâmplă ca unul să tragă hăis, altul cea, şi nu întotdeauna... buff. Am ştiut că a aterizat după jerbele imense: pe care roţile le-au împroşcat la contactul cu pista lăcăraia de pe pistă. Din prima încercare, aterizat. „Ce-zici", Mihai avea faţa radioasă, întoarsă spre mine, şi picurii de apă şi zloată i se prelingeau de pe părul, creţ pe fruntea înaltă, poate prea înaltă. Îmbătrânim, chelim. „Zic că mai e unul în aer." Mihai şi-a întors furios capul spre locul unde bănuia că ar trebui să fie firul director. Parcă se înteţise ploaia şi mai mult. Şi aşa, prin apăraia aia nenorocită am auzit din nou un vuiet slab de motor, şi nu ştiu de ce, am simţit că mi se strânge inima. M-am uitat la Mihai, m-am uitat peste umăr în spate, la şirul de oameni uzi... ieşiseră aproape, de sub ipoteticul adăpost oferit de streaşină, la pândă, cu gâturile întinse, cu privirile ţintă spre locul în care — bănuit — trebuia să apară, prin perdeaua groasă şi cenuşie, avionul... Zgomotul creştea, acum ar trebui să apară, e aproape, e foarte, aproape, dacă acum, uite, acum nu... Nu. Ratează. N-a reuşit. Ratează aterizarea, a ratat deja.

Vuietul motorului se pierdea spre capul pistei. Şirul de oameni a făcut, simultan, un pas înapoi, lipindu-se de zidul văruit. Iar aşteptare. Mihai, care nu fumează, avea o ţigară în gură. Stinsă. Nici nu se putea ţine o ţigară aprinsă aici. Eram, practic, sub apă. Sub apă tulbure şi cenuşie. Pe urmă s-a auzit din nou motorul. Capătul ţigării din gura amicului meu tresărea spasmodic. Plânge ? Nu plânge... Dumnezeule, ăsta mestecă tutun ! Am văzut, mai mult am ghicit umbra ascuţită aşternându-se pe pistă, ridicând două mari pale de apă... Mihai a scuipat ţigara şi tutunul din gură, înjurând. Asta e. Asta a fost. Am simţit o lovitură în spate, aproape m-a aruncat în băltoaca de la picioare... M-am întors, am văzut o faţă radioasă, mare, roşie, tăiată nefiresc de un rânjet alb, care strângea în el bucurie de-o. viaţă: „aţi mai văzut, tova'lent major !” Hotărât, nu mai văzusem. Dinspre zebră o rachetă roşie birui pentru o clipă lapoviţa, cu lumina ei strălucitoare.

*

Vali se căsătorise de două luni apucase să se blazeze, nu mai alerga toată ziua la telefon şi chiar nu mai plângea când îi venea rândul să facă de serviciu. Ceva din vechiul entuziasm părea să mai pâlpâie în el numai când venea vorba de formidabila vie a lui socru-su: „face un vin... aşa şi pe dincolo”. Am hotărit deci să mergem să probăm nemaipomenitul vin. „Expediţie de pedeapsă, jaf şi răzbunare” mârâia Vali şi, cu toate că nu înţelegeam prea bine pe cine şi pentru, ce trebuia să ne răzbunăm, am acceptat să pun la bătaie Fiatul pentru a ajunge la râvnita licoare. „De când visez un vin pur, se lamenta amicul meu, în timp ce maşina împroşca apa de pe şosea. M-am săturat de metabisulfitul la sticle de trei sferturi,pe care ţi-l vând la magazin sub formă de vin, şi în care poţi developa fără grijă un film color.” Am zâmbit,

manevrând cu grijă pe lingă un şir de camioane militare trase pe marginea şoselei. Chipuri ostenite, cu brazde adânc săpate sub foile de cort grele de apă. „Regina bătăliilor” — a arătat Vali spre infanterişti „Cam pleoştită regina asta Poate, vara...” Avea chef de vorbă, îl amuza ideea că-l va lăsa pe socru-su fără pic de vin. Promisese la toată lumea şi umpluse maşina de canistre şi damigene, iar în portbagaj băgase două burdufuri de piele groasă, pescuite de nu ştiu unde. Pe mine mă sâcâia o maşină mică, albastră, de marcă incertă, care se fâţâia când în faţa, când în spatele Fiatului. În cele din urmă am accelerat, primejdios de mult pentru şoseaua aceea udă, şi am lăsat maşina albastră în urmă. Am trecut printr-un sat, prin încă unul... totul era cenuşiu şi şters din cauza ploii, care cădea cu o perseverenţă demnă de o cauză mai bună. „Prima comună”, m-a anunţat Vali a împăturit harta de aviaţie pe care o ţinea pe genunchi. Am trecut pe lângă o tablă indicatoare părând că acuş-acuş va dispărea sub noroiul în care stătea cufundată la marginea şoselei. „Aici”, a strigat amicul meu arătând uliţele noroioase care se uneau în şosea, şi atunci m-a fulgerat un gând îngrozitor: „Vali, i-am zis, nu cumva socrul tău...” „Ba da, a zâmbit el strâmb dar e vorba doar de câţiva metri.” Ce a urmat, e greu de închipuit. Am intrat pe un drum lateral; Fieţelul împroşca glod în toate părţile, mai ceva ca un hidroglisor, cu motorul ambalat la maximum. Oameni domoli ieşiseră în porţi, privind atenţi, cumva de sus, la maşina care se zbătea furioasă în nămolul brăzdat de făgaşe adânci. Gospodinele se lipeau cu spatele de gardurile de scânduri cu mâna la gură, iar tânăra generaţie îşi manifesta entuziasmul pentru tehnică prin ţipete care ar fi luat la goană un trib de siouxi puşi pe jaf. Numai Vali părea, netulburat privea ţintă înainte prin geamul pătat de noroi, plin de importanţă...! Cei câţiva

metri se lungeau la nesfârşit, şi doar lângă râul, care ocolea satul în partea dinspre dealuri, prietenul meu a făcut un semn imperial, cu mâna, „poţi opri”. L-am înjurat urât, printre dinţi, destul de: tare ca să poată, auzi; am oprit motorul şi ne-am dat jos.

A urmat marea scenă a întâlnirii dintre socrul umil şi ginerele ajuns. Sub ochii satului, Vali a făcut majestuos câţiva paşi, a lăsat jos o parte din canistre şi damigene, întinzând mâna bătrânului: „Hai noroc, tată”. Moşneagul — dealtfel om încă în putere, îmbrăcat mai mult orăşeneşte — a privit ţintă mâna cape ieşea din mâneca kaki, a împins-o înainte pe nevastă-sa, şi a declarat : „întâi cu doamnele”. Vali s-a înroşit, adică i-am văzut ceafa groasă înroşindu-se deasupra gulerului, a lăsat jos în noroi restul de canistre şi damigene, s-a înclinat şi a sărutat mâna soacrei. O soacră rumenă şi monumentală, iar după ce colegul meu şi-a îndreptat spinarea, am citit clar pe faţa lui că mama-soacră preluase iniţiativa.

Am strâns amândoi vasele murdărite de glod, şi ne-am retras, în sfârşit — la adăpostul gardului înalt, de scânduri trecute prin foc. În casă, Vali a dat raportul asupra activităţii tinerei perechi, iar tata socru a adus din beci o cană din pământ ars, plină ochi cu vin. Era un sol de catran negru şi vârtos, aspru, care încrâncena limba şi cerul gurii, şi-ţi lăsa în, gură şi în nas mirosul strugurilor şi al soarelui. Ne-am pilit urgent, era un vin care se urca la cap cu aceeaşi viteză cu care cobora la picioare, şi numai aşa, piliţi, am fost consideraţi apţi de a coborî în pivniţa de vinuri a lui tata-socru. Ce-am văzut acolo m-a lămurit dintr-o privire că Vali n-ar reuşi să-i lase pe socri fără vin decât dacă va arvuni un tanc petrolier din alea barosane, care fac fala şantierelor navale japoneze. Erau trei budane în care Fieţelul meu ar fi încăput tot, de la cauciucuri până la vârful antenei, şi încă ar mai fi rămas loc. E drept că Vali părea a fi revenit la sentimente

creştineşti, îl luase pe tata-socru pe după gât şi vorbeau ca între bărbaţi. Îşi scosese vestonul, şi cu toate că în pivniţă era frig, şi numai vederea şiroaielor de apă pe pereţii reci îmi dădea fiori, cămaşa amicului meu era leoarcă de sudoare. Uitaseră de mine, râdeau, se înghionteau Şi din bolmojeala lor am înţeles clar doar două cuvinte : „fiu” şi „nepot”. Mă rog... am considerat că discuţia devenise intimă, prea intimă ca să mai pot rămâne, şi am ieşit afară să mă aerisesc. În cerdac, stăteau aliniate recipientele cu care veniserăm, inclusiv cele două burdufuri şi după cum arătau aş fi zis că sunt umplute cu vin. Am coborâi câteva trepte, am ocolit casa şi am intrat în livadă. Aerul rece mă trezişe puţin şi m-am frecat la ochii uimit. Era o livadă nemaipomenită, cu nuci imenşi şi cu meri patetici, care-şi crispau încâlceala ramurilor în cerul jos şi cenuşiu, o livadă de basm, cu covor scump de frunze galbene şi ude sub picioare, cu partea dinspre lunca, râului înecată în ceaţă.

Stăteam tâmpit în lumina aia cenuşie, clătinându-mă pe picioare, îndeajuns de treaz ca să-mi dau seama de vraja care mă copleşise îndeajuns de beat ca să nu mă las făcut una cu ea. Simţeam nevoia să mă sprijin de ceva; am făcut câţiva paşi şovăielnici spre trunchiul negru, puter-nic, brăzdat al unui măr bătrân, am întins mina să-i ating scoarţa udă...

În clipa aceea a răsunat o împuşcătură — scurtă, seacă, de parcă cineva s-ar fi apucat să destupe o sticlă de şampanie aici, în livadă. M-am aruncat, mai mult am căzut pe burtă, naiba ştie cum, pentru că numai contactul cu frunzele ude m-a trezit de-a binelea, şi numai atunci, de fapt, am fost conştient că ceea ce auzisem era o împuşcătură.

M-am răsucit pe o coastă şi, la adăpostul trunchiului de măr, am ridicat puţin capul. În ceaţa din fundul grădinii se prelingea furişat o siluetă... M-am ridicat încet

în coate, şi am zvâcnit spre un nuc gros. Sau mişcarea n-a fost bine calculată, sau picioarele îmi erau încă îngreuiate de vinul băut... săritura a eşuat, stângace şi zgomotoasă. Am auzit din nou pocnetul sec al împuşcăturii amortizat de ceaţă, aproape imediat acoperit de şuierul strident al glontelui, ceva cam aşa: poc-tiuu-pleosc. O gaură neagră, mică, apăruse în scoarţa nucului, deasupra capului.

Zăceam pe covorul de frunze, apa începuse să pătrundă prin stofa uniformei, şi-mi spuneam că nimic nu-i mai scârbos decât să mori aşa, beat şi murat din cap până-n picioare. Tipul ăla care făcea tir pe mine, la adăpostul ceţii, mă avea la degetul cel mic, el vedea perfect, iar eu nu puteam desluşi nimic. Singura soluţie era şă intru şi eu în ceaţă, şi după aceea... Am sărit în picioare şi am fugit disperat spre fundul livezii, spre lunca râului, spre ceaţă... Am auzit iar pac-tiuu, acum tare, o bubuitură care-mi spărgea timpanul şi m-am mirat de zgomotul armei cu amortizor, dar... eram deja în negură. În spate, de unde venisem, se zărea printre trunchiuri zidul galben al casei în beciul căreia benchetuia amicul meu. Eram aproape, foarte aproape de tipul cu tirul, dar în acelaşi timp mult mai în siguranţă decât atunci când zăceam pe frunze, ca o ţintă. Am ciulit urechile, fără să mă mişc; auzeam doar bolboroseala vagă, a râului. M-am gândit ca la adăpostul perdelei ceauşii să cobor spre apă şi s-o iau de-a lungul malului, să mă depărtez de livada asta de basm, devenită — atât de neinspirat — poligon şi să ies la drum, să anunţ miliţianul din sat. Am făcut un pas, încă unul, tirşeam piciorul , pe frunzele şi iarba udă, ceaţa se îndesea pe măsură ce mă apropiam de râu, vedeam ramurile tufelor numai când cădeam cu nasul în ele. Pe urmă a trecut o adiere pe lângă mine, un fel de foşnet, m-am răsucit brusc spre stânga şi am văzut răsărind din ceaţă...

Am văzut răsărind din ceaţă, la o palmă de pieptul meu, dintre crengile unui tufiş, o ţeavă de pistol. O ţeava ? groasă, calibru mare, pe care în primul moment, văzând-o din faţă, am avut timp să gândesc, stupid : o gaură în ceaţă. Apoi am desluşit cătarea şi în dosul cătării, privindu-mă liniştiţi, doi ochi, doi ochi imenşi, gravi. Care nu lăsau să răzbată nimic din ceea ce se petrecea în dosul pupilelor cenuşii — ochii ponositului. Doi ochi în care m-am văzut buimac, ud, înspăimântat, doi ochi în care nu m-am mai văzut. A fost o vânzoleală, un strigăt troznete de ramuri rupte, am căzut fulgerat de o luminai orbitoare şi de un bubuit asurzitor.

*

„Poţi să-i pupi mâna lui Vali al tău şi sa-i spui tată, îmi explica maiorul a doua zi. Eram la mine acasă, fiul meu se învârtea printre noi mutându-şi jucăriile de colo-colo, şi numai vinul negru şi aspru care pritocea în paharele de pe tăblia biroului îmi confirma că reprezentaţia de ieri fusese reală, şi puţin lipsise să mă aleg cu un glonte în piept sau în cap. „În inimă, căuta să mă asigure maiorul eu le cunosc metodele, preferă să tragă în inimă. Cică nu se face atâta mizerie.” M-am strâmbat, arătând spre băieţelul care meşterea ceva la o locomotivă de plastic. „Crezi că pricepe ?” s-a îndoit maiorul şi am ridicat din umeri. Puştiul avea perioade de luciditate, care alternau cu altele, de opacitate absolută. Maiorul a interpretat gestul în felul lui şi a continuat : „Mare noroc, ai avut că a scos surdina de la pistol, ca să-i mărească precizia. Altfel, te-ar fi terminat scurt... Dacă Vali nu auzea împuşcătura... a venit cu puşca de vânătoare şi... maiorul a dat capul pe spate izbucnind în râs : Doamne cum dracu a nimerit-o, aşa, beat-mort... Eu cred că l-a rănit pe ăla altfel te curăţa. L-a rănit, şi... Cine ar fi crezut că o să se arunce în apă, pe frigul ăla. Tare, tipul. Cât despre

tine, nici acum nu pricep cum ai scăpat... Apropo, a spus, n-ai observat, te-a urmărit cineva pe drum ?” Am ridicat din umeri, apoi mi-am amintit de maşina mică, albastră, şi am zis : „Era parcă pe şosea un ceainic albastru care se ţinea după mine”. Maiorul a ciulit urechile, „ce ceainic ?” „O rablă, am spus, o rablă albastră, când mă depăşea, când rămânea în urmă...” „Maşina ai lăsat-o pe uliţă, sau ai băgat-o în curte ? „În uliţă.” Maiorul s-a încruntat, a mormăit ceva, pe urmă a ridicat, nu ştiu de ce, capul în tavan : „Bine, o să verificăm. Ai idee,ce marcă era ?” Nu, n-aveam idee.

Agnes a intrat în cameră, maiorul a salutat-o, am deschis gura să spun ceva, dar în clipa aceea puştiul a apărut de sub masă, târând locomotiva de plastic după el „Mămico, pe tata era să-l împuşte un bandit. S-au bătut, dar a venit nenea Vali — degetul grăsuliu al băiactului desenă un cerc pe tavan —şi l-a gonit pe bandit. Cu puşca lui nevasta lu' tata lu' Vali.”

Maiorul a pufnit în râs şi s-a întors cu spatele, iar eu m-am uitat la nevastă-mea, apoi la băieţel şi am făcut semn cu mâna în jurul tâmplei : „de unde ai mai scos asta ?” Agnes s-a uitat bănuitoare la mine, la maior, şi l-a întrebat pe puşti : „Ce bandit, ce puşcă, ce tată; „Povesteam un film”, a intervenit maiorul şi ochii-i luceau de veselie, iar băiatul...” „Ah, da ?” a făcut nevastă-mea, politicoasă, şi după mutra ei îmi dădeam seama că nu e deloc convinsă : „Cam multe filme, de când umbli cu pistol la tine. Vezi să nu începi să vorbeşti în somn.” Chestia cu vorbitul în somn mi-a ridicat părul pe spinare; păţisem una ca asta când eram mic, cu mulţi ani în urmă, şterpelisem binoclul tatii şi-l ascunsesem în pod pe urmă m-am îmbolnăvit şi, într-o noapte când mă veghea, maică-mea a auzit, uluită, din chiar gura mea unde era binoclul pentru care întorsese toată casa cu dosul în sus. Însănătoşirea a fost marcată de o bătaie festivă şi de

atunci, din când în când, vorbeam noaptea în somn. Relatări cu totul inofensive se părea, dar, dacă, totuşi...

Am trăncănit un pic, apoi Agnes a ieşit, cu băieţelul. „Uite — s-a întors maiorul spre mine, e cazul să terminăm povestea. Şi pentru asta am nevoie mai mult ca oricând de tine.”„Bine, am răspuns, dar în sat...” „A fost o întâmplare rară, majorule. O situaţie din alea, una la o mie. Am greşit, ridicând paza, tipul te vrea, pentru că eşti singurul care-l ştii precis. L-ai văzut, ştii cine a fost, şi numai prin tine o să punem mâna pe el.” A tăcut o clipă, apoi m-a fixat cu ochii în care licărea râsul, un râs nebun : „Partea amuzantă e că tu n-ai nici un chef să colaborezi cu noi. Şi există o mie de papiţoi care s-ar da în vânt după o aventu-ră din asta”. „Papiţoii n-au servit, niciodată ca ţinte, am mormăit, altfel le-ar fi trecut cheful.”

Maiorul s-a uitat la ceas şi s-a ridicat.

„Am primit ordin să termin cu el şi de aceea te voi lua din nou de la aviaţie, de data asta nelimitat, până se termină totul. Şi ca să nu plângi, îţi dau o slujbă pe profil intri în echipajul unui elicopter de la circulaţie. O să stai în Poiana Braşov şi când va trebui, o să-ţi dau eu de veste.” „De ce tocmai la Poiana” am întrebat, nemulţumit şi din ce în ce mai mirat. Cum naiba avea să se, termine povestea asta ? „Secret profesional a rânjit maiorul, şi gestul mi l-a adus iar în faţă pe Nat Pinkerton. Oricum, nu era nimic de făcut, „Yes, sir.” L-am condus în antreu şi l-am ajutat să-şi pună haina. Maiorul, mi-a întins două degete, a deschis uşa dând să iasă, s-a oprit în prag şovăind o clipă şi s-a întors spre mine : „de ce n-ai folosit ieri revolverul ? îl aveai doar la tine”. Îl aveam, mă lovise dureros în coaste când mă aruncasem prima oară pe burtă, dar... „Uitasem de el, maiorule. Uitasem de tot, parcă nu l-aş fi avut niciodată.”

*

Sosirea elicopterului nostru a stârnit în Poiană vâlva cuvenită. Am găsit un loc de aterizare în flancul aripii noi de la hotelul „Sport”, acolo unde vara sunt terenurile de tenis. „Lasă-mă pe mine” a spus pilotul, şi am luat mâinile şi picioarele de pe comenzi. Alouette se legăna uşor, coborând printre brazi. Vedeam zăpada urcând spre noi, pe urmă patinele au intrat în zăpadă, partea de jos a botului de plexiglas s-a înfundat într-un troian, „taie stopul”, am tras maneta roşie cu un cerculeţ galben pe căpul de plastic, şi motorul s-a oprit cu şuieratul lui caracteristic. Am dezăvorât portiera, am împins-o înapoi, şi am sărit în zăpada până la genunchi. Elicea se mai învârtea înce căpitanul îşi vedea de treaba lui în cabină: Copilotul a coborit, încă buimăcit de somn, ţinând în mână nişte admirabile cizme îmblănite. A făcut doi paşi prin zăpada înaltă a înjurat, s-a întors şi s-a aşezat cu fundul pe podeaua ! cabinei, ridicând picioarele; şi-a scos splendizii lui pantofi, i-a golit de zăpadă, apoi şi-a pus cizmele îmblănite. „Gata, încui a zis căpitanul coborând şi, într-adevăr a încuiat portiera cu o cheie micuţă ca de maşină. În jur se strânsese numărul regulamentar de curioşi, şi copilotul a rămas să tropăie cu cizmele lui până venea un miliţian să asigure paza aparatului... Uite, aşa am ajuns agent de circulaţie. Dimineaţa colindam deasupra şoselelor, urmărind şiruri de maşini; la prânz aterizam pe terenul nostru de tenis, după masă schiam, iar seara îşi vedea fiecare de treburile lui. Într-o după-amiază, la schi, am cunoscut o tânără scandinavă, cu nume de saga şi frumoasă ca o icoană dintr-o veche mânăstire nordică. O cunoştinţă din alea, de pârtie : puţină gheaţă pe care cantul schiului n-a prins, un salt prin aer agitând disperat beţele, buf pe zăpada puţină şi bătătorită, mâna subţire şi bronzată, care se întinde,

ajutându-te să te ridici de jos... Am mulţumit într-un esperanto ad-hoc, fata a râs sub gluga ei îmblănită şi am coborât împreună spre teleferic. Am reuşit s-o fac, să înţeleagă că mi-ar place să dau o turnură festivă cunoştinţei noastre, şi a înclinat din cap, aprobator. Începea să se întunece, ne-am dat întâlnire la bar, am urcat sus să mă schimb. Piciorul pe care căzusem mă durea, şi m-am strâmbat punându-mi pantalonii evazaţi. Am luat pantofii copilotului, am tras deasupra pulovărul bulgăresc, bogat şi călduros, cumpărat de nevastă-mea, şi m-am dus la bar. Frumoasa scandinavă venise deja, părul ca lămâia îi lucea luminos în penumbră, şi a zâmbit văzând cum mă apropiam, şchiopătând cu distincţie. „Ce luăm”, am întrebat aşezându-mă, şi fata a ciripit pe limba ei ceva din care n-am înţeles nimic. A venit un picolo stilat care a înţeles imediat ce vroia însoţitoarea mea, a notat chiar într-un carneţel, iar eu, pentru variaţie, am cerut o Coca-cola. Mă întrebam cum o să pot dansa, piciorul lovit mă durea din ce în ce mai tare; magnetofonul cânta tocmai o melodie tristă şi duioasă, penumbra din local se accentuase, şi ochii de icoană s-au ridicat întrebători spre mine. M-am ridicat strângând din dinţi, am făcut un pas întinzând mâna spre mâna care mă scosese din zăpadă, am auzit paşi grăbiţi pe parchetul lucios, m-am întors brusc, uitând de piciorul care mă durea, şi l-am văzut pe copilot ţinând sub braţ şuba îmblănită, iar în mână cizmele mele de zbor. „Trap, la elicopter. Alarmă.” I-am rânjit fermecător blondei, am fluturat mâna şi am fugit afară după copilot trăgând în goană şuba pe mine. M-am oprit la recepţie, m-am lăsat într-un fotoliu şi m-am descălţat, intrând apoi cu pantalonii evazaţi în cizmele îmblănite; am trântit pantofii pe tejgheaua de lemn lustruit, sub privirea uluită a funcţionarului de acolo, şi am zburat pe uşa care nu apucase să se închidă încă după copilot. Auzeam motorul

elicopterului şuierând; rotorul începuse deja să se învârtă când am sărit în cabină — „suntem toţi ?” — eram, şi am închis portiera după mine. Am trecut în spate, lângă staţia de radio pusă deja în funcţiune, şi am apăsat butonul, de emisie : „Fagule, sunt Poiana, Fagule, cum auzi ?...”, Auzea bine, şi a ordonat să ne îndreptăm spre punctul de control de la ieşirea din Ploieşti, pe autostrada Ploieşti—Bucureşti. Lăsam marea de lumini a Braşovului în urmă, eram acum în defileul îngust al Prahovei, am privit altimetrul peste umărul pilotului, ăştia erau nebuni, goneau în beznă pe morişca lor cu 200 de kilometri pe oră, printre munţi, şi nici nu se sinchiseau. „N-ar fi bine să urcăm deasupra”, am sugerat timid, şi copilotul a confirmat: „Sigur, eventual în stratosferă”. A arătat apoi cu mâna într-un fel aparte sub noi, unde, prin botul de plexi, se vedeau strălucind Predealul, Buştenii... Habar n-aveam ce înseamnă pentru un elicopterist gestul acesta, dar m-a convins şi m-am retras la locul meu, lângă staţia de radio care bâzâia încetişor. Motorul uruia uniform, alt sunet ca la MIG-ul meu, dar la fel de liniştitor, şi-mi spuneam că nici nu-i nevoie să ne lovim de munte, ajunge un brad mai răsărit... Pe urmă bezna aceea apăsătoare s-a dat la o parte, şi ani văzut departe, în faţă, luminile Ploieştiului boltindu-se pe cerul înnourat. „Uite autostrada spre Ploieşti a spus căpitanul, indicând cu mâna în stânga, unde un şir de lumini albe gonea în acelaşi sens cu noi. Se ghiceau siluetele copacilor de pe marginea şoselei în lumina farurilor, şi mă minunam cum reuşesc ăştia doi pe o asemenea beznă, fără calcul preliminar de zbor, fără navigator specializat, să treacă noaptea printre munţi şi să iasă-aproape la verticala reperului. Am trecut şi deasupra Ploieştiului, jos, foarte jos, bulevardul Republicii, pata de întuneric a stadionului, am bănuit gara în forfota de lumini verzi, roşii, albastre. „Aici trebuie să fie”, a spus iar căpitanul, mai mult pentru

el, şi a înclinat aparatul într-un viraj strâns pregătindu-se de coborâre. Alouette a picat, a redresat docil, şi s-a aşternut pe zăpadă la 20—30 de metri de ghereta albă vârstată de dungi roşii. Am sărit jos, o siluetă alerga spre noi, un miliţian pe după umărul căruia se iţea ţeava unui automat cu pat rabatabil. „Dumneavoastră puteţi pleca”, a spus elicopteriştilor, şi rotorul a prins să spulbere zăpada din jur. „O clipă am ţipat, şi am alergat spre cabina bombată de plexi. Am împins portiera în glisiere, am desfăcut degetele căpitanului de pe manşă, şi i-am strâns mâna : „mult noroc, căpitane în locul tău, aş urca noaptea deasupra munţilor.” „Fiecare cu meseria lui”, a râs căpitanul, şi am strâns mâna copilotului, care se întindea peste tabloul de bord. Am închis la loc portiera şi am sărit înapoi. Miliţianul îşi îndesa cascheta în cap, să nu o sufle curentul, şi mi-am amintit de pantofii copilotului, care la ora asta zăceau într-un sertar al biroului de recepţie de la hotelul Braşov. Am întors capul, dar Alouette se legăna un metru doi deasupra solului. Apoi şi-a plecat botul a zburat razant câţiva metri şi s-a ridicat, oblic, dispărând în noapte. M-am plesnit înciudat cu palma peste picior şi m-am chircit de durere: era piciorul lovit. Apoi am alergat după miliţian spre cercul de lumină în care se ghiceau câteva umbre negre agitându-se lângă siluetele a două maşini — ştii, nişte Dacii 1300 cu clipiciuri albastre pe acoperiş.

*

„Bine că ai venit”, m-a luat în primire maiorul. S-a uitat la ceas, a făcut un semn cu mâna, şi din cele două maşini au coborât câţiva oameni. Una din Dacii a pornit, a făcut câţiva metrl şi s-a oprit pe şosea, vizavi de ghereta postului de control; cealaltă a fost postată în dreptul locului rămas liber. „Să vedeţi ce harababură o să iasă”, ia spus maiorului un tip scund cu scurtă

îmblănită. În paltonul său elegant, cu guler discret de astrahan, negru, securistul distona violent cu noaptea rece, cu autostrada pustie, cu maşinile mânjite de zloată. A ridicat din umeri şi s-a uitat din nou la ceas. Apoi m-a luat pe după umeri, împingându-mă spre maşina de pe şosea. Era un gest aproape tandru, şi m-a surprins : cum, el, Nat Pinkerton cu nervi de oţel... M-am rezemat de aripa maşinii. Bănuiam că e murdară de noroi, dar aveam pe mine şuba din foaie de cort care văzuse multe în viaţa ei ca să-i mai pese de puţină murdărie. Maiorul se instalase în faţa mea, subţire şi-mi părea mai inaccesibil ca oricând. Şi-a consultat din nou ceasul, era nervos ? simţeam căldura de la motor trecând prin capota de tablă şi prin husa grosă de dermatină, întinsă peste capotă, mă învăluia şi mă moleşea, am scobit cu călcâiele cizmelor îmblănite două găuri în zăpada îngheţată, şi m-am proptit comod, cu coatele sprijinite de capotă. Mă gândeam la fata blondă rămasă în barul din Poiană, la Agnes şi la fiu-meu, care la ora asta e dus, mai mult pe sus, la culcare. Îmi dădeam seama că se apropie sfârşitul, plutea în aer, era prea de tot ca să mai scape şi acum din laţ. Maiorul, a lăsat jos mâna şi a tras mănuşa peste încheietură, acoperind ceasul cu cadran fosforescent, a dat fularul la o parte şi s-a scotocit sub haină, după pistol. L-a scos, l-a trecut în mâna stângă, şi a armat cu cele două degete tefere de la mâna dreaptă. A pus arma în buzunarul stâng de la palton, şi-a scos mănuşile, le-a împăturit şi le-a băgat în celălalt buzunar. Stăteam aşa, bine rezemat cu spatele de tabla a cărei căldură mă pătrunsese prin şubă şi prin pulovărul bulgăresc gros, şi numai când maiorul mi-a lovit cizma cu vârful pantofului subţire : „hai, e timpul”, m-am ridicat în picioare şi am scos din buzunarul interior al şubei revolverul meu cu butoi. L-am cântărit uşor în palmă — îl aveam de câteva luni bune, acuş-acuş e Anul

Nou, n-am apucat încă să trag nici un foc cu el — şi i l-am băgat sub nas maiorului: „uite, e curat”. „În noaptea asta, a răspuns Nat Pinkerton gândurilor mele. Crezi că te-am trimis în vilegiatură la Poiana Braşov ?! Valea Prahovei e acuma cam fierbinte !“ Silueta neagră părea mai distinsă şi subţiată de noapte, semănând mai mult ca oricând. cu celebrul detectiv american. Şi deodată m-a străfulgerat un gând şi, cu toată atmosfera aceea încordată şi nepotrivită, l-am tras uşor de mânecă şi l-am întrebat; „Tu eşti singur de tot ? Spune-mi, de ce eşti singur de tot maiorule ?” Atât l-am întrebat, şi mi-a părut rău. Silueta dreaptă s-a gheboşat brusc, umerii s-au strâns sub paltonul cu guler de blană de astrahan. S-a depărtat fără să mă privească, s-a dus la scundacul cu scurtă îmblănită, cel care spusese că va fi harababură mare, s-a aplecat spre el şi i-a şoptit ceva, nedesluşit. Acela a început să se agite să alerge de la un om la altul, turuind şi dând din mâini. Pe urmă cineva a deschis geamul maşinii, a scos prin, geam microfonul staţiei de radio, şi maiorul a vorbit cu o anume „Pruna”. Îl amuza probabil indicativul prozaic, pentru că de câte ori îl rostea, strâmba din nas. Eu mă întinsesem iar pe aripa maşinii, când s-a auzit zgomot de motor dinspre Bucureşti. Orice mişcare a încetat, toţi au încremenit o clipă, apoi, cu aceleaşi gesturi feline şi precise care mă impresionaseră atât de mult cu câtva timp în urmă, într-o noapte asemănătoare, în curtea uzinei de avioane. S-au răspândit în locuri — bănuiam — dinainte stabilite. Dacia de Miliţie a pornit şi ea motorul, apoi a început să-şi rotească lampa cu sclipiri albastre de peacoperiş. Un miliţian a ieşit în lumina farurilor care se apropiau agitând bastonul reflectorizant alb-roşu, şi maşina a frânat oprind greu, atingând aproape cu bara de protecţie genunchii miliţianului. „Actele la control” a cerut acesta, aplecându-se, salutând spre fereastra

şoferului. Maşina şi-a stins farurile, era un Wartburg, în cabină s-a făcut lumină şi am putut vedea o femeie, singură, la volan. I-a întins miliţianului mâna în care ţinea actele maşinii şi permisul roz de conducere, apoi s-a întors spre bancheta din spate, de unde se ridicase un cap somnoros de fetiţă. Maiorul s-a apropiat de mine, cu mâinile fără mănuşi atârnându-i albe şi reci pe lângă corp; am ridicat din umeri, maiorul a făcut un gest scurt cu mâna, miliţianul s-a tras înapoi eliberând trecerea, şi Wartburgul a ţâşnit spre Ploieşti. M-am surprins gândindu-mă că e frig şi târziu, e mult prea târziu să plimbi copiii cu maşina la ora asta. Au mai fost oprite câteva maşini, într-un sens şi în celălalt, dar nici una nu era cea care ne interesa. Din când în când, maiorul vorbea cu „Pruna”, strâmbându-şi amuzat nasul. Apoi a fost o perioadă mai lungă de acalmie, oamenii se strânseseră la căldură, în jurul motoarelor care sforăiau uşurel sub capote, şi farul de pe acoperişul Daciei alb albăstrii arunca sclipiri violete pe feţele trase de frig şi nesomn. Îmi reluasem locul de pe aripa maşinii, dar frigul mă pătrundea chiar prin hainele groase am bătut în uşa cabinei. Un şofer somnoros, în civil, mi-a făcut loc fără nici o vorbă pe canapeaua lată, şi m-am înghesuit cum am putut mai bine. Îl vedeam pe maior prin geamul îngheţat, în mijlocul oamenilor săi care tropăiau şi-şi băteau birjăreşte mâinile de trupurile îmbrobodite. Mai apucasem birjarii, în Bucureşti, cu trăsurile şi caftanele lor albastre, în faţă, la Sf. Gheorghe, sau sub portalul gării... Poate m-au şi plimbat cu trăsura, când am fost mic ? Era ciudat maiorul în noaptea asta şi, aşa cum îl priveam de la distanţă, subţire, înconjurat de siluete diforme, am simţit o strângere de inimă. Am scos revolverul din buzunar, şi am rotit butoiul. Clichetul scotea un sunet clar, sec, şi şoferul a sărit din somn, băgând mâna sub banchetă de unde a scos un automat

cu pat rabatabil : „Gata ? s-a întâmplat ceva ?” L-am potolit, rotindu-i sub ochii buimaci butoiul revolverului. Cartuşele sclipeau galbene şi cumva liniştitor. Apoi am observat prin parbrizul îngheţat că toţi fug la locurile lor, în timp ce maiorul rămăsese acum singur în mijlocul şoselei. I-am spus şoferului : „cred că începe”, şi am coborât. Maiorul s-a apropiat grăbit: „unde ai dispărut”, m-a privit vesel, să nu mai fiu rebegit că în cel mult l0 minute, se termină toată povestea. „Şi o să te întorci la avioanele tale, şi o să uiţi repede ce-a fost” — a adăugat. Zâmbea, şi farul albastru al maşinii de Miliţie îîfăcea zimbetul albastru, paltonul cu guler de astrahan albastru, şi miinile goale şi îngheţate erau albastre şi ele. Am văzut două faruri puternice apropiindu-se dinspre Ploieşti în viteză, miliţianul cu baston, reflectorizant a ieşit în lumina lor, agitându-şi braţul, dar maşina se apropia la fel de repede ca şi înainte. Era un automobil puternic, judecând după sunetul motorului, şi în clipa în care a apărut din beznă, lung, argintiu, miliţianul abia a apucat să sară într-o parte, împroşcat de zăpada ţâşnită de sub roţile care patinau, blocate. În clipa aceea, Dacia Miliţiei a ţâşnit, blocând şoseaua şi aprinzând farurile dreptunghiu-lare. Lumina Jaguarului — bineînţeles Jaguarul - cu o tăbliţă galbenă pe care cifre negre înscriau un număr străin, prinsă pe bara de protecţie cromată. „Aiurea, mi-a şoptit maiorul la ureche, arătând din ochi tăbliţa cu număr străin de înmatriculare, mâine o să aflăm că unui turist străin i s-a furat, chipurile, maşina.” Doi miliţieni se apropiaseră de maşină am auzit bâziitul uşor al geamului care se lăsa în jos, acţionat de electromotor, şi atunci o voce gravă, ciudată şi sonoră, a spus pe un ton ferm dar potolit, şi mă miram că vorbeşte româneşte : „Domnilor, posed paşaport”. „Aiurea”, a repetat maiorul la urechea mea, şi am simţit aburul uşor al respiraţiei sale. M-a apucat mai sus de cot, şi m-a

împins uşor spre maşină. Miliţienii explicau „străinului” că e vorba de un control obligatoriu, se caută un infractor periculos, şi... „Am să fiu nevoit să mă plâng guvernului dumneavoastră”, a rostit vocea aceea sonoră şi cultivată, atât de cunoscută. „Aiurea, a repetat a treia oară maiorul, de data asta destul de tare, şi l-a dat deoparte pe miliţianului care astupa cu spatele lat, strâns în postavul albastru al uniformei, geamul Jaguarului lucios. „Actele”, a cerut pe un ton deloc politicos, şi a întins pe neaşteptate mâna prin golul ferestrei de la portieră, smulgând cheia din contact. A săltat cheia în aer, a prins-o iar, privind tot timpul drept în ochii omului de la volan, şi a spus, fără să se întoarcă : „lumină” ! Simultan, razele a 2 - 3 lanterne s-au oprit pe faţa cu trăsături aspre a omului din maşină, şi maiorul a vorbit iar, fără să se întoarcă: apropie-te, majorule. Mi-am făcut loc, am venit lângă el, ştiam pe cine o să văd înăuntru, şi chiar dacă faţa nu era aceea pe care o reţineam — machiaj ? uitare ? mi-a trecut fulgerător prin cap — ochii erau incontestabil ai celui pe care-l căutam de atâta vreme. Erau ochii ponositului, ochii care priviseră calmi, liniştiţi, în timp ce-mi spunea că mă va împuşca, iar eu zăceam legat de fotoliu... ochii, care priviseră calmi liniştiţi dinapoia cătării pistolului între tufele din grădina socrului lui Vali. Numai că acum nu era deloc ponosit, din contră, cât se vedea din el era elegant îmbrăcat, cum îi stă bine unui turist străin... Mi-am desprins greu privirea de la el — cum, aşa simplu ? se terminase deja ? şi m-am întors spre maior : „Da”. „Ridică mâinile şi coboară din maşină” — a spus maiorul. Ne-am dat înapoi cu, spate ca să-i facem loc să coboare, vedeam parcă de undeva de sus scena asta bizară, oameni înarmaţi în jurul unei maşini puternice, staţionată pe şosea... „Coboară !” a repetat înăbuşit maiorul, şi tipul din maşină a rânjit: „Bine, cobor. Dar...” A dus mâna

la buzunarul de la piept, acolo unde se vedea clama unui , stilou prinsă de marginea buzunarului, m-am aplecat curios, ce naiba vroia cu stiloul ăla ? Tipul mi-a prins privirea, ameţeam de atâta ură rea curgând greu din ochii îngustaţi, buzele subţiri s-au mişcat şoptind ceva, şi tot nu înţelegeam ce vrea să facă cu stiloul ăla noaptea, pe şoseaua îngheţată... Pe urmă maiorul a sărit în faţa mea, brusc, călcându-mă dureros pe picior, şi în aerul îngheţat al nopţii am auzit o pocnitură seacă, ca şi cum cineva ar fi destupat acolo pe şosea o sticlă de şampanie, şi maiorul a bătut aerul cu braţele, în timp ce toţi cei din jur se năpusteau spre Jaguarul cel zvelt... Parbrizul s-a împăienjenit într-o clipă şi s-a prăbuşit din rama lui, portiera a zburat din ţâţâni, iar „turistul” a fost luat pe sus şi apucat zdravăn de multe, multe mâini. „Stiloul” căzuse în zăpadă, la picioarele mele, şi din capacul retezat ieşea un fir de fum cu miros de pulbere arsă. Am înregistrat toate astea într-o clipă, am întins braţele şi abia am apucat să prind corpul maiorului, care se lăsa încetişor pe zăpada murdară şi bătătorită de roţi. Am văzut stofa paltonului găurită în stânga pieptului, sub reverul lat, modern — era aşa o gaură mică, inofensivă — şi nici atunci — n-am reuşit încă să realizez că se întâmplase inevitabilul. L-am târât pe maior de subţiori, călcâiele îi lăsau două dâre pe zăpadă, ceilalţi erau încă ocupaţi cu Jaguarul şi cu „turistul”, căruia, vedeam ca prin ceaţă, îi puneau cătuşele... Apoi cineva s-a întors spre noi, a strigat nu ştiu ce şi maiorul a fost luat pe sus cu nespusă grijă de braţe vânjoase, şi dus spre maşina Miliţiei. Avea ochii opaci, goi, şi numai când l-au întins pe banchetă a suspinat, a închis ochii, i-a deschis iar, plini de lumina aceea străvezie şi strălucitoare care mă scotea din minţi, a făcut un semn vag cu mâna, a oftat şi s-a stins — aşa — simplu, neverosimil de simplu. Gata. Pe urmă, fără nici o şovăială parcă, scundul cel activ a

luat comanda, oamenii s-au urcat în maşini, rămânea jos numai miliţianul cu baston reflectorizant, să păzească Jaguarul oprit la marginea şoselei. Stăteam pe canapeaua din spate, sprijinindu-l pe maior să nu cadă de pe canapeaua devenită prea mică; apoi am luat mâna care alunecase jos, pe podeaua maşinii, şi i-am pus-o pe piept. Din pumnul strâns, atârna un lănţug auriu, am desfăcut degetele, nu înţepeniseră încă, şi i-am luat din palmă cheia Jaguarului, pe care am băgat-o în buzunarul pantalonilor evazaţi. Mi-am zis că trebuie să se fi mototolit tare aşa cum îi port înghesuiţi în cizma îmblănită. Piciorul nu mă mai durea, demult nu mă mai doare — mi-am dat seama, şi toate — elicopterul, schiul, fata scandinavă — păreau aşa îndepărtate... Nu ştiu cât am aşteptat, sprijinindu-l pe maior — se urcaseră în maşină trei inşi, s-au înghesuit toţi în faţă şi am pornit urmaţi de cealaltă maşină, cea în care ponositul, legat, stătea tot pe canapeaua din spate, înghesuit între scurta de piele şi un alt tip... Dacia alerga uşor pe şoseaua îngheţată şi îmi înghiţeam lacrimile, tăcut, ascultând discuţia agitată a celor din faţă şi sprijinindu-l pe maior care aluneca din când în când, la curbe, de pe canapeaua rece de plastic.

*

— Merg şi eu, a spus Agnes.

— Bineînţeles, am îngânat-o, numai tu lipseşti colo.

— Vin şi eu, a repetat, încăpăţânată. M-am întors din uşă, şi i-am prins umerii în palme.

Am strâns-o tare, cred c-am şi zgâlţâit-o puţin. „Nu.” Am surprins privirea lui fiu-meu, furişată din colţul unde acorda o atenţie suspectă câtorva jucării vechi. „Nu mai fă pe nebunul”, a spus, tristă, Agnes. S-a răsucit, desprinzându-se. Am ieşit, am închis uşa cu grijă şi am coborât scările încet, una câte una, ţinându-mă de

balustradă. Parcă mă operaseră de apendicită cu un ceas înainte. Jos, am scos cheile de la maşină legate cu un lănţug auriu, am privit Fiatul, le-am aruncat în sus, le-am prins în palmă şi le-am pus la loc, în buzunar. Am pornit-o pe jos spre cimitir, încet, târându-mi picioarele. Astăzi îl înmormântau pe maior. Era în mine o greutate surdă, care-mi apăsa umerii, pieptul, stomacul. Una din zilele alea nenorocite când începi să pricepi cuvinte ca „ireversibil”... „niciodată”. Am zărit de departe, în poarta cimitirului, camionul cu obloanele lăsate, decorat cu stambă roşie prinsă în pioneze şi fâşii de satin negru, fixate în bolduri. M-am închipuit o clipă ducând de căpăstru un cal de şaua căruia e legat cu funii un pachet lunguieţ, moale şi rigid, în acelaşi timp. O groapă în vârful unei coline, sub un copac cu crengile puternic prinse de cerul cenuşiu... simplu... bărbăteşte. Aiureli. L-au scos din camion şi l-au dus pe umeri până la groapă, gândind că trage prea greu, colegii de la Securitate. Eram deja pe alee, cruci, marmure cioplite, grilaje. Îngrădeau după ele, în moarte, ce se agonisise într-o viaţă, 2 x 0,80 m. E jalnic când amintirea unui om se reduce la sicriul de jos şi la lespedea de deasupra. În fundul aleii, lume, fanfară, un pluton de ostaşi. Tătarii îşi înmormântau războinicii în stepă, şi goneau peste mormânt o herghelie de cai sălbatici... iar cântăreţi cărunți slăveau lângă focuri amintirea celui dispărut. „Revino-ţi ! Am cules în treacăt o mână de zăpadă apoasă de pe braţul unei cruci de ciment lustruit, şi mi-am trecut bulgărul cenuşiu peste frunte şi peste buze. M-am amestecat printre cei de la marginea cercului. Stăteam lângă doi inşi unul înalt, bine îmbrăcat, celălalt slab, mărunt, cenuşiu. Cenuşiul sprijinea o coroană din flori de hârtie, cu panglică roşie petrecută în spirală : „Regrete... Colegii... n-am stat să citesc mai mult. Cel bine îmbrăcat s-a aplecat spre sfrijit : „L-ai cunoscut ?”

„Puţin, a spus celălalt. Lucra în altă secţie. Prietenii lui sunt ăia din faţă, de lângă sicriu.” „Deci — când se pune obeliscul, ne apropiem, şi depunem coroana.” Cel slab a dat înţelegător din cap. Maică-sa vroia cruce — a spus iar cel înalt, şi se vedea că repetă a nu ştiu câta oară acelaşi lucru — dar... Înţelegi, nu putem... a trebuit să insist..,” Sfrijitul dădea ascultător din cap, pricind ţintă buzele celui care vorbea. „Păcat de el.” „Păcat”, a repetat sfrijitul. Am plecat de lângă ei cu o mişcare iute, deloc potrivită împrejurărilor. Am surprins câteva priviri mirate, şi m-am oprit doar când am ajuns în primul rând de oameni. Vedeam sicriul, aşezat pe pământul îngheţat şi m-am liniştit puţin : era un sicriu sobru, masiv, cu mânere de bronz turnat. Lângă el, sprijinindu-se de doi bărbaţi cu feţe grave, osoase, şi cu ochi cenuşii, stătea o băbuţă dolofană, cu aer neajutorat. Privea nedumerită şi puţin speriată la plutonul de ostaşi cu petliţe albastre-roşii. Mai erau câţiva, feţe dure, tăiate în unghiuri ascuţite, şi — mă minunam — pe feţele astea puteau curge lacrimi ? Vroiam să mă apropii, să le spun că şi eu l-am cunoscut pe maior, dar era inutil. Un bărbat a încercat să spună ceva, s-a poticnit, a înghiţit în sec şi a făcut cu mâna un gest de renunţare, şi era mai grăitor ca cel mai duios discurs de doliu gestul ăsta de renunţare. Au răsunat comenzi, armele şi-au ridicat ţevile spre cerul îngheţat, au bubuit de trei ori — apoi şi-au reluat locul pe umerii ostaşilor, care au plecat în cadenţă. Fanfara intona un marş funebru adecvat, şi peste sicriul masiv au început să cadă primii bulgări. Băbuţa s-a înălţat, dreaptă, între cei doi bărbaţi cu feţe dure, a deschis gura să zică ceva, dar şi-a înghiţit numai lacrimile... Gata, maiorule. Avioanele decolează spre cerul albastru, navele plutesc pe oceane nesfârşite, iar la Polul Sud pinguinii imperiali păşesc legănându-se pe banchiză. Asta-i. M-am răsucit şi am pornit cu paşi mari spre ieşire,

întrecând grupuri răzleţe şi plutonul de ostaşi, comandat de un locotenent tinerel, înfierbântat de isprava sa. Gata, maiorule. Somn bun, somn dulce, somn lung. Mai devreme sau mai târziu, toţi ajungem aici. O, din ţarină în ţarină întunecată, şi din ţarină, în ţărână întunecată. Tătarii îşi îngropau morţii în stepe... Mă gândeam la tipul solid şi bine îmbrăcat, care reuşise să-şi impună părerea în faţa mamei maiorului, şi-mi ziceam că mai târziu, când problema asta nu va mai interesa pe nimeni, băbuţa cea dolofană o să înlocuiască obeliscul oficial cu o cruce — sau poate nici atât, doar că va pune crucea lângă obelisc ? — aşa cum ştie ea că e bine... Maiorului îi era, oricum, indiferent. Şi mie îmi era indiferent. Am înălţat din umeri. Mergeam grăbit, treceam acum pe lângă zidul spitalului, am încercat să caut din ochi geamul rezervei în care zăcuse nefericitul boy al celor doi bandiţi. O să facă vreo câţiva ani de puşcărie, nu prea mulţi, şi o să iasă iar la soare. Mi-am amintit de ciocolata cu corn-flakes, pe care i-o lăsase maiorul pe pătură. Doamne, ciocolată cu corn-flakes ! Am văzut hotelul cu efigia bărboasă a lui Decebal sclipind pe peretele cenuşiu, şi am ştiut ca mult timp n-o să mai calc pe-acolo. Şi, în general, aş fi vrut să plec pe un atol pustiu, în Pacificul de Sud, să culeg nuci de cocos şi să fac surfing pe creasta talazurilor înalte. Dar ştiam că sunt situaţii când nici Pacificul de Sud n-ajută la nimic. Am luat-o la dreapta, prin pasaj, trecând pe lângă clădirea Miliţiei, unde, de fapt, începuse totul; la trotuar, chiar acolo unde atunci stătuse Fieţelul, era trasă o Skodă accidentată. Mi-am amintit de Valerică, lupul-minune, singurul câine care cinase vreodată în gomosul restaurant Cişmigiu din Bucureşti, şi am hotărât să-l găsesc chiar de-o fi nevoie să caut prin toate câinăriile din ţară, şi să-l iau la mine când i s-or termina anii de serviciu. Decât un glonte în urechile lui ciulite... Mi-am amintit de revolverul cu butoi, şi atunci am grăbit şi mai

mult pasul, să ajung cât mai repede acasă. Vroiam să-l strâng în pumn, să-i învârt ţăcănind din clichet butoiul brumat şi să-mi amintesc... Alergam de-a binelea, împroşcând pe manşetele pantalonilor lapoviţa de pe jos; am urcat scările în fugă, sărind cite patru trepte; în uşă m-a întâmpinat nevastă-mea. Privea vinovată, şi buza de jos îi tremura puţin. Mi-a întins fără să zică nimic, o hârtie, o hârtie oficială, cu antet şi ştampilă, şi pe hârtia aceea scria, negru pe alb, ca mâine, la data... ora..., să mă prezint în str. ... nr. ... camera... şi să predau inventarul : pistol şi ham, tov. ...; în caz contrar, suportam rigorile legii.

*

N-am aşteptat să se facă „mâine”. Mi-am schimbat pantofii şi şosetele ude, am scos de la locul lui revolverul cu butoi, hamul de incoruptibil, am băgat arma în ham, la locul ei, am strâns cureluşa şi am coborât pe scară, aşa, bălăngănind pistolul deasupra treptelor. Madam Vidrighin, care urca pe scări cu fiu-său, s-a lipit înspăimântată de perete, în timp ce puştiul căsca gura plin de admiraţie. Mi-era totuna, în locul apăsării de azi-dimineaţă simţeam un gol, un gol copleşitor. De mâine o să-mi reiau zborul, şi al dracului să fie ăla care... Am urcat în maşină, am aruncat hamul cu arma pe canapeaua din spate, şi, în timp ce motorul se încălzea, mi-am spus că merită să ies afară din oraş, să trag măcar un foc cu pistolul ăsta... Îl aveam de atâta timp, şi nu apăsasem niciodată pe trăgaci. Hai, ce zici... Nu. N-avea rost. Şi, în general, nimic nu mai avea rost. De-abia aşteptam să mă întorc iar acasă, Agnes o să mă primească de parcă nu mi s-ar fi întâmplat nimic, băieţelul o să mi se agaţe de genunchi şi toate vor fi iar *all right*... M-am dus în strada... nr. ... şi în timp ce subofiţerul de la poartă îmi completa un bon de intrare

pe bază de buletin, hârtia cu ştampila şi seria pistoletului, mi-a trecut prin cap că aici o fi „sediul” misterios de care pomenea uneori maiorul... Mi-au dat un sergent-major ca însoţitor, şi am fost condus la camera nr. ... am bătut la uşă, şi m-am trezit într-o încăpere ticsită de fişete cenuşii. Unul din ele era deschis şi am văzut că e în realitate un rastel plin cu arme de tot felul. Am aşteptat în spatele unui grilaj scund, care despărţea încăperea în două; dincolo de grilaj, la o masă obişnuită, un căpitan cu ochelari nota meticulos nu ştiu ce într-un registru. Şi-a înălţat, în sfârşit, privirea, am predat revolverul cu butoi şi hamul, repede, fără regret, abia aşteptam să scap de ele. Vroiam să merg acasă. Gata, maiorule. S-a dus şi revolverul cu pat masiv, de fildeş. Căpitanul cel meticulos s-a oprit din scris, s-a ridicat de la masă, şi s-a dus la chiuveta dintr-un colţ al camerei. A dat drumul la apă şi s-a apucat să-şi spele stiloul. M-am întins peste grilaj şi-am atins, pentru ultima oară, ţeava scurtă şi groasă a revolverului, S-a dus, maiorule. O să zacă aici, într-unul din dulapurile astea, cum zaci tu dincolo... Eu o să merg iar la zbor, o să-mi văd de treabă... Iartă-mă, maiorule. Căpitanul s-a întors şi-a şters stiloul cu o bucată de hârtie, l-a umplut cu cerneală dintr-o călimară obişnuită, şcolărească, şi l-a şters din nou. A migălit ceva pe bonul primit de mine la intrare. Mi-a întins hârtia : „Poftim, sunteţi liber”. Liber... era caraghios, maiorule... Am mai privit o dată arma, cum zăcea pe masă încurcată în curelele şi cataramele hamului şi am dat să ies. Am făcut doi paşi, însoţitorul s-a dezlipit de balustrada de care se rezemase şi a venit lângă mine...

Pe urmă, uite ce s-a întâmplat : în cameră au dat buzna, alergând, doi bărbaţi. Unul a strigat ceva, un număr, şi căpitanul s-a repezit spre fişetul deschis de unde s-a întors cu un pistol cu ţeava scurtă. Celălalt şi-a

scos haina grăbit, a îmbrăcat cu o mişcare îndemânatică hamul pe care abia îl predasem, a scos din el revolverul, l-a cercetat plescăind mulţumit din buze, a rotit butoiul să vadă dacă e încărcat, a suflat pe ţeavă, zâmbind nu ştiu de ce, a tras piedica şi l-a pus apoi la locul lui, sub braţ, strângând cureluşa, cu o mişcare care-mi devenise familiară... apoi, dintr-o smucitură a umerilor largi, s-a îmbrăcat din nou. Primul a încărcat pistolul, l-a băgat în buzunar, şi au dispărut amândoi în goană, uitând să mai închidă uşa. Am ieşit în coridor cu sergentul-major după mine, am tras uşa camerei cu puşti şi pistoale în urma mea, şi m-am rezemat de perete. Mi-am lipit palmele şi fruntea de zidul rece, sub privirile uluite ale sergentului-major şi ani rămas aşa o clipă, să filozofez. Avea dreptate maiorul, avea întotdeauna dreptate. Aşa e normal, mi-am zis, şi am dorit, ca în această nouă încleştare, pistolul cu plasele de fildeş să scuipe ceva gloanţe din butoiul său. Ceva mai multe, dacă se poate, şi pentru mine. Am pornit pe coridor spre poartă, în spatele meu bocăneau cizmele însoţitorului, era parcă mai uşor. Am ieşit în stradă, şi până să urc în Fiat am apucat să văd dispărând după colţ o Volga neagră, cu antenă pe acoperiş. Demarase în viteză, împroşcând zăpada topită, şi luase curba într-un splendid derapaj controlat, pe care l-ar fi putut invidia până şi marele Stirling Moss.

Sfârşit